

C:\Users\Plazma\Desktop\306\Benchley_Bestie.pdb

PDB Name: Benchley_Bestie
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 10.5.2007
Modification Date: 10.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

A má (Skylle) dvanáct noh bez lýtek, s chodidly zmrzačenými a šest dlouhých krku neuvěřitelné délky. Na každém krku sedí ohyzdná hlava a v jejím jícnu se tmějí tři řady zubů hustých a nespočetných. A černá zhouba z nich zírá.

Neslyšels plavce, jenž by se chlubil, že proplul živ a zdrav mimo: každým ze šesti krků uchvátí Skylle vždy jednoho ze silných lodí

Homér, Odysseia (ELK, Praha 1940, přeložil Vladimír ŠRÁMEK)

Copyright @ Peter Benchley 1991 Translation @ Jan Jerie 1992

ISBN 80-7306-035-3 (Beta - Pavel Dobrovský) ISBN 80-7291-052-3 (Jiří Ševčík)

Vznášela se v inkoustově tmavé vodě a čekala.

Nebyla to ryba, neměla vzduchový vak, který by ji nadlehčoval, ale díky zvláštnímu složení svého těla neklesla do hlubin oceánu.

Nebyl to savec, nedýchala vzduch, a proto ji nic netáhlo nahoru k hladině.

Vznášela se.

Nespala, protože spát neuměla, nepatřilo to k jejímu životnímu rytmu. Odpočívala a živila se přitom kyslíkem z mořské vody, kterou pumpovala dutinami svého těla ve tvaru obrovského projektilu.

Jejích osm dlouhých, krouticích se chapadel se volně vznášelo po proudu, dvě kratší měla pevně svinutá u těla. Když se cítila ohrožená, nebo se chystala zabít, vymrštila je kupředu jako zubaté biče.

Měla jen jednoho nepřitele: všichni ostatní tvorové v tomto světě byli její kořistí.

Sama sebe si vůbec neuvědomovala. Nevěděla o své nesmírné velikosti ani o tom, že svou brutalitou mnohokrát předčí všechny ostatní živočichy z mořské hlubiny.

Visela více než půl míle pod hladinou, daleko od slunečních paprsků, a přesto její obrovské oči registrovaly slabé záblesky, které způsobovala hrůza či vzrušení jiných, menších lovců.

Kdyby ji lidské oko mohlo pozorovat, vypadala by jako fialovohnědá skvrna, ale to jen teď, v klidu. Při sebemenším vzrušení se její barva pořád dokola měnila.

Jediné, co svými smysly neustále vnímala, byla teplota vody.

Nejvíce jí vyhovovala tak kolem tří až deseti stupňů, proto unášena

proudem stoupala či klesala podle toho, jak se okolní teplota měnila.

Ted' cítila změnu. Proud ji zanesl k vyhaslé podmořské sopce, která se jako jehla tyčila z oceánských kaňonů. Moře horu obtékalo a studená voda proudila vzhůru.

Lehkým pohybem ocasních ploutví v temnotě pomalu stoupala.

Na rozdíl od většiny mořských tvorů nepotřebovala společnost.

Putovala mořem sama. Proto nevěděla, že takových, jako je ona, je daleko víc, než kdy předtím. Rovnováha přírody byla narušena.

Existovala proto, aby přežila. A zabíjela. Byla totiž výjimkou - možná jedinou ve světě živých tvorů.

Zabíjela často bez jakékoliv potřeby, jako by ji příroda v záchvatu ďábelského vzteku naprogramovala právě pro tento účel.

2

Zdálky mohla loď připomínat zrnko rýže pohozené na obrovském poli z modrého saténu.

Už několik dní vítr foukal pořád z jihozápadu. Ted' v posledních několika hodinách ustal - zvadl, ustoupil - a nastálý klid byl tak nejistý, že se zdálo, jako by vítr jen popadal dech a otočil se jako unavený zápasník před rozhodnutím, kam vést další úder.

Howard Griffin seděl v kabině, jedno bosé chodidlo opřené o paprsek kormidla. Loď, zbavená hnací síly větru, se lehce pohupovala na vlnách.

Griffin se podíval vzhůru na pleskající plachtu, pak pohlédl na hodinky a zaklel. S tímhle nepočítal, nepředvídal bezvětří. Svůj časový rozvrh i kurs lodi vyvodil z předpokladu jižního větru v zádech.

Naíva. Hlupák. Neměl být tak hloupý a myslet si, že přechytračí přírodu.

Měli už hodiny zpoždění kvůli tomu, že celé dopoledne strávili čekáním na celníka, který chtěl jakémusi nováčkovi předvést, jak prohledat patnáctimetrový hatteras, jestli v něm není kontraband. Tuhle dobou už dávno měli být na volném moři. Místo toho, když se Griffin otočil a podíval se za prodlouženou zád lodi, uviděl na konci Eastern Blue Cut

vysokou značku ohlašující začátek kanálu, která se jako bílá tečka třeptala v šikmých paprscích zapadajícího slunce. Zezdola uslyšel zapískat konvici s vodou a za chvíli se ve vchodu do podpalubí objevila jeho žena a podala mu hrnek s čajem.

Poděkoval jí úsměvem a pak řekl stejně náhle, jak ho ta myšlenka napadla: "Vypadáš skvěle." Elizabeth se překvapeně usmála: „Ty na tom taky nejsi nejhůř." "Já to myslím vážně. Nechápu, jak to děláš, po šesti měsících na moři." "To se ti jen zdá." Shýbla se a políbila ho na vlasy. "Přišel jsi tu o vkus." "Taky hezky voníš." Mýdlo, vzduch a pokožka.

Podíval se na její nohy, snědý jako natřené dubové dřevo, beze známky únavy nebo křečových žil prozrazující věk nebo dvě děti, které porodila před více než patnácti lety. Jenom na místě, kde se jeden večer dole v Exumas kopla o betonový sloup, svítila bílá jizva. Podíval se na její hnědá, ztvrdlá a mozolnatá chodidla. Miloval je.

"Jak mám ještě někdy nosit boty?" řekla. "Budu si asi muset najít práci, při které můžu chodit bosa." "Jestli někam dojedem." Ukázal na splasklou plachtu. "Však ono zase začne foukat." "Možná. Jenomže my nemáme čas." Natáhl se k zapalování, aby otočil klíčkem.

"Nedělej to." "Myslíš, že z toho mám radost? Ten chlápek bude v přístavu v pondělí ráno a my bychom tam měli být taky." "Počkej chvíli," pohybem ruky ho zastavila. "Já to zjistím." Griffin pokrčil rameny a opřel se. Elizabeth sešla dolů. Uslyšel náhlé zašumění, jak zapnula vysílačku, a pak její hlas, když promluvila do mikrofonu. "Bermudský přístav, bermudský přístav, bermudský přístav, bermudský přístav... Tady jachta Severance." "Jachto Severance, tady bermudský přístav..." odpověděl hlas o patnáct mil jižněji. "Přelad'te na šest - osm." "Severance, frekvence šest - osm." Griffin uslyšel za zádi tiché šplouchnutí. Naklonil se přes palubu a uviděl šest šedivých tloušťů rojících se okolo trsu žlutých sargasových řas, zápasících o maličké krevety a jiné tvorečky, kteří se ukryli mezi plovoucími stélkami a měchýřky. Měl rád sargasové řasy, jako měl rád buňňáky, kteří pro něj byli symbolem svobody, žraloky, kteří byli symbolem pořádku, a delfiny, kteří byli symbolem Boha. Sargasové řasy byly pro něj symbolem života. Cestovaly na vodě poháněny větrem, nesouce potravu pro malé živočichy, kteří se stávali potravou těch větších a tak potravinovým řetězcem dál a dál.

"Jachto Severance, tady přístavní vysílač... můžete vysílat." "Bermudy, slyším. Plujeme nahoru ke Connecticutu a zajímala by nás předpověď počasí. Přepínám." "Jasně, Severance. Barometr tři-nula celá čtyři-sedm, v klidu.

Vítr jihozápadní šest až deset metrů, bude se měnit na severozápadní. Moře jeden až dva metry dnes večer a zítra s větrem severozápadním šest až deset. Občasné deště nad otevřeným mořem.

Přepínám." "Díky, Bermudy. Severance na příjmu na šestnáctce." Elizabeth se znovu objevila a řekla: "Škoda." "Hmm."

"Takhle to skončit nemělo." "Ne." Původně si svůj návrat představovali tak, že na jižní vítr poplují až k pobřeží, a až minou Montauk Point, Rybářský ostrov bude před nimi a Stoningtonský přístav za nimi, vyvěsí plamence a vlaječky všech států, jachtových klubů a marín, které za poslední půlrok navštívili. Až by dojeli ke Stoningtonskému vlnolamu, tak by se vítr trochu obrátil k východu, takže by mohli triumfálně vjet do přístavu s plnou, nádherně vlající parádou. Jejich děti by na ně čekaly na břehu spolu s Elizabethinou matkou, Griffinovou sestrou a jejími dětmi a pak by si všichni dali láhev šampaňského, odstrojili lod' a předali ji překupníkovi, aby ji zase prodal.

Jedna kapitola jejich života by se skončila a další by začala.

S vlajkoslávou. "Pořád je ještě naděje," řekl Griffin. "V tomhle ročním období severovýchodní vítr dlouho nevydrží."

Odmkl se. "A Jespoň doufám, protože jinak nám dojde nafta a my budeme křižovat po moři příštích sto let." Otočil klíčkem a zmákl knoflík, kterým se zapíná motor. Čtyřválcový diesel nebyl nijak zvlášť hlučný, ale jemu připomínal lokomotivu. Nebyl ani zvlášť špinavý, ale jeho zápač mu připomínal střed Manhattanu. Elizabeth řekla: "Panebože, jak já ten krám nenávidím!" "Je to stroj. Jak můžeš nenávidět stroj? Já ho nemám rád, ale nemůžu ho nenávidět. Stroj nemůžeš nenávidět." "Ale můžu. Vypadám skvěle. Sám jsi to říkal. V ústavě je psáno:

Lidi, co vypadají skvěle, můžou nenávidět, cokoliv se jim zachce." Zakřenila se a šla na příď stáhnout kosatku.

"Buď optimista," zavolal za ní. "Už jsme se naplachtili dost.

Ted' budeme zas chvíli motorový člun." "Já nechci být optimista. Já chci být našťvaná a zklamaná a otrávená. A byla bych moc ráda, kdybys byl taky našťvaný." "Proč bych měl být našťvaný!" Když viděl, že kosatka je už dole, Griffin zařadil rychlost a otočil příď proti větru, který se znovu začínal zvedat. Olejovitý povrch vln za bezvětří vystřídal pleskání malých vlněk. "Jsem s nejkrásnější bláznivou ženskou uprostřed Atlantiku, mám loď, za kterou dostanu dost peněz na to, abych se mohl beze spěchu aspoň rok rozhlížet po pořádném zaměstnání, a jdou na mě zvláštní choutky.

Co víc si chlap může přát?" Elizabeth přešla na zád' a začala stahovat hlavní plachtu. "Tak tím to je. Ty chceš zase blbnout." "Přesně," řekl Griffin. Postavil se a pomohl jí s velkou plachtou, nohou držel kormidlo, aby příď byla pořád proti větru. "Je tu jenom jedna drobná překážka." "A to?" Stála na jedné noze a prsty druhé kreslila kruhy na Griffinovo lýtko.

"Někdo musí řídit loď." "Zapni autopilota." "Skvělý nápad... kdybychom nějakého měli." "Aha. Myslela jsem, že když to řeknu, tak se objeví." "Leze ti to na mozek," řekl. "Krásná, ale cvok." Natáhl se mezi svítky plachty a políbil ji. Pak vzal lano a zajistil plachtu. Noha mu

sklouzla z kormidla a loď odpadla od větru. Vlna narazila na pravobok a stříkla studenou vodu Elizabeth na nohy.

Vyjekla.

"Bezva," řekla. "Ty teda opravdu víš, jak utopit romantiku." Griffin otočil kormidlo na pravobok a vrátil příď proti větru. Pohyb lodi byl ted' nepříjemný, jak se střídavě zvedala a zase klesala do rychle za sebou jdoucích vln. "Možná, že bychom radši měli počkat na lepší vítr," řekl.

"No... aspoň vím, že máš srdce na pravém místě." Usmála se na něj, zavrtěla zadečkem a odešla do podpalubí.

Griffin se podíval na západ. Slunce dosáhlo horizontu, a jak sklouzávalo za obzor, měnilo se v oranžovou kouli.

Příď se na vlně zhoupala, zvedla se a tvrdě dopadla na další vlnu.

Sprška kapek dopadla na zád' jako studený déšť. Griffin se otrásl, a právě když se chystal zavolat na Elizabeth, aby mu

přinesla jeho větrovku, objevila se v otvoru ve vlastní větrovce a s šálkem čaje.

"Vezmu to na chvíli za tebe," řekla. "Jdi si zdímnout." "Mně je dobře." "Já vím, ale jestli se vítr neobráť, tak nás čeká dlouhá noc." Protáhla se pod kormidlem a sedla si vedle něj.

"Tak dobře," řekl, vzal její ruku z kormidla a políbil ji.

"Co to bylo?" "Změna velení. Starý námořnický zvyk. Vždycky polib ruku svému nástupci." "To se mi líbí." Zvedl se, podlezl pod ráhmem a zmizel v otvoru.

"Jestli přestane foukat, tak mě vzbud'." Dole se podíval na loran, opsal si z něj čísla a na mapě určil jejich polohu. Pak vzal pravítko, narysoval čáru, která je spojovala s Montauk Pointem, a zjistil směr pomocí růžice kompasu na mapě. Vystrčil hlavu z otvoru a řekl: "Tři-tři-nula by to mělo jistit." Za několik posledních minut nebe ztmavlo, takže světlo z kompasnice nyní dostávalo pod bradou Elizabeth červenavý odstín. Její žlutá větrovka se oranžově leskla a kaštanově hnědé vlasy zářily jako žhavé uhlíky.

"Jsi opravdu krásná," řekl Griffin, vtáhl hlavu zpátky do kajuty a odešel dopředu na záchod. Jak si ulevoval, poslouchal zvuk motoru a šumění vln otírajících se o dřevěné boky lodi. Dával pozor na podezřelé zvuky, ale žádné neslyšel.

Šel na příď, svlékl si tričko a šortky a vecpal se do jedné ze dvou pryčů v kajutě. V kotvišti spali spolu v zadní kajutě, ale na moři bylo lepší, když ten, kdo zrovna spal, byl na přídi, aby byl pořádek ve spojení s lodí, aby cítil změnu počasí, stočení větru, jen tak, pro případ. .

Polštář voněl po Elizabeth.

Spal.

Motor jednotvárně hučel. Čerpadla pumpovala palivo do válců, písty ho kompresí nutily k výbuchu a tisíc explozí každou minutu otáčelo ojí spojenou se šroubem, který loď poháněl na sever do temné noci.

Pumpa nasávala mořskou vodu otvorem v trupu a proháněla ji motorem, aby ho ochladila, a pak ji odvedla na zád', odkud voda spolu s výfukovými plyny odtékala do moře.

Motor nebyl starý, měl za sebou méně než sedm set hodin, když loď koupili, a Griffin ho hýčkal jako milované dítě.

Výfuková trubice už na tom byla hůř. Vycházela ze skříně motoru na zád' a pod podlahou zadní kajuty byla upevněna vedle oje otáčející šroubem. Byla z oceli, ale za tisíc nebo víc hodin provozu jí proběhly hektolitry mořské vody a leptavých plynů. A když motor nepracoval, když loď plula pod plachtou, nebo stála uvázaná v přístavu, usazeniny soli a molekuly korozivních chemikálií v trubici zůstaly a začaly postupně ocel rozežírat.

Miniaturní otvůrky v trubici mohly být celé týdny staré. Celou dobu nahoře od Baham měli dobrý vítr a motor používali pouze v přístavu a docích sv. Jiří a běžné pumpování by všechnu přebytečnou vodu z prostor mezi spodní palubou a dnem odstranilo.

Ale teď, když motor běžel delší dobu, pumpa chladiče pracovala naplno a loď se pod úder vln otřásala, místo aby na nich lehce klouzala, její útroby byly pod stálým tlakem a díra se zvětšovala.

Kousky zrezivělého kovu se odlupovaly a zanedlouho měl otvor průměr tužky.

Voda, která dříve jenom kapala, teď tekla proudem. Elizabeth ovládala kormidlo nohama a seděla opřená o polstrované opěradlo. Po levé ruce měla západ - všechno, co ze dne zbylo, byl pás fialového světla nad hranou světa. Vpravo vycházel půlměsíc a vyzařoval zlatý pruh světla, který ji stíhal po hladině moře.

Duše nejsou, pomyslela si, jak se dívala na měsíc. Byla to arabská myšlenka - četla o ní v Objevitelích, jedné z mnoha knížek, které si po léta chtěla přečíst a v posledních šesti měsících to konečně udělala - a líbila se jí.

Dorůstající měsíc byl nebeskou lodičkou, která se vypravuje na měsíční cestu, aby sbírala duše zemřelých, a jak jde den za dnem, lodička se zvětšuje, až nakonec obtížena dušemi zmizí, aby svůj náklad odevzdala v nebi a pak se prázdná vrátila a začala znovu.

Jedním z důvodů, proč se jí líbila myšlenka s lodičkou, byl ten, že poprvé ve svém životě začínala rozumět tomu, co to vlastně duše je. Nepatřila mezi příliš hluboce myslící lidi, vždycky raději odvedla hovor jinam dřív, než se mohl stočit na podobně hluboké myšlenky. Mimoto byli oba s Griffinem vždycky tak zaneprázdnění životem, že na přemýšlení nezbyl čas.

Jeho kariéra postupovala rychle u Shearson Lehman Brothers, její začala u Chemické banky v oddělení soukromého sektoru.

Osmdesátá léta byla pro ně dobou, kdy si opatrovali různé hračky - byt za milión a dům ve Stoningtonu za půl miliónu, dvě auta s vyhřívanými sedadly a žárovíčkami v popelnících u zadních sedadel. Peníze přicházely a zase odcházely: dvacet tisíc za soukromou školu pro děti, patnáct tisíc ročně za večeře v restauracích několikrát týdně, dvacet tisíc za dovolenou, padesát za režii.

Dvacet tisíc k dvaceti tisícům - vtípkovali - a za chvíli je po penězích.

Byl to opravdu vtíp, protože peníze stále přicházely.

Až jednoho dne se příliv zastavil. Griffin přišel o místo. Týden nato dostala Elizabeth na vybranou. Bud' poloviční úvazek, nebo výpověď.

Griffinovo odstupné by jim dovolilo žít jeden rok v klidu, zatímco by hledali jiné zaměstnání. Ale jiné zaměstnání (bezpochyby za méně peněz) by znamenalo znovu stoupat tam, kde už jednou byli.

Další možností bylo vzít odstupné a koupit si za ně loď a vypátrat, jestli na světě není přece jen víc, než confit de canard a originál šumivá voda.

Nechali si dům ve Stoningtonu, prodali byt v New Yorku a peníze uložili na vysoký úrok, aby měli z čeho platit dětem školy.

Byli volní a zároveň se svobodou přicházelo vzrušení a strach a den za dnem, skoro každou minutu objevování.

Objevování sama sebe, toho druhého, toho, co bylo důležité, a toho, co bylo zbytečné.

Mohlo to dopadnout katastrofálně, dva lidé dvacet čtyři hodin uvázaní k jednomu místu, třináct metrů dlouhému a čtyři

metry širokému, a prvních několik týdnů jim trochu chyběla jistota.

Pletli se jeden druhému do cesty a hádali se o maličkosti.

Pak ale jistotu získali a s ní přišly hrdost a schopnost ocenit kvality toho druhého.

Znovu se do sebe zamilovali a začali se jeden druhému znova líbit.

Netušili, co budou dělat, až se vrátí domů. Griffin možná najde práci v peněžnictví, i když podle toho, co četli - hlavně v karibském vydání Timu - finance na tom byly bledě. Snad se pokusí o práci v loděnici. Bavilo ho udržovat věci v pořádku, nevadilo mu natírání ani šití plachet.

A ona? Možná, že by mohla učit jachting, možná, že se přidá k nějaké skupině ochránců přírody. Zhrozila se nad zkázou útesů na Bahamách a ničením divoké přírody na Windwardech a Leewarddech. Potápěli se jen s brýlemi a šnorchlem nad holým dnem zaneřáděným vybělenými schránkami mrtvých mřů a roztroušenými krunýři humrů. Ostrov za ostrovem viděli přírodu zdevastovanou a zničenou. A protože měli čas přemýšlet a pozorovat, měli taky čas pochopit bludný kruh, v kterém chudoba plodí nevšímavost, ta zase chudobu a ta opět nevšímavost. Řekla si, že by s tím mohla něco udělat; něco dokázat - jako výzkumník nebo jako lobbista. Pořád ještě měla přístup k bohatým a vlivným lidem z doby, kdy pracovala v Chemické.

Bylo to jedno. Něco najdou. A cokoliv najdou, bude lepší než to, co bylo předtím, protože teď z nich byli jiní lidé.

Byl to báječný výlet a ona ničeho nelituje.

No, tak úplně pravda to nebyla. Litovala toho, že museli zapnout motor. Nenáviděla jeho stálé bručení, to absurdní bublání, jak se výfuk ponořoval a vynořoval z vln. Odporný smrad plynů zalétávající přes palubu do kabiny.

Díra ve výfukové trubce se pořád zvětšovala, jak se maličké kousky zrezivělého, zeslabeného kovu odlupovaly. S každým zhoupnutím, s každým malým nakloněním lodě ze strany na stranu docházelo k pohybu. Nejen trupu, ale všech věcí v něm. Nevelkému, nepozorovatelnému, ale dost silnému na to, aby se opotřebování zvětšovalo.

Prostým okem se růst otvoru nedal pozorovat, ale teď, když do přídě narazily dvě za sebou jdoucí vlny, trubice se zkroutila, roztrhla a voda z chladiče začala proudit na dno lodi. A protože byla trubice roztržená, když se otvor ponořil pod hladinu, vodě nestálo nic v cestě, a nahnula se do podpalubí.

Elizabeth byla ospalá. Pohyb lodi byl nejhorší uspávací prostředek. Byl dost houpavý na to, aby byl nepříjemný, ale málo na to, aby ji nutil k ostražitosti. Snad by měla vzbudit Griffina. Podívala se na hodinky. Ne. Spí teprve hodinu a půl. Ještě ho hodinku nechá. Pak bude odpočinutý a ona bude moci jít spát.

Plácla se dlaněmi do tváří a zavrtěla hlavou.

Rozhodla se, že si zazpívá. Když člověk zpívá, tak nemůže usnout. To je vědecky dokázané. Proto zazpívala několik slov "Co dělat, dělat po čas, co do smrti mi zbývá?" Přes záď se převalila vlna a postříkala ji. Voda není studená.

Bylo by...

Vlna? Jak se může vlna dostat přes záď, když jedete proti ní?

Otočila hlavu a podívala se dozadu.

Záď byla deset centimetrů nad vodou. Jak se na ni dívala, znovu se ponořila a voda se opět převalila přes bok a postříkala sedadla.

Adrenalin se jí rozlil po zádech a do rukou. Chvilku nehybně seděla a nutila se ke klidu, aby o situaci zjistila co nejvíc. Ten hrozný zvuk od výfuku přestal. Taky plyny už nebyly cítit. Moře po obou stranách se zdálo být výš. Pohyby lodi byly těžkopádné, kolébavé, pomalé.

Sáhla po kormidlu, nadzvedla plastový kryt a zapnula pumpu

odčerpávající vodu z lodi. Slyšela, jak elektrický motor naskočil, ule jeho zvuk se jí nelíbil. Byl vzdálený, tichý, jako by ho něco namáhalo.

"Howarde!" zakřičela.

Žádná odpověď. "Howarde!" Nic.

Kousek provazu byl přehozen přes ráhno. Uvázala ho za paprsky kormidla a tak ho zajistila a sešla otvorem do podpalubí. Dým z výfukových plynů ji rozkašlal a pářil v očích. Vycházel z podpalubí.

"Howarde!" Podívala se do zadní kajuty. Koberec byl dvacet centimetrů pod vodou.

Griffinovi se právě zdál zlověstný sen, když slyšel volat své jméno. Připadalo mu to jako z velké dálky. Vůlí se přinutil probudit a cítil, že něco není v pořádku, protože ho bolela hlava, měl hroznou pachut' v ústech a všechno se s ním točilo.

"Co je?" řekl a shodil nohy z pryčny. Podíval se směrem k zádi a skrz modravý kouř viděl Elizabethu, jak k němu běží a něco na něj křičí. Co to říká? "Potápíme se!" "Prosim tě..." Zamžikal očima a zavrtěl hlavou. Teď ucítil výfuk, poznal tu pachut'.

Elizabeth stáhla koberec v hlavní kajutě a zvedla poklop dělicí je od strojovny. Griffin stál nad ní. Viděli, že motor je naplň pod vodou. Baterie byly ještě suché, ale vody viditelně přibývalo. Griffin slyšel šplouchání v zadní kajutě, uviděl vodu a hned věděl, co se stalo. "Vypni motor!" "Cože?" "Dělej!" Elizabeth našla tu správnou páčku a vypnula motor. Bručení přestalo a s ním i pumpa chladiče. Voda se přestávala hnát na palubu a oni slyšeli uklidňující elektrický zvuk odsávací pumpy.

Ale na zádi byla stále otevřená rána.

Griffin strhl dvě utěrky a tričko ze šňůry a podal je Elizabeth.

"Nacpi je do výfuku. Pevně. Jak jen budeš moci." Elizabeth vyběhla nahoru. Griffin sáhl do zásuvky a vytáhl francouzský klíč. Klekl si na palubu a seřídil klíč na velikost matic, které držely batérie stojanu.

Kdyby jenom mohl baterie zvednout z jejich místa, vytáhnout je o několik stop výš, stačila by jedna, pak by pumpě dal čas, aby zastavila stoupání vody. Chtěl dát baterie výš už tenkrát, co si v jednom loďařském časopise přečetl, jak nebezpečně závislé jsou moderní lodě na elektronice. Jenomže to znamenalo dělat něco, co neuměl, musel by do toho

zapojit místní lidi, a to by je zdrželo.

Copak někam spěchali?

Zaklel a zatáhl za první matici. Byla zrezivělá a klíč po ní sklouzl. Loď už nic nepohánělo, a proto ji vlny stočily a teď se divoce houpala ze strany na stranu. Skříň s nádobím se otevřela a na zem se vysypaly všechny talíře.

Přitáhl klíč a opřel se o rukojeť. Podařilo se mu klíč otočit o sto osmdesát stupňů, ale v dalším pohybu mu vadilo pažení. Strhl klíč z matice a znovu ho nasadil. Voda stoupala.

Elizabeth zatím ležela na zádi na břiše, s roztaženými nohama a chodidly zapřenými o stěnu kabiny. Utěrku měla zmuchlanou v pěsti a snažila se nahmatat dvoupalcový otvor, na který dosáhla jen tak tak konečky prstů a pokoušela se do něj nacpat utěrku.

Trubice byla příliš široká, utěrka moc malá. Vyklouzla ven a uplavala.

Uslyšela nový zvuk a na chvíli přestala, aby ho rozluštila. Byl to zvuk ticha. Pumpa přestala pracovat.

Pak slyšela Griffinův hlas z podpalubí. "Bermudský přístav, bermudský přístav... tady jachta Severance... Mayday, mayday, mayday!!!... potápíme se... do prdele!!!" Elizabeth zpod sebe vytáhla druhou utěrku a tričko a zmuchlala je dohromady a znovu se pověšila na otvor.

Loď se zhoupla. Voda se přelila přes záď a ona se smýkla. Nohy ztratily oporu. Padala. Rozhodla ruce.

Nějaká ruka ji zachytila a vytáhla zpátky a Griffinův hlas řekl:

"Nech to, už je to fuk." "Co mám nechat? Vždyť se potápíme!" "Už ne." Jeho hlas byl bez výrazu. "Už jsme se potopili." "Ne, já..." "No tak," řekl jí a objal ji, přitáhl si její hlavu na prsa a hladil ji po vlasech. "Baterie jsou v háji. Pumpa je v háji. Rádio je v háji. Teď už jenom musíme rychle vypadnout, než půjde ke dnu.

Jasný?" Podívala se na něj a kývla.

"Dobře." Políbil ji. "Běž pro nouzovou vysílačku." Griffin šel dopředu a odkryl záchranný člun připoutaný na střeše kabiny. Zkontroloval, jestli je zcela nahuštěn, přesvědčil se, že gumová krabice je připevněna tam, kde má být, že jim žádný pobuda v přístavu neukradl světlice, udice nebo konzervy s jídlem.

Hnát si k opasku, aby zjistil, jestli jeho zavírací nůž spočívá bezpečně v koženém pouzdře.

Odvázal dvacetilitrový kanystř s pitnou vodou, který byl připevněn k zábradlí, a hodil ho do člunu. Rozhodoval se, jestli nemá sejít do podpalubí pro malý motor, ale pak tu myšlenku zavrhl, protože neměl chuť zůstat tam uvězněn, až se loď potopí.

Když odvázal poslední z lan, kterými byl člun připoután, ucítil Griffin podivné uspokojení. Nepropadl panice. Dělal všechno přesně tak, jak měl: cílevědomě, s rozmyslem a důsledně.

Vydrž, říkal si. Vydrž, a pak možná budeš ještě mít naději.

Elizabeth přišla na příď. V ruce měla igelitovou tašku, ve které byly lodní doklady, jejich pasy a peníze. Ve druhé měla nouzový vysílač EPIRB, červenou krabičku se zatahovací anténou zabalenou do žlutého nepromokavého obalu.

Paluba teď byla v úrovni hladiny, a proto byla pro ně hračka přehodit člun přes nízké zábradlí na moře. Griffin člun jednou rukou podržel a druhou jí pomohl nastoupit: Když se usadila na přídi, odrazil se od plachetnice a dopadl do člunu. Posadil se na záď, zapnul vysílač, vytáhl anténu a uklidil přístroj do gumové kapsy v boku lodi.

Protože člun byl lehký a foukal silný severozápadní vítr, rychle se od zmrzačené jachty vzdalovali...

Griffin vzal Elizabeth za ruku a oba se teď tiše dívali.

Proti hvězdnaté obloze se tyčila temná silueta plachetnice. Její záď se potápěla a pomalu mizela pod vodou. Pak se před navenou jako vzpínající se kůň zvedla a loď pozpátku zajela do hlubiny. Na povrch vyplavaly obrovské bubliny a s tlumeným praskotem se rozplývaly po hladině.

Griffin řekl: "Ach, Bože..."

3

Náhle byla ve střehu. Už několik okamžiků vysílaly její smysly signály o zvyšujícím se nebezpečí.

Shora, ze směru, odkud vždy přicházel nepřítel, se blížilo něco velkého. Cítila valící se vodu přicházející v tlakových vlnách. Připravila se k obraně. Chemické spouště v celém těle se zapjaly a vysílaly palivo k masám svalů. Chromatofory změnilly její barvu z kaštanově hnědé na světlejší, jasnější červenou - ne krvavě červenou, protože její krev byla natolik smíchaná s hemokyaninem, že byla vlastně zelená - ale na jasně červenou, kterou jí příroda vymyslela jako prostředek k zastrašení nepřítele.

Protáhla se a její dvě největší bičovitá chapadla se narovнала.

Otočila se směrem, odkud nepřítel přicházel.

Nevěděla, co je to strach, nepomýšlela na útěk.

Jenom ji mátl, že signály, které přicházely od nepřítele, byly zcela neobvyklé. Nevnímá její zrychlení ani agresivitu.

Především neregistrovala nic, co by napovídalo tomu, že nepřítel si ozvěnou zjišťuje její polohu, neslyšela ani pískot ani skřeky. To, co se blížilo, se nejprve pohybovalo váhavě, trhaně, a pak to rychle zamířilo ke dnu.

Minulo ji to a pokračovalo to do hlubiny, vydávající podivné zvuky. Jenom praskot a skřípot. Podivné, mrtvé zvuky.

Její barva se znovu změnila, strnulá chapadla se uvolnila a rozvinula po proudu vody.

Náhodný porыв ji zanesl na třicet metrů od povrchu a její oči zaregistrovaly mihotavé stříbrné světlo hvězd. Světlo mohlo znamenat kořist, a proto stoupala k jeho zdroji.

Když byla asi sedm metrů od hladiny a na její pohyb začalo působit její vlnění, ucítila něco nového - plynulý tok moře byl něčím narušen. Něčím, co se pohybovalo s proudem, a přitom to k moři nepatřilo.

Poháněly ji teď dva instinkty: instinkt zabít a instinkt nasytit se. Hlad byl důležitější, hlad, který, jak v hlubině marně hledala kořist, se hlásil stále naléhavěji. Dřív byl hlad prostým pokynem k nasycení a ona na něj odpovídala jednoduše tím, že se nasýtila. Teď znamenal dlouhé hledání, protože kořisti stále ubývalo.

Byla znovu připravena k boji: ne aby se bránila, ale aby útočila.

4

Nemluvili. Griffin vystřelil signální raketu a oba, držíce se za ruce, společně pozorovali, jak se žlutě a oranžově rozprskla na nočním nebi.

Podívali se směrem, kde bývala loď. Plavaly tam už jen její zbytky - polštář ze sedačky z kabiny, kousek gumy - ale jinak nic nenavštěčovalo tomu, že by loď kdy existovala.

Elizabeth vycítila napětí v Griffinově strnulé ruce, tak ji vzala do svých a řekla: "Na co myslíš?" "Přemýšlel jsem o všech těch ‚kdyby‘." "Co?" "No, víš: kdybychom vyjeli o den dřív nebo později, kdyby se vítr neotočil, kdybychom nemuseli zapnout motor." "Odmíchl se a pak řekl s hořkostí v hlase: "Kdybych nebyl tak zatraceně líný a prohlédl ten výfuk..." "Nech toho, Howarde." "Ne." "Nebyla to ničí chyba." "Asi ne." Měla pravdu. A i kdyby ne, tak to, co dělal, bylo na nic. Hůř než to.

"Poslouchej!" řekl s nuceným veselím v hlase. "Na něco jsem si vzpomněl. Pamatuješ se, jak nám Roger pojišťoval tu loď? Jak, když jsme chtěli zaplatit co nejmenší pojistku, trval na tom, abychom ji zvýšili na maximum, protože ta původní by v případě ztráty nebo zničení lodě nikdy nepokryla náklady? Pamatuješ?" "Myslím, že jo." "Jasně, že jo. Takže ta loď je teď pojištěná na čtyři sta padesát tisíc dolarů. Tolik bychom za ni nikdy nedostali." Elizabeth věděla, co tím sleduje. Byla ráda a zrovna chtěla něco říct, když člun sklouzl z vrcholu vlny a sjel dolů.

Člun se převracel. Věděla, že proti tomu nemohou nic udělat.

Vykřikla. Pak se člun narovnal a hladce najel na další vlnu.

"No tak," řekl Griffin a přisedl si blíže, aby ji mohl obejmout.

"Je to dobré, jsme v pořádku." "Ne," řekla mu s hlavou na jeho hrudi. "Nejsme v pořádku." "Tak dobře, nejsme v pořádku. Čeho se bojíš?" "Čeho se bojím? Jsme uprostřed oceánu na člunu velkém jako zátka od lahve... a ty se mě ptáš, čeho se bojím? Co takhle smrti?" "Smrti z čeho?" "Proboha, Howarde..." "Já to myslím vážně. Popovídáme si o tom." "Já si o tom nechci povídat." "Máš lepší nápad? Co?" Políbil ji na vlasy. "Vyneseme demony na světlo a zničíme je." "Tak dobře." Zhluboka se nadechla. "Žraloci. Můžeš říct, že jsem srab, ale já se strašně bojím žraloků." "Žraloci. Dobře. Oukej. Tak na žraloky můžeš zapomenout." "Ty snad." "Ne, poslouchej. Voda je studená. Japonci a Korejci je už stejně skoro všechny vychytali. A pokud se sem nějaký velký žralok přece jenom zatoulá, tak my, dokud zůstaneme ve člunu, vzhledem, vůni, chováním se vůbec nepodobáme tomu, co je zvyklý žrát. Co dál?" "Co třeba bouřka..."

"Dobře. Počasí. Žádný problém. Předpověď je dobrá. Není hurikánová sezóna. I kdyby přišel severovýchodní vítr, tak tenhle člun je prakticky nepotopitelný. V nejhorším se převrátí. Když k tomu dojde, tak do zase obrátíme." "A pak na něm zůstaneme tak dlouho, dokud neumřeme hladem."

"Ani to se nemůže stát." Griffin byl rád, protože zjistil, že mluvením zahání svoje vlastní obavy. "Za prvé, vítr nás tlačí zpátky k Bermudám. Za druhé, je tady kolem plno lodí. Za třetí, v nejhorším nás v pondělí odpoledne děti a ten chlápek nahlásí jako nezvěstné. Ale k tomu nedojde. Tahle věcicka se kvůli nám může upípat." Poklepal na EPIRB. "První letadlo, které nad námi přeletí, přivolá záchranou výpravu. Možná, že to už udělali." Elizabeth byla chvíli zticha a pak se zeptala: "Ty tomu všemu věříš?" "Jasně, že tomu věřím." "A vůbec se nebojíš." Přitiskl ji k sobě a řekl: "To víš, že se bojím." "To je dobře." "Ale když se strachem nic nedělalš - nemluvíš o něm nebo ho nepřemůžeš, tak tě sežere."

Položila si hlavu na jeho prsa a nadechla se. Cítila sůl a pot...

a pohodu. Cítila dvacet let svého života.

"Tak," řekla. "Chceš si zaskotačit?" "Jasně," zasmál se. "Převrátit se v záchvatu vášně." Zůstali, jak byli, stuleni k sobě na člunu, který vítr poháněl pomalu k jihu. Nad hlavou jim hvězdy bláznivě tančily, poskakovaly nahoru a dolů podle toho, jak se pohyboval člun, ale stále se neúprosně blížily k západu.

Po chvíli si Griffin myslel, že Elizabeth usnula. Pak ucítil na prsou její slzy.

"Co se děje?" "Karolína," odpověděla. "Je tak mladá..." "Nech toho, miláčku, prosím tě..." "Já si nemůžu pomoci."

"Měla by ses pokusit usnout." "Usnout?!" "No tak dobře. Zahrajem si na Pitomce." Vzdychla. "Tak jo... hádej, kdo to je. Je to známý Francouz od M." "M. Počkej. Je to... malíř?" Elizabeth najednou zpozorněla. Posadila se a otočila se k přidi. "Co to bylo?" "Co bylo co?" "Ten škrábavý zvuk." "Já jsem nic neslyšel." "Jako nehty." "Kde?" Popolezla dopředu a dotkla se gumy na nejpřednějším polštáři člunu.

"Tady. Jako když po gumě škrábou nehty." "Možná něco z lodi. Nech to být. Kus dřeva. Tady toho plave.

Taky to mohla být létající ryba. Někdy ti vlétnou až do lodi." "Co to tu smrdí?" "Kde?" Griffin se zhluboka nadechl a už to cítil také.

"Čpavek?" "To mě napadlo." "Něco z lodi." "Jako třeba co?" "Co já vím? Měli jsme pod umyvadlem plnou láhev..."

Jestli se tu třeba něco nevyhlilo." Otočil se k zádi a otevřel gumovou krabici. Byla příliš velká tma na to, aby něco viděl, proto se předklonil a začíchal dovnitř.

Uslyšel něco jako zamručení, pak člun poskočil a naklonil se na jednu stranu. Srazilo ho to na kolena, konzervy v krabici zacinkaly o sebe, prkna paluby zavržala o gumu a on slyšel nějaké vzdálené šplouchání - asi od toho, jak do člunu narazila vlna.

"No tak." Chytil rovnováhu s jednou rukou na každé straně člunu. "Opatrně." V krabici nic nepáchlo. Znovu ji zavřel. "Nic." Ale čpavkový zápach byl teď silnější. Otočil se k přidi. "Nevím, co to..." Elizabeth byla pryč. Pryč. Prostě... pryč. Malou chvíli se mu zdálo, že se zbláznil, že má halucinace, že nic z toho se vlastně nestalo, že se za chvíli probudí v nemocnici po dlouhém bezvědomí po automobilové nehodě nebo po zásahu bleskem nebo po ráně, kterou dostal taškou ze střechy.

Zavolal: "Elizabeth!" Slovo se ztratilo ve větru. Zavolal znovu.

Posadil se, zhluboka se nadechl a zavřel oči. Točila se mu hlava, zvedal se mu žaludek a v uších cítil tepat puls. Po

chvíli otevřel oči a očekával, že bude sedět vedle něho na přídí a bude si ho zkoumavě prohlížet, jestli se mu neudělalo špatně.

Byl pořád sám.

Klekl si a oblezl celý člun, doufaje - představuje si, že přepadla přes palubu a teď se drží záchranného lana.

Ne.

Znovu se posadil.

Dobře, pomyslel si. Dobře. Přemýšlej hlavou. Co se s ní mohlo stát. Skočila přes palubu. Najednou se zbláznila a rozhodla se doplavat ke břehu. Nebo se zabila. Nebo... co? Unesli ji teroristé z galaxie Andromeda?

Křičel její jméno zas a znovu.

Uslyšel škrábání, cítil, jak se něco přímo pod ním dotýkalo člunu.

Byla tam! Pod člunem! Musela přepadnout, pak se do něčeho zamotala, možná do nějakého svinstva z lodi, a teď byla pod člunem a nemohla se nadechnout.

Naklonil se přes palubu, natáhl ruce pod člun a hledal její vlasy, větrovku, nohu... cokoliv.

Znovu uslyšel ten zvuk, tentokrát za sebou. Vytáhl ruce z vody, sedl si zpátky do člunu a podíval se kupředu.

Ve žlutošedivém světle stříbrného měsíce viděl, jak se před člunem něco pohnulo. Vypadalo to, že se to snaží vyškrábat se nahoru po gumě dovnitř.

Ruka. Musela to být ruka. Osvobodila se z motanice pod člunem a teď se, vyčerpaná a napolo utopená, snažila vyškrábat nahoru. Přiskočil a natáhl ruce, ale když od toho jeho prsty byly jen na centimetry - tak blízko, že cítil chlad, který to vydávalo - poznal, že to není ruka, že to není člověk.

Bylo to slizské a vlnilo se to. Blížilo se to k němu, sápal se to na něj.

Ucukl a uskočil na zád člunu. Uklouzl a spadl. Přenesení váhy na zád lodi způsobilo, že se před zvedla a on si na okamžik vydechl, když ta věc zmizela. Pak ale s hrůzou zjistil, že se objevila znovu a škrábala se k němu, až byla konečně nahoře na gumovém polštáři. Napřímila se, zakývala, takže mu připomínala obrovskou kobru. Její tělo bylo pokryto kruhovitými přísavkami, z nichž každá pulsovala vlastním životem a ukapávala vodu jako příšerné sliny.

Griffin vykřikl. Žádná slova, žádné kletby, žádné nadávky nebo prosby, jenom hrdelní výkřik hrůzy, vzteku a překvapení.

Věc se pohybovala kupředu, stále kupředu, měla teď tvar obrovského kužele a plazila se k němu, vypadalo to, že jde po svých svíjejících se přísavkách, které při doteku s gumou vydávaly škrábavý zvuk, jako by měly drápy.

Stále se to přibližovalo. Nezaváhalo to, ani se to nezastavilo, aby to propátralo okolí. Šlo to vpřed s vědomím, že to, co hledá, je tady.

Griffinovy oči zachytily veslo, které leželo zastrčené pod okrajem na levoboku. Vzal ho, držel v ruce jako baseballovou pálku a čekal, jestli se ta věc ještě více přiblíží.

Zapřel se koleno, a když si myslel, že nadešla pravá chvíle, zakřičel: "Ty svině!" a udeřil pádlem do přibližujícího se nepřitele.

Nikdy se nedozvěděl, jestli pádlo svůj cíl zasáhlo nebo jestli ta věc úder předvíдалa. Jediné, co věděl, bylo, že mu vyrvala pádlo z ruky a zlomené ho odhodila daleko do moře.

Teď věděla přesně, kde Griffin stojí a pohybovala se po gumovém člunu rychleji.

Griffin ustupoval, zakopl a upadl na zád. Odstrkoval se stále víc ke kraji, chtěl se vmáchnout do úzkého prostoru mezi polštář boku a podlahu. Hmátl - bláhově - po svém kapesním noži, chvíli zápasil se zapínáním pouzdra a přitom jen mumlal: "Panebože...

Ježíši Kriste... Panebože... Ježíši Kriste." Věc se vzeplala nad ním. Kývala se ze strany na stranu a na Griffina padaly kapky vody. Všechny přísavky se kroutily a stahovaly, jako by se vzájemně chtěly předběhnout v tom příšerném závodě o kořist, přičemž každá z nich byla zakončena zahnutým drápem, který v měsíčním světle vypadal jako zlatá šavle.

To bylo to poslední, co si Griffin, kromě bolesti, uvědomil...

5

Whip Darling si vzal svůj ranní šálek kávy na terasu, aby se podíval na nový den. Bylo těsně před východem slunce, na východním nebi už byl světlejší pás a poslední hvězdy bledly. Brzy se na obzoru objeví oranžový pruh a vítr se rozhodne, co bude dnes dělat.

Pak se rozhodne taky. Měl by vyjet na moře, aby něco chytil a vydělal si tak pár babek. Na druhé straně, kdyby zůstal na pevnině, mohl by udělat kus práce na lodi.

Vítr se v noci obrátil. Když za soumraku odcházela z přístaviště, všechny lodi byly natočeny směrem k jihu. Teď jejich přídě vytvářely falangu obrácenou na severozápad. Ale nebyl to silný vítr. Byl jen o něco silnější než jemná bríza.

Kdyby jen trochu utichl, lodi by se přílivem rozhodily.

Všiml si cáknutí v zátocě a pak dalšího a slyšel plácavé zvuky.

Hejno potěru prchalo o život a hopsalo po skleněné hladině.

Makrely? Štíky? Malí žraloci, kteří končili ranní obhlídku a vraceli se do útesů?

Makrely, hádal podle velikosti virů a neúnavnosti honičky.

Miloval tuto část dne, čas, kdy sem ještě nedoléhá hluk dopravy ze Somersetu a hučení vyhlídkových lodí ze zátoky.

Byl to čas míru a příslibů, když se tak díval na vodu a nechal paměť toulat se minulostí a představami, co by ještě mohlo být.

Francouzské okno za ním se otevřelo a vyšla z něj jeho žena Charlotta - bosa, v letní noční košili, která propouštěla

obrys jejího těla - se šálkem kávy, a jako každé ráno se k němu postavila tak blízko, že cítil vůni spánku v jejích vlasech. Položil jí ruku na rameno.

"V zátoce jsou makrely," řekl.

"To je dobře. Poprvé za... jak dlouho?" "Šest týdnů nebo víc." "Jedeš ven?" "Asi jo. Honit se za duhou je zábavnější než odstraňování starých nátěrů." "Jeden nikdy neví."

"Ne," usmál se. "Ale naděje tu pořád je. Stejně potřebuju vytáhnout pár lan s pastmi pro akvárium." Dopil kávu, vytil sedlinu do trávy, a když se obrátil k domu, první sluneční paprsky vysvitly nad vodou a odrazily se od bíle natřené zdi. Podíval se na tmavomodré okenice, na nichž odprýskala barva, na jejich popraskané a zohýbané lišty.

"Panebože, ten barák je na spadnutí." "Chtějí dvě stě dolarů za jednu okenici," řekla Charlotta, "tři tisíce za všechno." "Zloději," řekl a podržel jí dveře. "Myslím, že bychom mohli říct Daně..." Odmlčela se.

"Ani náhodou, Charlie. Už ne. Udělala toho dost." "Ale ona nám chce pomoci. To není jako..." "Tak špatně na tom ještě nejsme," řekl.

"Možná, že úplně ne, Williame." Zašla do domu. "Ale skoro." "Tak Williame!?" řekl. "Ještě je dost brzo, abys na mě vytahovala své těžké zbraně." William Somers Darling byl pojmenován po Somersovi, který osídlil Bermudy na vraku lodi v roce 1609. Sir George Somers mířil do Virginie a jeho Sea Venture narazila na Bermudy, což Darling považoval za obdivuhodnou ukázkou námořnického umění, protože narazit uprostřed miliardy čtverečních mil Atlantiku právě na Bermudy bylo podle něho asi jako zlomit si nohu po tom, co na fotbalovém hřišti zakopnete o svorku na papír. Přesto Somers nebyl ani první ani poslední: nebylo by přehnané usuzovat, že třiapadesát čtverečních kilometrů Bermud bylo obloženo alespoň třemi sty vraků.

Většina Bermudů, černých i bílých, byla pojmenována po některém z prvních osadníků - Somers, Darling, Trimmingham, Outerbridge, Tucker a podobně. Ta jména se pojila s minulostí, byla to jejich tradice. A přece jako by vlastní vazdory, většina Bermudů, černých i bílých, brzy svá jména odhodila a přijala přezdívky, které měly co dělat s jejich vzhledem nebo činností, které se věnovali, či s nějakým utrpením, které museli podstoupit.

Darlingova přezdívka byla "Buggywhip" na věčnou paměť pásku, kterým ho jeho otec pravidelně vyplácel. Prátele mu říkali Whip a stejně tak Charlotta, až na chvíli, kdy se buď hádali, nebo se bavili o něčem, co považovala za příliš vážné téma, a bylo nutné se podle toho chovat. Pak mu říkala William.

Byl rybář, nebo spíše býval, teď byl bývalý rybář, protože být rybář na Bermudách se stalo stejně praktickým povoláním, jako pokus stát se lyžařským instruktorem v Kongu. Bylo těžké chytat něco, co nebylo.

S příjmem dvaceti až pětadvaceti tisíc dolarů ročně mohli žít pohodlně, ne-li rozchazovačně. Dům byl jejich - patřil jeho rodině od Americké revoluce. Na jeho údržbu včetně plynu, pojistky a elektrického proudu potřebovali pět nebo šest tisíc ročně. Údržba lodi, kterou dělal sám se svým parťákem Míkem Newsteadem, je stála dalších šest nebo sedm tisíc. Jídlo, oblečení a další neuvěřitelné vedlejší výdaje, které se zčistajasna objevovaly a polykaly peníze, spotřebovaly zbytek.

Ale těch dvacet tisíc dolarů klidně mohlo být třeba milión, protože Darling je nevydělával. Polovina toho roku byla pryč a on nevydělával ani sedm tisíc.

Jeho dcera Dana pracovala ve městě v účetní firmě a místo toho, aby šla na univerzitu, vydělávala peníze a snažila se jim trochu vypomoci. Darling odmítal ostřeji, než chtěl, ale nedokázal vyjádřit směr lásky a hanby, kterou v něm nabídka jeho dítěte vyvolala.

Nějakou dobu se Daně dařilo krást účty ze schránky a platit je za ně. Když pak byla zákonitě přistižena a podrobena výslechu, bránila se tím, že když bude dům stejně jednou patřit jí, nevidí důvod, proč by nemohla přispět na jeho údržbu. Zvlášť, když oni měli jen jedinou možnost, a to vypůjčit si v bance, což by zatížilo dům hypotékou, kterou stejně bude jednou muset splácet ona.

Hádka se z pole rozumných argumentů přenesla k otázce důvěry a nedůvěry a skončila zlobou a bolestí. Možná, že Charlotta měla pravdu. Možná, že na tom byli tak špatně. Darling si nedávno v haldě pošty na kuchyňském stole všiml složenky z banky, ale dřív než se na ni mohl zeptat, zmizela a on na to zapomněl. Ale teď se donutil o tom přemýšlet: že by už na mysli měla hypotéky a půjčky? To už jim opravdu nezbyvá nic jiného než vlézt bance do spárů?

Ne. Takhle daleko to dojít nenechá. Musel existovat nějaký způsob, jak se zachránit. Za deset dní začíná závod z Newportu na Bermudy a kamarád, co vozí potápěče, měl tolik zakázek, že se Darlinga zeptal, jestli by mu s tím nepomohl. Jedna tak za tisícovku, dohromady možná pět tisíc.

Pak tu bylo akvárium, které mu platilo naftu za to, že jim vozil exotické živočichy, které se mu podařilo odchytit z hlubiny. Při dolaru za litr spalil každou hodinu, co byl na moři, naftu za třicet dva dolarů. Akvárium taky platilo prémie, když jim přinesl něco zvlášť zajímavého. Nikdy nevěděl, co chytne. Tam dole byly obyčejné věci jako bezzubí žraloci s kočičíma očima, ale taky vzácní živočichové, jako třeba mořský d'ábel, vábíci svoje oběti svítivými dorsálními stélkami, aby je pak požíral zuby jako jehly, které vypadaly, jako by byly z křišťálu. Věděl, že dole v hlubině jsou neznámí tvorové, živočichové, které ještě nikdo neviděl. Ti pro něj znamenali výzvu k lovu.

Nakonec vždycky byla naděje - asi jako v loterii -, že najde vrak lodi s pokladem.

V kuchyni snědl banán, zatímco si ohříval barracudu ze včerejška. Na stěně visely dva barometry. Podíval se na oba. Jeden byl obyčejný kovový přístroj se dvěma ručičkami, jednu nastavíte sami, druhá reaguje na atmosférický tlak. Zatřáskl na sklo. Ručička se nepohnula.

Druhý byla trubička s olejem ze žraločích jater. Za dobrého počasí byl olej čirý, měl světle hnědou barvu. Při změnách tlaku se olej zakalil. Věřil spíš tomuhle žraločímu barometru, protože to nebyl stroj a on ke strojům neměl důvěru. Stroje vyrobil člověk, a ten je známé nemehlo. Příroda chybovala jen zřídka.

Olej byl čirý.

Rozhodl se, že vyjede na moře. Možná tam na něj čekal statný kanic, tulák z časů, které dávno minuly. Půlmetráková ryba mohla vynést čtyři až pět set dolarů. Možná, že narazí na hejno tuňáků.

Možná...Darlingův parták Mike Newstead se objevil chvíli po sedmé. Darling rád žertoval, že genetik by Mika označil za absolutního Bermudána, protože v něm byly obsaženy všechny etnické skupiny, které se kdy v kolonii vyskytly.

Měl kudrnaté, krátce střížené vlasy

černocho, tmavě rudou pleť Indiána - memento osmnáctého století, kdy torýovci zavlekli na ostrov Mohawky jako otroky - jasně modré oči Angličana (ale asiatsky šikmé) a mlčenlivou odevzdanost Portugalce. Bylo mu třicet šest, o pět méně než Darlingovi, nicméně zdálo se, že nestárne. Jeho obličej měl pořád stejně ostré rysy, jako by byl vytesán z horského kamene. Kdo ho neznal, mohl mu hádat mezi třicítkou a padesátkou. Někteří lidé mu za zády říkali Mišunk, ale nikdo mu tak neřekl přímo, protože měřil skoro dva metry a vážil sto deset kilo, z čehož nebyl ani gram tuku. I když bylo těžké Mika rozzlobit, říkalo se o něm, že má výbušnou povahu, kterou drželi na uzdě droboučká portugalská manželka a Darling, jež oba miloval.

Darling ho považoval za perfektního partáka. Mike se nerad rozhodoval, byl radši, když se mu řeklo, co má dělat. Na povely reagoval okamžitě a bez námitek - pokud uznával svého velitele. Příliš nemluvil - vlastně skoro vůbec - a když měl nějaký názor, nechal si ho pro sebe. Radostně a snadno komunikoval jen s Darligovými úhlavními nepřáteli - se stroji. Neměl žádné vzdělání, ale tak to vypadalo, že prostě vytušil, na jakém principu jsou založeny motory, ať už poháněné naftou, benzinem, kerosinem, vzduchem nebo elektřinou. Hovořil s nimi, léčil je, přemlouval a sváděl k věcem, které chtěl, aby dělaly.

Darling mu nalil trochu kávy, a pak vyšli ven a postavili se k přístavišti a pozorovali kormorána, jak krouží nad zátokou a hledá potravu.

"Asi půjdeme vyzvednout pasti pro akvárium," řekl Darling.

"Kdybychom je nechali moc dlouho dole, tak nám všechno pomře, nebo se to sežere navzájem... a pasti se můžou utrhnout."

„Jo.“ "Vezmeme s sebou trochu návnady... pro všechny případy." Mike přikývl, dopil kávu a šel do mrazáku v kůlně pro makrely na návnadu.

Darling vlezl do lodi, nastartoval velký diesel Cummings a nechal ho zahřát.

Korzár byl vlečný člun, který Darling koupil v bazaru v Houmě v Louisianě a předělal ho na víceúčelovou bermudskou pracovní loď. Původně se jmenoval Miss Daisy, ale na první pohled bylo vidět, že to žádná slečinka není. Byla to veliká, mohutná a silná, bezpečná, stabilní základna s ocelovými pláty, ocelovými přepážkami a ocelovou palubou.

Vesele plula po klidném moři a s vervou se prala s bouří, bijící do vln, jako by je chtěla vyzvat, aby do ní udělaly díru nebo z ní vytloukly všechny nýty.

Srazí tě, řekl bych, ale nikdy tě neutopí. Byla suchá a prostorná, měla dva kompresory, dva generátory a poličky pro dvacet vzduchových lahví.

Darling byl pověřivý jako každý jiný, ale když mu vyčítali, že změnil jméno lodi, bránil se. Když jí někdo dá tak špatné jméno, je jenom jeho povinností ho změnit.

Ale aby se pojistil, přibíhl na přepážku v kabině malou fetišovou figurku z Antiguy a v těžkých chvílích - jako třeba ten den, kdy se přes Bermudy přehnal malý cyklón a vítr se zdvihl z osmi na sto dvacet uzlů za pět minut a celou hodinu řval jako smečka peklých psů - ji zlehka pohladil.

Mike vyskočil na palubu a odvázel před i zád'. Darling zařadil rychlost a vyjel z Mangrovské zátoky kolem mysu směrem na Blue Cut.

Mike se posadil na poklop otvoru do podpalubí a bručel na neposlušný motor pumpy, který si posadil na klín.

Darling nastražil pasti na severozápadě, asi šest mil od pobřeží v tisícimetrové hloubce. Takovou hloubku mohl najít i blíž pevnině, protože útesy končily a hluboká voda začínala jenom asi dvě míle od pobřeží. Ale z nějakého důvodu žili živočichové, kteří zajímali akvárium, jen na severozápadním okraji.

Ted', jak projížděli útesy, byla voda tichá, nicméně po hladině se čeřily vlnky, takže se příliš neleskla a dala tak vyniknout všem barvám korálů. To dalo Darlingovi možnost včas uhnout a prokličkovat mezi nimi. Staré pravidlo, že čím je něco tmavší, tím je to ve větší hloubce, mělo pravdu, takže když viděl ty žluté darebáky pod hladinou, mohl se jim vyhnout.

Když tak stál na můstku, osvěžován severozápadní brízou a zahříván ranním sluncem, cítil se Whip Darling šťastný. Na chvíli mohl zapomenout, že nemá žádné peníze, a naopak mohl snít o velkém bohatství. Fantaziroval o hromádách stříbrných mincí a stočených řetězech ze zlata. Samozřejmě, že to byl nesmysl, ale

hyla to i realita, už se to párkrát stalo. Tuckerův poklad, Fisherův poklad z "Atochy", miliardový zlatý důl z Central Ameriky. Kdo mohl s jistotou tvrdit, že se to nestane znovu?

A zlato a stříbro nebyly jedinými poklady, které čekaly na své objevitele. Byli tam živočichové, o kterých nikdo ani nesnil, hlavně ve velké hloubce, živočichové, kteří by mohli změnit lidskou představu o všem, počínaje biologií až po evoluci, kteří by mohli napovědět způsoby léčení všeho od revma po rakovinu. Nález jednoho nebo dvou těchto živočichů by sice nijak nepomohl Darlingově peněženke, ale zase by to nasytilo jeho ducha.

Pohledem klouzal z bílých písčitých děr na šterbiny na kouscích útesů a jeho oči vždycky hledaly znamení o vracích, které mohly vyprávět sáhodlouhé příběhy a které mohly být tak staré jako první dukáty.

Nikdo nevěděl, kdy se na bermudském vulkáně potopila loď, ale bylo to nejpozději za vlády královny Alžběty, protože se našly důkazy o tom, že tady jakýsi nešťastný Španěl strávil nucenou dovolenou právě v době vlády této panenské královny. Ten muž strávil hodně času a energie tím, že ryl do skály nápis, který byl stále čitelný: F. T. 1543.

Bermudy byly vždycky pastí na loď a zůstaly jí bez ohledu na všechny ty moderní zázraky, jako jsou vysílačka, loran a satelitní navigace, protože vulkán, i když už vyhaslý, se tyčil z mořského dna jako kouzelníková hůlka plná

elektromagnetických anomálií. Stroje, elektrické nebo magnetické, se kolem Bermud zastavovaly a začaly bláznit. Nic nepracovalo, na nic se nedalo spoléhat. Kompasy se točily tam a zpátky jako opilé. Námořník, který se zeptal loranu, kde je, mohl klidně dostat odpověď, že je v horách nad Barcelonou.

Rozmary bermudské sopky pomáhaly rozšíření legendy o bermudském trojúhelníku, protože když se lidská mysl dotkla kousku pravdy a zkroutila ho do precliku fantazie, mohlo z toho vzejít cokoliv od Atlantidy po UFO a všežravé nestvůry žijící v jádru planety.

Darling nebránil lidem, kteří se poddávali nesmyslu o bermudském trojúhelníku, ale jemu to připadalo jako ztráta času. Kdyby se lidi snažili pochopit zázraky, které opravdu existovaly, myslel si, jejich hlad po dracích by se utišil.

Sedmdesát procent zemského povrchu je pokryto vodou a devadesát pět procent z těchto sedmdesáti nikdy nikdo neprozkoumal. Místo toho člověk utratil miliardy dolarů na to, aby prozkoumal místa jako Mars a Neptun, až došlo k tomu, že víme víc o odvrácené straně Měsíce než o třech čtvrtinách vlastního domova. Strašné.

Dokonce i on - takový nýmand v maličké, špinavé díře na konci světa - za pětadvacet let na moři věděl, že moře skrývá dost příšer na to, aby uspokojilo strach celé lidské rasy: desetimetroví žraloci žijící v bahně, krabi velcí jako auta, bezploutvé ryby s hlavami jako koně, jedovatí úhoři žeroucí všechno včetně sebe navzájem, ryby, které loví s malými lucerničkami, co jim visí z obočí, a tak dál.

V poslední době chytila bermudská past na lodi jednu nebo dvě oběti každých pár let, obvykle liberijský nebo panamský tanker, které patřivají nějaké zubařské nebo jiné lékařské společnosti z míst jako Altoona v Pensylvánii, a jejich tchajwanský kapitán obvykle nemluví ani slovo anglicky. Řekněme, že vyjel z Norfolku, nastavil kurs na Gibraltarský průliv a zapnul autopilota. Pak sešel dolů na kávu nebo si hodit dvacet nebo na shiatsu masáž, aniž si na mapě všiml nenápadného bodu nějakých šest set mil na východ od Severní Karolíny.

Pár nocí na to bývá éter zamořen voláním SOS. Občas, když byla jasná noc, mohl Darling jenom vyjít zadními dveřmi a podívat se na sever nebo severovýchod a na obzoru viděl světla ztroskotaného plavidla.

Jeho první myšlenka vždycky byla: Bože, ať v sobě nemá ropu. Druhá pak: Bože, jestli veze ropu, tak ať v sobě nemá díru.

Za starých časů, kdy na útesech ztroskotávalo hodně lodí, spousta lidí se živila tím, že vyjížděla na svých člunech zachraňovat, co se dalo. Někteří byli tak netrpěliví, že nechtěli na své štěstí čekat, a tak mávali svítilnami a zaváděli lodi na skály.

Darlinga vždycky pobavilo to, čemu říkal roztomilá ironie:

námořníci udělali z Bermud past na lodi. Mohli se Bermudám vyhnout, potíž byla v tom, že je potřebovali.

Do osmdesátých let osmnáctého století neexistovalo nic jako průběžná navigace. Plavci dokázali určit zeměpisnou šířku podle výšky slunce nad obzorem, dělali to tisíc let s astrolaby, oxtanty a sextanty. Ale přesně určit, kde se na ose východ - západ nacházejí, by mohli jenom s přesným - opravdu přesným - chronometrem. A nic takového nebylo.

Bermudy byly známým bodem v oceánu, a jakmile ho našli, věděli přesně, kde jsou. A tak vypluli ze Západní Indie nebo Havany a pluli Golfským proudem na sever, pak na severovýchod, až dosáhli 32 stupňů severní šířky. Pak se otočili na východ, až našli Bermudy a ty jim určily kurs domů.

Ale když narazili na silnou bouři s prudkým větrem a vlnami tak vysokými, že nebylo vidět dopředu, nebo když byla mlha, případně když navigátor ztratil na okamžik rozvahu ve chvíli, kdy Bermudy konečně spatřili, bylo velmi pravděpodobné, že jsou na Bermudách v doslovném smyslu.

Charlotta jednou přečetla Darlingovi verš jistého básníka:

"... ta loď půlnocí pluje s posádkou zoufalou." Ta slova se mu líbila, protože v něm vyvolávala představu, jaké to muselo být na palubě takového korábu: plavit se sám, bezpečný jako pták ve větru, olovnice hozená přes palubu nedosáhne na dno, a v tom - co je to? - zvuk příboje - příboje?, kde se uprostřed oceánu bere příboj? - a všichni napínají zrak, ale nic nevidí, a hluk příboje hřmí stále hlasitěji -, a pak olovnice dosáhne dna a v té chvíli všichni strnou hrůzou, protože už vědí...

Dnes Darling v mělké vodě neviděl žádné stopy po vracích, ale to, co viděl - protože to bylo to jediné, co viděl -, z něj vysálo štěstí jako injekční stříkačka krev: jedna papouščí ryba, jeden jehlu připomínající kostlín, který se po ocasní ploutvi šinul po hladině, půl tučtu létajících ryb, vyplašených přídí lodí a několik zatoulaných cejnů.

Útesy, které kdysi bujely životem, byly stejně prázdné jako nádraží, ve kterém je údajně umístěna bomba.

Bylo mu, jako by se díval na pohřeb jednoho způsobu života...

svého způsobu života.

Brzy se mělčina začala svažovat na dvacet, třicet, padesát metrů a pak přestal pozorovat dno a začal hledat svoji bóji.

Byla tam, kde ji nechal, což ho překvapilo, protože za poslední rok nebo dva přestali zoufalí rybáři respektovat zásadu "nikdo nesáhne na cizí návnadu". Ale i bez lidského zásahu se návnady ztrácely. Umísťoval je tak hluboko, že nějaký velký tvor, který to tu přežil - šestižaberní žralok nebo žralok liščí s velkýma očima mohl past odtáhnout na míle daleko, než se z ní osvobodil.

"Už ji mám," zavolal Darling na Mika, který položil motor od pumpy na zem a sáhl na lodní hák.

Bílooranžová bóje se otřela o bok lodi, a když dosáhla zádi, Mike ji zahákoval, vytáhl na palubu, šel s ní na příď a lano namotal na naviják.

Darling zařadil neutrál, necháváje loď kolébat se na mírném moři a sešel z můstku.

"Zapni to," řekl Mike. Darling zatáhl za páku a zapnul naviják, a jak lano vylézalo z vody, stáčel je Mike do dvousetlitrového barelu z umělé hmoty.

Spustili kilometr polyetylenového lana s bóji nahoře a dvanáctikilovým závažím dole - to aby zůstalo u dna. Od šesti set metrů pak připevnili k lanu v třicetimetrových intervalech šest metrů osmačtyřicetipramínkového ocelového leteckého kabelu a na konci každého kabelu byl jeden z vynálezů akvária. Něco z toho byly malé drátěné krabice, něco

byly věcičky ze sítě se skvělými oky. Ve většině z nich bylo trochu velrybího tuku, aby přilákal všechny obyvatele temnoty. Protože Darling nevěděl - nikdo to nevěděl -, co ti tvorové žerou, použil svoji teorii o oceánských sběračích odpadků - co nejvíc smrdí, to nejlíp funguje - a nacpal do pastí to nejsmradlavější, nejshnilější maso, jaké našel. Do několika pastí nedal nic, jenom chemické svítilny, podle další své teorie - že světlo bylo v království věčné tmy novinkou, a proto by zvědavost mohla tamější tvorstvo k němu přitahovat.

Doufal, že všechny tvory vytáhne živé a že je taky živé v nádrži studené vody na palubě udrží. Každý týden přicházel vědec z akvária, aby zkontroloval úlovky a neznámé či vzácné živočichy si vzal s sebou do laboratoře ve Flats na pozorování.

Darling počítal, že dvacet procent živočichů přežije cestu a transport do akvária - možná ne úplně skvělé číslo, ale byl to ten nejlevnější způsob, jak sbírat nové druhy.

A zaplatilo mu to naftu, o což vlastně momentálně šlo.

Darling držel páku a díval se na lano. Bylo napnuté, skřípalo a chrčela z něj voda, ale to bylo normální. Kilometr lana, dvanáct kilo olova, pastí, kabely a návnady, to všechno něco vážilo.

Položil si nohu na roubení, aby se zapřel proti houpání lodi a díval se přes její bok dolu do modré hloubky doufaje, že uvidí nějakou velkou rybu plavat kolem.

Není to moc pravděpodobné, pomyslel si. Jestli vůbec takové ještě v moři existovaly, z Bermud už dávno odpluly.

"Něco není v pořádku," řekl Mike. Měl ruku na laně a zkoušel tlak.

"Co?" "Cuká se. Sáhni si." Mike podal lano Darlingovi a stoupl si dozadu, aby mohl pracovat s pákou od navijáku.

Darling si sáhl na lano. Nepravděpodobně se chvělo. Dunělo přitom, jako by vynechával motor.

Lano bylo každých padesát metrů označeno, a když odtočili třetí značku, Darling dal rukou Mikovi znamení, aby navíjel pomaleji, a nahnul se přes bok, aby viděl připlouvat první past. Kdyby byla zamotaná v lanu, chtěl ji uvolnit, než bouchne o bok lodi. Některá hlubinná zvířata jsou tak citlivá, že by je i nejmenší šok mohl zabít.

Uviděl záblesk prvního ocelového držáku, ke kterému byl připevněn kabel a pak... nic.

Past byla pryč.

To není možné. Jediné zvíře dost velké na to, aby ji dokázalo utrhnout, je žralok, ale v pasti nebylo pro žraloka nic zajímavého.

A jestli na ni některý zaútočil, tak by vzal s sebou všechno, lano a všechno. To prostě nemohl žralok překousnout...

Nechal navíják přitáhnout kabel až k sobě, uvolnil ho a podíval se na jeho konec. Pak ho ukázal Mikovi.

"Utrhlo se?" zeptal se Mike.

Ne. Kdyby prasklo, byly by prameny rozježené jako vlasy, když strčíš prst do zásuvky. Podívej, tyhle drží u sebe stejně pevně jako z továrny. "Takže?" Darling si přidržel konec kabelu u očí. Byl ukrojen, uříznut jako skalpelem. Nebyly tu žádné stopy po zubech ani známky únavy materiálu.

"Ukousnutý. Čistě ukousnutý." "Ukousnutý?" Darling se podíval na vodu. "Co může mít, proboha, hubu, která prokousne čtyřicet osm pramenů oceli?" Mike neřekl nic. Darling mu naznačil, aby znovu nastartoval navíják a za chvíli vyplaval i druhý kabel.

"Je pryč," řekl, protože i tato past zmizela a kabel byl ukousnutý.

"Pryč," řekl znovu, když se objevil další kabel a za ním další a další. Všechny byly pryč.

Ted' viděl vyplouvat závaží a bylo na nich něco tak podivného, že řekl Mikovi, aby zastavil navíják a zbytek lana vytáhl ručně.

"Panebože," řekl. "Podívej se sem." Jedna z pastí byla obtočena kolem závaží, natlačena na ně tak silně, že to vypadalo, jako by všechno dohromady bylo svařeno v kovářské peci.

Vytáhli zkroucenou masu kovu do lodi a položili ji na palubu;

byla to změt' zpevňovacího drátu, oceli a olova.

Mike se na to dlouhou chvíli díval a pak řekl: "Ježíši Kriste, Whipe, jaká potvora mohla tohleto udělat?" "Je jasný, že to nebyl člověk. A zvíře taky ne. Alespoň ne žádný, který bych snad kdy viděl."

6

Nemluvili, když rozmotávali zařízení, svíjeli kabel a zajišťovali ho řemeny, rozebírali chemická svítidla a cpali poslední metry lana do barelu.

Darling v hlavě probíral katalog živočichů a přemýšlel, který z nich mohl mít tu sílu a vůli, aby jim zničil zařízení.

Dokonce vzal v úvahu Mikův názor, že to mohl být člověk, nějaký rybář, rozzlobený, podrážděný, žárlivý - i když Whipu nenapadlo, proč by právě na něj měl někdo žárlit. Nebo ho někdo chtěl prostě zničit. Ne. Nemyslel si, že by to mohl udělat člověk, nemyslel si, že by se tím někdo obtěžoval. Nemělo to logiku.

Co tedy zbývalo? Co by mohlo prokousnout kabel složený ze čtyřiceti osmi pramenů oceli?

Částečně doufal, že se to nikdy nedoví.

Nebylo pro něj novinkou, že příroda má svou stinnou stránku.

Jednou, před více než dvaceti lety, byl v posádce na jihoafrickém tankeru, když tu se najednou - za klidného moře a při ustáleném barometru - zvedla vlna a postavila před loď stěnu asi třicet metrů vysokou. Kapitán předtím nikdy nic podobného neviděl, nikdo na lodi taky ne, a protože nevěděli, co dělat, tak do té hory vody přímo najeli. Ta se nad nimi zavřela a poslala je ke dnu. Kdyby Darlinga tři minuty předtím neposlali pro něco do strážního koše, šel by ke dnu s ní. Místo toho byl smeten z paluby a dva dny se plavil na jakémsi poklopu, dokud ho nevylovila pobřežní nákladní loď.

Jindy v Austrálii spolu s několika parťáky utekli z lodi potom, co zjistili, že kapitán fetuje a ke všemu je na chlapečky, a pustili se na beznadějnou cestu za pokladem v buši. Potkali rodinu v malém karavanu na prázdninách a jedno odpoledne je našli všechny mrtvé. Zabil je taipan, had, který útočí pro radost z útoku, zabíjí pro zabíjení.

Darling došel postupně k závěru, že přírodě se nedá věřit; dost často už se mu ukázala ze své cynické stránky. Mike neměl žádné podobné zkušenosti a neměl rád neznámé věci. Nevadilo mu, když na něco nedokázal odpovědět sám, vadilo mu, když neuměl odpovědět Whip. Nesnášel, když Whip řekl: "Já nevím." Dával přednost bezpečí vědomí, že někdo je na stráži, někdo ví.

Takže teď měl strach.

Darling postřehl jeho znepokojení. Mike se mu nechtěl podívat do očí, stácel kabel příliš pečlivě. Darling věděl, že mu bude muset trápení ulehčit.

"Odvolávám," řekl Darling. "Myslím, že to byl žralok." "Proč myslíš?" zeptal se Mike, který tomu chtěl uvěřit, ale potřeboval pár důkazů.

"Musel to být on. Teď jsem si vzpomněl, že v National Geographiku psali, že někteří žraloci dokážou skousnutím vyvinout sílu tři tun na čtvereční centimetr. To by na tyhle kabely bohatě stačilo."

"Proč to netáhnul za sebou?" "Nemusel. Nebyly v tom žádné háky. Prostě plaval dokola a ukusoval dráty jeden za druhým." Darling začal přesvědčovat dokonce sám sebe.

Mike chvíli přemýšlel a pak řekl: "Aha." Darling se podíval na nebe. Pocítil divnou chuť, chuť na všechno se vykašlat a jet domů. Ale slunce stále stoupalo, nebylo ještě ani poledne a on už spálil naftu skoro za třicet dolarů. Kdyby se vrátil domů teď, byl by prostě vyhodil padesát babek, a nic za to, jen nepříjemné vysvětlování v akváriu. A tak se přemohl a řekl: "Co se takhle pokusit něco si dneska vydělat, co říkáš?" Mike řekl: "Proč ne," a společně začali ověšovat lano velkými háky s návnadou.

Snad chytí něco, co budou moci prodat, možná jenom něco na zub. Dokonce i kdyby chytili jenom něco, bylo by to lepší než přijet domů a uznat další porážku.

To pomyšlení ho deprimovalo. V dnešní době se rybolov, který býval zábavný, i když na tom býval špatně, deprimoval sám o sobě.

Přirovnával to k výletu na místo, kde jste vyrostli a zažili krásné chvíle, na které rádi vzpomínáte, a když tam teď přijedete, zjistíte, že všude je samý asfalt a z vašeho místa udělali parkoviště.

Dnešní rybaření mu jen připomínalo, jak se časy mění k horšímu.

Četl všechny staré záznamy o tom, jak Bermudy vypadaly, když sem přijeli první osadníci. Ostrov byl tenkrát zaplaven ptáky a prasaty. Ptáci tu byli odjakživa, někteří byli tak hloupí, že sedali lidem na hlavy a čekali, až je strčí na pekáč. Prasata tu původně nebyla. Některá z nich vysadili kapitáni lodí preventivně, jako zdroj potravy pro budoucí trosečníky. Jiná doplávala z vraků lodí a živila se ptáky a jejich vejci.

Ale tím, co starousedlíky přímo uchvacovalo a co do svých záznamů zapisovali s přímo náboženským zanícením, byl život v moři. Kolem Bermud bylo všechno - opravdu všechno - od želv po velryby, a to v množství pro lidi ze Starého světa, kde už v 17. století byli někteří živočichové téměř vyhubeni, naprosto nepředstavitelné.

Darling nepatřil mezi ty, kdo se oddávají lítosti nad starými dobrými časy. Na změny se díval jako na něco nevyhnutelného, ničení k tomu patřilo, zvláště když se do toho zapojil člověk. Tak to prostě bylo.

Ale co mu opravdu vadilo, za co se styděl a nad čím pociťoval skutečné znechucení, byla změna, kterou Bermudy prodlávaly v posledních dvaceti letech. Spočítal si, že k zničení Bermud došlo za jediný život kočky domácí.

Koncem šedesátých a začátkem sedmdesátých let nebyl pro něj problém vyjet si na útesy a chytit si večerí. Pod každým kamenem byli humři, všude se proháněla hejna papouščích ryb, křídlatí žraloci, pyskouni, ostnozubci, někdy dokonce i kanici. Když pracoval na vraku lodí, dno bylo pokryto hvězdíčkami a pořád se musel mít na pozoru, aby ho nějaký krátkozraký pyskoun nekousl do ucha. Nejednou se mu stalo, že ho od vraku hnali žraloci z útesů a kousali ho do ploutví na nohou.

Kousek za hranou útesů v hlubší vodě byly celé kolonie kaniců - kanici nassauští, kanici skvrnití, kanici černí a sem tam i morény a tygří žraloci. Želvy pluly po hladině a vystrkovaly hlavy z vody jako malé děti. A vytáhnout člun s průhledným dnem a nechat se jen tak unášet po proudu, to byla pozvánka na vzrušující podívanou, jako alisonští tučňáci se rojili za lodí, zatímco velicí žraloci z hlubiny se blýskali pod lodí a ukazovali leskle modrá záda.

Úspěšný den znamenalo pět metrů ropušnic a dalších pět centů tuňáků, a hotely hrdě uváděly jako denní speciality čerstvé bermudské ryby.

To je už pryč. Některé hotely dále servírovaly bermudské ryby, ale už ne s hrdostí, protože to, co zbylo, byl jen odpad, ryby, které přežily, protože je nikdo nechtěl. Když někdo chytil kanice jakékoliv velikosti, byla to událost do novin.

Bermudskému moři chyběl už jen krůček k tomu být stejně mrtvé jako západní pustiny Longislandského zálivu.

Darling s hořkým úsměvem poslouchal vysvětlování rybářů. Za všechno může špína! křičeli a on odpovídal: Kecy! To, co zabilo rybářský průmysl na Bermudách - věřil, věděl, cítil, že to může dokázat -, byli rybáři. Nejen bermudští rybáři, ale lidská odrůda jako taková. Lidi. Lidi, kteří nerybářili pro obživu, ale proto, že chtěli zabíjet. K oceánu se chovali jako k dolu, který měl být zaminován. Dokonce je i vědecky pojmenoval: Homo hovadus. Dobře, zabíjeli, ale ne tak, jak si mysleli.

A hlavním zabijákem byla i jedna součást výzbroje, kterou si vymysleli: past na ryby. Dříve rybáři rybařili - s udicemi - a jejich úlovek byl úměrný jejich schopnostem. Přestali, až když padali únavou, s rukama napučenými jako věnec buřtů. Pak si někdo vymyslel, že dolů spustí drátěnou klec s návnadou uvnitř a bójí na hladině. Ryby vplouvaly dovnitř a díky konstrukci pastí už nenašly cestu zpátky. Brzy líčil každý tolik pastí, kolik jen chtěl. Existoval sice určitý limit, ale ten nikoho nezajímal.

A kolik toho chytili! Tolik ryb, že si nechávali jenom ty nejlepší a zbytek - mrtvé nebo umírající, ale koho to zajímalo? - vyhodili.

Když šla cena při tom nadbytku dolů, nachytali prostě víc ryb.

Darling pasti nikdy nepoužíval, neměl je rád, ne z morálních důvodů, ale prostě proto, že pasti pro něj neznamenal

rybolov.

Bylo to zabíjení a drancování, ale zábava ani v nejmenším. A myslel si - když vás to, co děláte, nebaví, tak si najděte něco jiného.

Nechtěl skončit život vysedáváním na dvorku s kočkou v klíně a papouškem na rameni a říkat návštěvám, že žil dlouhý život a celý ten čas se nudil.

První problém s pastmi byl ten, že svou práci odváděly příliš dobře. Chytily všechno - velké, malé, mladé, jikrnáče, cokoliv.

Rybář s udicí si mohl vybrat mezi tím, co chytil, a pustit ryby, které byly příliš malé, mladé, plné jiker anebo prostě takové, které chytil nechtěl. Ale v pastích, kde byly ryby nacpané v klecích několik dnů, pomlácené, odřené a pobité od sebe navzájem, měly malou šanci, že přežijí, i kdyby si rybáři dali tu práci a pustili je nazpět, což stejně většina z nich nedělala.

Druhý problém byly ztracené pasti. Když se bóje odpojila, lano se utrhlo nebo když je rozbourané moře odplavilo za hranu útesu do hlubiny mimo dosah, past stále zabíjela. Ryby uvnitř umíraly a stávaly se návnadou pro další ryby na věčné časy, amen.

To bylo receptů, jak to vylepšit. Zkoušel se mikroorganický materiál na výrobu drátů schopných rozkladu, které měly přidržovat dveře pasti, nebo dokonce na výrobu celých dveří, podle teorie, že když se past ztratí, dveře jednou shnijí a ryby se dostanou ven. "Jednou" je ale moc dlouhá doba, a tak v pastech umíraly celé generace ryb předtím, než se dveře pasti kouzelně otevřely.

Darling našel na dně utrhlé pasti, které vypadaly jako tokijské metro za dopravní špičky, nacpané vším, od úhořů po papouščí ryby a od chobotnic po kraby. Ten pohled ho sklíčil a naštal, protože i když co se týče smrti nebyl sentimentální, tahle smrt byla naprosto zbytečná. Obyčejné plýtvání. Několikrát zastavil loď a nelitoval času ani peněz, potopil se k pastem a kleštěmi odštípl dvířka. Popletení, vyčerpání a zranění věžňové - někteří se šupinami odřenými o dráty, někteří s otevřenými ranami od zuřivých bojů - chvíli bloudili otevřenou pastí, jako by nemohli uvěřit svému štěstí, a teprve když odplaval dál, všichni dostali stejný nápad a vylétli ven.

Nakonec v roce 1990, asi deset let poté, co se dalo něco zachránit, zakázala konečně bermudská vláda používání pastí a vyplatila sedmdesát osm domácích rybářů - dost štědře, podle Darlinga -, i když rybáři namítali, že peníze, které dostali, jim nemohly vynahradit to, že jim bylo upřeno Bohem dané právo.

Ten religiózní postoj k božským právům Darlinga rozčilil. Jaká práva? Kde je psáno, že kdokoliv může vyvraždit všechny ryby na Bermudách? S touhle logikou by byla bankovní loupež poctivým zaměstnáním. Jestliže má člověk právo živit rodinu a jestli to, co dělá, stojí pojišťovnu pár set tisíc dolarů ročně, no, pak je to cena za svobodu.

Ted', když byly pasti postaveny mimo zákon, byla naděje, že se ryby vrátí, ale Darling si o tom dovolil pochybovat.

Bermudy nebyly jako Bahamy řetězem sedmi set ostrovů, které si mohly navzájem vypomoci při znovuzarybnění, pokud se jeden ocitl bez ryb - i když někteří obyvatelé Baham usilovali o sebezničení ještě víc než samotní Bermudané.

Začali lovit cloroxem: napumpuje se ho trochu do útesů a ryby a humři vyplavou na volné prostranství, kde se lépe vybírají. Korály clorox přitom samozřejmě taky zabije, všechny a navždy. Ale člověk si musel vydělat na živobytí.

Bermudy byly kus skály uprostřed oceánu. Co na nich bylo, to tam je, co ne, to tam nikdy nebude.

Jako by nebylo dost na tom, že Bermudy mění na poušť člověk, přišla se svou troškou do mlýna sama příroda. Darling měl přítele Marcuse Sharpa, který sloužil na americké námořní základně a který něco věděl o meteorologii a ukázal mu nějaká čísla Národního oceánografického a meteorologického úřadu, podle kterých teplota vody na Bermudách stoupala za posledních dvacet let o dva stupně.

Někteří vědci říkali, že to je vinou pálení amazonského pralesa a nadměrného spalování fosilního paliva. Podle jiných to byl normální úkaz jako střídání dob ledových. Ale důvod nebyl ani tak důležitý jako fakt, že se to dělo.

Pro městského člověka dva stupně nic neznamenají. Pro mořské korály znamenaly rozdíl mezi životem a smrtí. Deset procent bermudských korálů už bylo mrtvých. Darling viděl důkazy každý den - velké kusy vybělených korálů jako na krchově. Pokud by se z deseti stalo dvacet procent, pokud by pak všichni koráli zmizeli, Bermudy podlehnou postupně erozi, protože koráli byli přirozenou ochranou ostrova před otevřeným oceánem.

Koráloví polypi nebyli jedinými živočichy, na které měla vliv změna teploty. Některé tvorové zmizeli, jiní se schovali hlouběji a jiní se zase objevili. Byl tu například nový mikroskopický červ, který žil v písku. Když potápěči písek zvrhli, vrtáci vylezli ven, přichytili se k lidské kůži a zavrtali se do ní. Vylučovali jed, který způsoboval puchýře a příšerné pálení trvající celé týdny.

Posledním koněm v té trojské zkáze byli cizinci. Zatímco Bermudané si hubili ryby z útesů, Japonci a Korejci masakrovali hlubokomořské živočichy. Vyjížděli každý den s třicet mil širokými sítěmi, do nichž chytali migrující ryby. A brali všechno: tuňáky, makrely, žraloky i sviňuchy.

Ti rybáři, kteří sítě nepoužívali, měli zase dlouhá lana - celé kilometry lan, na kterých byl každých pár metrů připevněn hák s návnadou. Výsledek byl tentýž: hubilo se všechno bez výběru či diskriminace.

Darling to v duchu přirovnával k jatcům.

Rybolov mu dával pocit plnosti života, ocenění všech jeho krás, jeho bohatství a různorodosti.

Ted' ve spojitosti s ním myslel jen na smrt.

* * *

Hodinu jim trvalo, než připravili návnady a shodili lano. Když bylo dole, přidělal Darling do smyčky na jeho konci bóji a hodil ji přes palubu; necháváje ji pohupovat se s příbojem, zatímco bríza tlačila loď na jihovýchod.

Mike otevřel konzervu polské šunky a láhev koly a vzal si to na láď. Tam se posadil na poklop otvoru a ještě si trochu hrál s motorem pumpy.

Darling stál u kormidla, jedl jablko a poslouchal rádio, jestli neuslyší, že někdo někde něco chytil. Jeden kapitán ohlásil,

že chytil žraloka. Jiný, nájemce člunu, chytil pár alisonských tuňáků.

Jinak nikdo neviděl ani rybičku. Slunce právě sklouzlo ze svého vrcholku na západ, když začali vytahovat lano. Střídali se - jeden u navijáku a druhý u lana a s nadějí v hlase překřikovali jeden druhého.

"Cejtíš ho?" "Párek králíků." "Možná žralok." "Tapioka." "Já říkám párek snapperů." "To si ani nepřej..." Osm háků chytilo dva malé červené snappery s vyvalenýma očima a propadlými tlamičkami, jak na ně působila náhlá změna tlaku. Darling je hodil do bedny s návnadou a podíval se na nebe a pak na moře. Nikde ani ploutev, ani jeden lovící pták. Nic. "Vykašlem se na to," řekl, utřel si ruce do kalhot a šel na před' zapnout motor.

Právě když chtěl vejít do kabiny, uslyšel Mika říkat, "koukni se támhle." Ukazoval na jižní nebe.

Z jihu se k nim blížila námořní helikoptéra.

"To by mě zajímalo, kam letí," řekl Darling.

"Nikam. Jako obvykle. Jen mrhá časem." "Možná." Darling zamával, když jim helikoptéra přeletěla nad hlavou a pokračovala na sever. Mike měl asi pravdu. Mimo občasných záchranných výprav měli piloti námořnictva tak málo práce, že jim nezbývalo než létat tam a zpátky, aby si udrželi výkonnost a splnili předepsaný počet letových hodin. Jenomže tenhle pilot se jen tak nepotuloval, letěl na sever do nedozírné prázdnoty a navíc hodně rychle. "Nevím, nevím," řekl Darling. "Jestli se nebojí, že někde v Novém Skotsku zmešká večeri, pak bych řek, že má na práci něco sakra důležitýho." Otočil se do kabiny a zvedl mikrofon.

"Helijedna... Helijedna... Helijedna... tady Korzár... ozvěte se..."

7

Poručík Marcus Sharp si ten pátek právě házel na koš - představoval si, že je mano a mano s Lany Birdem -, když si ho k sobě zavolal operační důstojník a oznámil mu, že pilot britských aerolinií zachytil na cestě do Miami nouzové vysílání dvacet mil severně od Bermud.

Pilot nic neviděl, říkal důstojník, což, vzhledem k rychlosti devět set kilometrů v hodině a výšce deset tisíc metrů nad oceánem, nebylo nijak překvapující, ale signál na přijímači UHF byl jasný a zřetelný. Někdo tam dole byl v maléru. Chlapci na námořní letecké základně se spojili s Miami, Atlantou, Raleigh Durhamem, Baltimorem a New Yorkem, aby zjistili, zda nemá nějaké letadlo zpoždění. Operační pak zavolal vysílač přístavu Bermudy, aby se zeptal, jestli někdo nehlásil nezvěstné či opožděné plavidlo, případně loď v nesnázích.

Zdalo se, že všechno je v pořádku, ale nemohli riskovat, museli jít za signálem. Sharp se rychle osprchoval a natáhl si kombinézu, zatímco operační důstojník zajistil druhého pilota, potápěče a přiděl paliva do vrtulníku. Pak si Sharp opsal souřadnice, které nahlásil pilot z B. A., do kapsy si nacistal čokoládovou tyčinku a žvýkačky a přešel přes parkovací plochu k čekajícímu stroji.

Jakmile se zdvihl z Kindley Fieldu a zamířil k severu, poprvé po dlouhém čase se cítil opravdu dobře. Mozek předával příkazy celému tělu, puls se zrychlil, byl soustředěný. Konečně měl nějaký cíl, něco se dělo. Sice zas ne tolik, nic, čemu by mohl říkat akce, ale cokoliv bylo lepší než ta nicota, která se mu poslední dobou stávala denní rutinou.

Možná, přemýšlel, když změnil kurs na severozápad, možná, že z té vody opravdu někoho vytáhnou, někoho v nebezpečí. Možná, že přitom budou muset ukázat, co dovedou... pro změnu.

Sharpův problém nebyl jen v tom, že se nudil. Bylo to komplikovanější, horší než nuda. Měl podivný, neuspořádaný pocit, že umírá. Ne fyzicky, ale jinak, méně zřejmým způsobem. Vždycky potřeboval dobrodružství, vyhledával nebezpečí, vyžadoval- cítil, že jinak by to nepřežil - změnu. A této potravě mu život vždycky poskytoval dost.

Verbíř námořnictva ve státě Michigan si všiml Sharpovy potřeby aktivity a využil ji. Před ním stál člověk, který si kdysi zlomil obě nohy - jednu na lyžích, druhou při létání na rogalu - a přesto v obou sportech pokračoval; od svých čtrnácti let byl registrovaným potápěčem, jeho hrdinou nebyl Jacques Cousteau, ale Peter Gímbel, člověk, který jako první natočil pod vodou obrovské bílé žraloky a vrak Andrey Doriy; snilek, který chtěl postavit ultralehké letadlo a přeletět s ním Spojené státy, neúnavný hledač, jehož ambicí bylo realizovat se ne shromažďováním peněz, ale testováním vlastních schopností. V psychologickém testu námořnictva uvedl tři muže, které obdivoval: Ernesta Hemingwaye, Theodora Roosevelta a Jamese Bonda - všechny "protože to byli muži činu, a ne diváci. Protože svůj život skutečně žili". (Sharp zjistil, že námořnictvo stejně jako on netrvalo na rozlišování legendy od skutečnosti.) Verbíř přesvědčil Marcuse, že námořnictvo mu nabízí šanci strávit činnou službu děláním toho, co jiní si mohou dovolit jen na občasných dovolených. Mohl si vybrat specializaci, pravidelně ji měnit, být na moři i na nebi a přitom se - jen tak mimochodem - podílet na obraně národa.

Upsal se před ukončením školy a v červnu 1983 vstoupil do poddůstojnické školy v Newportu na Rhode Islandu. První roky splnily všechna jeho očekávání. Stal se z něj expert na destrukce pod hladinou. Složil pilotní zkoušky. Odsloužil si

povinnou dobu na moři a zúčastnil se útoku na Panamu. Když jeho psychický vývoj dostihl úroveň vývoje fyzického a Marcus začal mít zájmy dospělého člověka, strávil rok v Halifaxu studiem meteorologie a oceánografie.

Život byl pro Sharpa bohatý, rozmanitý a zábavný.

Ale za poslední rok a půl ho rozmanitost a zábava přestala uspokojovat.

Věděl, že část jeho problému tkví ve skutečnosti, že se nechtěl smířit, že je dospělý. Bylo mu devětadvacet a na třicítku ani nemyslel. Rozhodně se jí nebál, alespoň ne do doby, než se před několika měsíci pokusil přihlásit k námořní elitě, k velice riskantní a náročné námořní službě u obojživelných jednotek SEAL. Byl odmítnut pro vysoký věk.

Ale hlavním důvodem jeho nespokojenosti byla jediná tragédie, kterou Marcus Sharp kdy zažil.

Zamiloval se do letušky United Airlines. Stejně jako on lyžovala a potápěla se a procestovali spolu celý svět. Byli mladí a nesmrtelní. Manželství bylo možností, nikoli nezbytností. Žili naplno a pro dnešek.

A pak se jeden zářijový den potápěli u pláže ve východním Queenslandu. Slychali obrovská varování o nebezpečných

tvorech, ale nebáli se. Plavali mezi žraloky a hvězdicemi a barracudami a dovedli se o sebe postarat. Moře nebylo světem nebezpečí, ale dobrodružství a objevů.

Viděli vedle sebe plavat želvu a plavali za ní a snažili se s ní udržet tempo. Želva zpomalila a otevřela tlamu, jako by chtěla něco sežrat, i když kolem ní nic neviděli. Doplavali k ní, fascinováni jejím půvabem a lehkostí, s jakou se ve vodě pohybovala.

Karen se natáhla, aby se jí dotkla, pohladila ji po krunýři, a jak ji Sharp pozoroval, najednou sebou křečovitě trhla, prohnula se v zádech a chytla se za hrudník. Snorchl jí vypadl z úst. Oči měla široce rozevřené a nehty si drásala kůži. Sharp ji uchopil, vytáhl na hladinu a pokoušel se dozvědět, co se stalo. Karen však vydávala jen nesrozumitelné skřeky.

Než s ní doplavali na pevninu, byla mrtvá.

Želva se živila mořským planktonem, mikroskopickými živočichy, koloniemi žahavých buněk tak jedovatých, že pouhý dotyk s nimi mohl zastavit lidské srdce. A to se také stalo. Když Karen v Indianě pohřbili a Sharpův zármutek se zvolna zmírňoval, v hlavě se mu začaly rojit černé myšlenky, myšlenky o nevyzpytatelnosti osudu. Nebylo to nespravedlivé nebo nefér - nikdy nepřemýšlelo životě jako fěr nebo nefěr, prostě byl.

Ale osud byl nevypočítatelný. Nikdo není nesmrtelný, nic netrvá věčně.

Zabíjela ho prázdnota jeho života, nedostatek cílů. Dělal hodně věcí, ale bez určitého smyslu.

Představoval si sebe sama jako ocelovou kuličku v hracím automatu, která zapadá z díry do díry a přitom nikam nedorazí. Byl přidělen na nejlepší možné místo: dva roky na Bermudách.

Slunečné, příjemné, ne příliš namáhavé a jen dvě hodiny od amerického pobřeží. Klid ale nebyl to, co Sharp potřeboval. Potřeboval být aktivní, jenomže aktivita sama o sobě mu teď nestačila:

musela mít nějaký důvod, cíl.

Na Bermudách nedělal nic, kromě listování v papírech a poletování vrtulníkem s nadějí, že někdo bude potřebovat pomoc. Čas od času přemýšlel o tom, že z námořnictva vystoupí, ale neměl tušení, co by pak dělal. Civilní život neměl pilotovi vrtulníku a expertovi na ničení mostů co nabídnout.

Zatím se dobrovolně hlásil do akcí umožňujících mu nemyslet na sebe sama.

Mířil na severozápad, aby si vyměřil prostor pro hledání od severozápadu na sever až k severovýchodu a pak na východ, všechno na severní straně ostrova. Vyladil rozhlasový přijímač UHF na 243,0 a přijímač VHF na 121,5, dvě frekvence, na kterých se vysílaly nouzové signály. Letěl ve výšce sto šedesát metrů.

Šest mil od pobřeží, tam, kde končily útesy a voda se změnila z tečkovaného tyrkysové na tmavý blankyt, uslyšel signál - velmi slabý, velmi vzdálený, ale stálý. Podíval se na druhého pilota, poklepal si na sluchátka, pilot kývnul a ukázal zdvižený palec. Sharp zkontroloval všechny přístroje, zatímco točil vrtulníkem, aby našel směr, ze kterého signál přicházel nejhlasitěji. Zaznamenal si ho podle kompasu. Pak se v jeho námořním rádiu ozval hlas.

"Heli jedna... Heli jedna... Heli jedna... Heli jedna... tady Korzár... ozvěte se." „Korzáre... Heli jedna..." Sharp se usmál.

"Ahoj, Whipe, kde seš?" "Přimo pod tebou, brácho. Copak se nekoukáš na cestu?" "Díval jsem se do budoucnosti."

"Letíš se venčit?" "Pilot z B. A. zachytil před chvílí EPIRB. Tys nic neslyšel?" "Ani pípnutí. Jak daleko?" "Deset, patnáct mil. Mám ho na stopěťadvacetapůlce. Ať je to co chce, severozápadní vítr to žene sem." "Možná pojedu za tebou." Sharp zaváhal a pak řekl: "Tak jo, Whipe. Kdo ví? Možná, že se mi budeš hodit." "Jasně, Marcusi. Korzáre, zůstávám na příjmu." Dobrý, řekl si Sharp. Jestli se tam někde potápí loď, Whip tam mohl být rychleji než jakékoliv plavidlo, přivolané ze základny. Jestli to je opuštěná loď, záchranný člun, dispečink mu dá příkaz, aby to šel prozkoumat potápěč. Počasí bylo dobré, ale vyslání potápěče do vody bylo riskantní za každého počasí. Neváhal by tam jít sám, ale nerad posílal pod hladinu devatenáctiletého kluka samotného. Whip to mohl obhlédnout sám, zatímco on to obletí a podívá se po trosečnicích. Jestli najdou lidi, živé nebo mrtvé, bude muset potápěče vysadit, a chtěl, aby byl čerstvý.

Navíc tam možná bude něco, co se bude Whipovi hodit, když si o to nikdo neřekne. Člun. Rádio. Signální pistole.

Něco, co by stálo za prodání nebo použití, něco, co by Whipovi mohlo přinést nebo ušetřit peníze. A Sharp věděl, že je Whip potřeboval.

Kromě toho, pomyslel si Sharp, něco mu dlužím.

Něco? Sakra, Whipu Darlingovi dlužil skoro všechno. Whip zachránil Sharpovi zdravý rozum, když to už téměř jistě vypadalo, že se z něj stane flákač, jehož hlavní drogou je zábava typu "Surfující nacisté musí zemřít" nebo „Amazonky na měsíci". Víkend se pro něj stal nesnesitelnou částí týdne. Potápěl se se všemi turistickými skupinami, které se na ostrově vylodily, na kole projel každou píď země, prošel celé historické opevnění tam a zpátky, prolezl všechna muzea, utrácel peníze v každém baru, který na ostrově byl - alkoholik se z něj nestal ne pro morální zábrany, ale protože alkohol neužíval a navíc mu nechutnal a viděl už všechny filmy z místní půjčovny videokazet kromě těch, ve kterých se vraždily sekerou dětské sestry. Každý den četl několik hodin tak dlouho, až si zkazil oči a na zadku se mu udělal mozol. Zbývalo už jen maličko, aby došlo k něčemu naprosto nemyslitelnému - aby začal hrát golf -, když na jednom večírku na základně potkal Whipu.

Fascinovaně naslouchal Whipovu vyprávění o technice objevování vraků a položil mu několik chytřejších otázek, aby si tak zajistil na některou neděli pozvání na jeho loď, což brzy přerostlo na každou neděli a většinu sobot. Když tak Whipu poslouchal, byla to pro něj nová univerzita a musel se zastydět nad svým vlastním vzděláním. Protože před sebou měl člověka se šesti obecnými, který se naučil nebýt jenom rybář a potápěč, ale i historik, biolog a numismatik a... prostě chodící encyklopedie moře.

Sharp mu nabídl, že bude přispívat na naftu, ale byl odmítnut.

Nabídl se, že bude pomáhat s natíráním, a byl přijat, což ho potěšilo, a začal se cítit jako společník, a ne příživník. Pak mu Whip ukázal fotografie podmořských vraků pořízené ze vzduchu, a najednou - jako když se rozlétnou dveře a na

zasunutý kout rozumu padne pruh světla - viděl perspektivu nových zájmů, nových cílů.

Whip ho naučil nehledat klasické vraky z pohádky - rovně na kýlu sedící loď s napnutými plachtami, plná kostlivců v trojhranných kloboucích rozsazených tam, kde nad sázkami o hromádky dublonů vydechli naposled. Staré koráby byly ze dřeva a u Bermud se většinou potopily na mělčině. Rozbouřené moře je rozbilo na kusy a po staletí se převalující voda je rozmetala a odvěkla do hlubiny. Dno je přijalo a koráli, kterými vrak obrostl, vzali jeho mrtvé do svého lůna.

Whip mu řekl o třech znameních prozrazujících vrak na dně.

Když loď jela přes útesy - poháněna větrem a postrkována vlnami - rozbila útesy a zničila křehké korály, zanechávajíc po sobě hlubokou rýhu, která z výšky několika set stop vypadala jako obrovská stopa po pneumatice.

Bystrým okem bylo možné zahlédnout jedno či dvě zarostlá, korály pokrytá děla, která vypadala jen jako změř korálů v nepravděpodobně přímé čáře. Pravdu mělo staré pořekadlo, pravíci, že příroda nemá přímky ráda. Ale přítomnost děla vždycky neznamenal, že nablízku je vrak, protože posádka, když loď byla v posledním tažení, odhazovala všechny těžké předměty, aby ji zachránila před převržením. Bylo možné najít tu dělo, tam kotvu, ale žádnou loď, protože tu moře odneslo míle daleko, ještě než s ní třísklo o dno a na místě jejího posledního odpočinku ji rozmetalo na kousky.

Naprosto jasným důkazem - shora viditelným, ale jen velmi těžko zpozorovatelným - byla naopak hromada lodní zátěže, protože Whip trval na tom, že tam, kde se loď své zátěže zbavila, tam taky zemřela. Ano, paluba nebo její část s jedním dvěma trosečníky mohly odplout jinam, ale srdce a duše - její náklad, její poklad - ležel se zátěží. Obyčejně se koráby zatěžovaly říčními kameny z Temže nebo Ebra nebo jiných řek poblíž jejich domovských přístavů. Kameny byly hladké a oblé a dost malé, aby je mohl člověk unést. Mysli na dlažební kameny, řekl Whip Sharpovi, protože veškerou dlažbu v místech, jako je Nantucket, tvořily kameny, které kdysi lodi vozily ve svých útrobách, aby je na plavbě z Anglie udržovaly vzpřímené. Na cestě domů je pak vyměnily za barely s olejem. Takže se teď Sharp soustředil na shluky obličných kamenů, často v bílé díře mezi tmavými hlavami korálů, protože Whip ho učil, že staré lodi narazily na korály a tam zůstaly zaklíněné tak dlouho, než je další vlna vysvobodila a jejich vnitřnosti vyvrhla do písku, který je spolkl navždy.

Od té doby Sharp nikdy nepropásl šanci k létání, a kdykoli letěl - ať už aby splnil počet nalétaných hodin, nebo aby cvičil nové piloty či testoval stroj - vždycky hledal vraky. Létal tak nízko, jak to jen šlo, odchyloval se od původního kursu, aby se vyhnul odrážejícím se paprskům slunce a měnil úhel pohledu nad mělkou vodou. A když se někdo z posádky zeptal, co to sakra dělá, vždycky jen něco zamumlal, jako že zkouší, co ten vrtulník dokáže.

Zatím našel dvě hory zátěže, dva vraky. Jeden, jak říkal Whip, byl už prozkoumán v šedesátých letech. Ten druhý byl nový. Budou se na něj muset brzy podívat.

* * *

Pípání signálu teď bylo hlasité a pravidelné. Sharp viděl, jak se po vlnícím se moři nahoru a dolů pohybuje něco žlutého. Stlačil páku akceleratoru dolů a klesl s vrtulníkem na padesát metrů.

Byl to člun, malý, prázdný a zřejmě nepoškozený. Oblétl ho, opatrně, aby zůstal dost vysoko, protože proud vzduchu z rotorů by mohl člun roztočit či přes vrchol vlny dokonce převrhnout.

„Korzár... Helijedna...“ „Slyším, Marcusi...“ ozval se Whipův hlas.

„Je to člun. Nikdo na palubě. Jenom člun. Mohl někomu spadnout do moře. Možná, že EPIRB aktivovala slaná voda.“

„Já ho vylovím svým jeřábem, jestli proti tomu nic nemáš...“

Trochu se tu porozhlídnou, jestli tady kolem někdo plave, a pak ho přivezu na břeh. Nikdo se přitom nemusí namočit.“

„Dobře. Je od tebe tak sto deset. Bude ti to trvat asi hodinu. My to tu zatím párkrát přeletíme, než nám dojde palivo.“

„Rozumím, Marcusi.“ „Asi to byl falešnej poplach. Nicméně naše země svobodných a statečných občanů ti je stejně vděčná, Whipe.“ „Potěšení je na mé straně. Korzár na příjmu...“

8

„Možná, že ten den nebyl zas tak úplně ztracený,“ řekl Darling, když lezl po žebříku na můstek.

„Cože?“ Mike ukládal poslední stočené drátěné udice.

„Můžeme vyzevdnout jeden člun. Jestli je to switlik a neponese ničí jméno, tak nám to hodí dobrých pár tisíc.“ „Někdo si o něj řekne. Jako vždycky.“ „Asi jo... podle toho, jaký máme poslední dobou štěstí.“ Člun objevili ani ne za hodinu a Darling kolem něj pomalu kroužil a prohlížel si ho jako preparát pod laboratorním sklíčkem.

„Switlik,“ řekl potěšen.

„Vypadá úplně nově, jako včera koupenej. Jako by na něm nikdy nikdo nebyl.“ „Bud, anebo někdo ty lidi hodně rychle zachránil.“ Darling neviděl žádné běžné znaky toho, že by na člunu byli lidé delší dobu: ani špína, ani stopy po gumových botách, ani krev ulovených ryb. Žádné kusy oděvu.

„Že by je vybrali žraloci?“ řekl Mike.

Darling zavrtěl hlavou. „Žralok by prokous gumu, vyfouk polštář, možná, že by člun poškrábal kůží. To bys poznal.“

„Co teda?“ „Možná, že velryba.“ Darling dál kroužil kolem dokola, když zvažoval tuto možnost. Byly známy případy, že zabijácké velryby zaútočily na člun, loďku, dokonce i na velkou loď. Nikdo nevěděl proč, protože pak nikdy nepokračovaly v útoku na posádku, nikdy se nestalo, že by kosatka sežrala člověka. Možná, že si chtějí se člunem jenom hrát, a jako dítě, které příliš rychle vyrostlo, nejsou si vědomy své vlastní síly.

Kytovci dlouhoploutví už zabili člověka, ale vždycky náhodou.

Připlavali ke člunu ze zvědavosti, aby zjistili, co je to zač, dostali se do něj, pak máchli ocasní ploutví a její náraz byl smrtící.

„Ne,“ řekl Darling a pustil tu myšlenku z hlavy. „Všechno by tu bylo vzhůru nohama.“ Mike řekl: „Možná, že se jenom sklouzla přes palubu a plácla sebou zpátky do moře.“ „A jak by se pak zapnul EPIRB?“ Darling ukázal na vysíláč v

nepromokavém obalu. "Ten není automatickejší. Někdo ho zapnul." "Možná, že ty lidi nějaká loď vyzvedla a oni ho zapomněli vypnout." "A nikdo se nezdržoval tím, aby to oznámil do přístavu?" Darling se odmlčel. "Přisahal bych, že se jim loď potopila pod zadkem, oni hodili člun do moře, chtěli do něj skočit, jenomže se netrefili a utopili se." Zdálo se, že Mikovi se ta myšlenka líbí, takže Darling nevyslovil svou další nejasnou představu o jiné možnosti. Nemá cenu Mika znervózňovat. Kromě toho, tyhle úvahy jsou většinou stejně na nic.

"No hlavně je," řekl Darling, "že tohle je úplně nový switlik, za kterej můžem dostat tolik peněz, že nás to zase nějakou dobu udrží nad vodou." Přitáhli člun hákem, připevnili lano k mohutnému zařízení jeřábu, spustili naviják a vytáhli ho na palubu.

Mike si klekl a pátral uvnitř. Otevřel krabici se zásobami a hmatl pod gumovými polštáři.

"Radši vypni EPIRB," řekl Darling, když sundal hák a svinovl lano. "Nechci, aby mátl piloty, který by se radši měli starat o vlastní kocovinu." Mike přepnul vysílač a zastrčil anténu zpátky dovnitř. Narovnal se. "Nic. Nic nechybí, všechno je v pořádku." "Ne." Darlinga něco znepokojovalo. Pořád se díval na člun, porovnával inventář, ve kterém mu chybělo něco, co by přece chybět nemělo.

Vesla. To bylo ono. Každý člun měl mít něco, čím by se dal pohánět, a tenhle měl mít vesla, byly tu pro ně příchytky. Jenomže tady žádná vesla nebyla.

A pak, když se loď trochu posunula, jeho oči přilákaly sluneční paprsky, odrážející se od něčeho na jednom z polštářů. Byly to oděrky, jakoby od nože, který gumou nepronikl. Kolem každé z nich byly stopy jakéhosi slizu. Dotkl se ho prstem a přiblížil to k nosu.

"Co?" zeptal se Mike.

Darling zaváhal a pak se rozhodl zalhat. "Krém na opalování.

Chudáci teplouši měli strach, aby se nespálili." Neměl tušení, co by to mohlo být. Páchlo to čpavkem.

Darling rádiem zavolal Sharpa a řekl mu, že má člun a že pojede hledat trochu severněji. Člověk ve vodě, živý nebo mrtvý, nemohl být poháněn větrem, takže se nemohl pohybovat stejnou rychlostí jako člun - dokonce mohl spolu s proudem plout na opačnou stranu.

Tak jeli na sever asi hodinu - zhruba deset mil - pak se otočili na jih a křižovali sem a tam od jihozápadu k jihovýchodu.

Mike stále na přídí, oči upřené na hladinu před sebou a několik metrů pod ní, zatímco Darling sledoval moře z můstku.

Právě se točili na východ, zády k slunci, když Mike zavolal:

"Támhle!" a ukázal na levobok.

Dvacet nebo třicet metrů od nich plavalo u chomáče sargasových řas něco velikého a blýskavého.

Darling zpomalil a otočil loď tím směrem. Když se přiblížili, zjistili, že ta věc na vodě nebyla dílem člověka. Pohybovala se trhavě, mokře se leskla a třásla se jako sulc. "Co to sakra je?" "Vypadá to jako dvoumetrová medúza zapletená do řas." "Sakra, do toho bych nechtěl vjet." Darling zařadil neutrální a pozoroval z můstku, jak se ta věc otírala o bok. Byl to jakýsi průhledný sulcovitý kruh s dírou uprostřed. Vypadalo to jako živý tvor, protože se to stále natáčelo ke slunci ve snaze vystavit k němu každých pár sekund vždy nové části svého povrchu. Mike řekl: "Takovouhle medúzu jsem v životě neviděl." "Ne," souhlasil Darling. "Já taky nevím, co to je. Možná něčí jikry." "Mám to vytáhnout na palubu?" "Na co?" "Pro akvárium." "Ne. O jikry mi nikdy neřekli. Jestli to jsou jikry, tak je necháme žít, ať už jsou, či chtějí."

Darling změnil kurs na jihovýchod. Než dojeli na místo, kde vylovili člun, našli ještě dva polštáře ze sedadel a gumový nárazník.

"Jak je možný, že Marcus tohle neviděl?" řekl Mike, když nárazník vylovil. "Vždyť to nebylo pod vodou." "Ona helikoptéra je sice skvělejší vynález, ale nad vodou musíš letět fakt pomalu, jinak si zahltíš čidla v očích a nevidíš nic."

Darling vyhlédl na vodu. Nikde žádné známky života, ani současného ani minulého. "To je teda všechno." Namířil si to k tmavému pahorku v dálce, nazývanému Bermudy, a vyrazil k domovu.

Kolem šesté hodiny se barva vody změnila z ocelově modré na tmavě zelenou. Z můstku viděli písčité prohlubně na dně a tmavé trsy trávy a korálů.

"Kdo je támhleto?" zeptal se Mike a ukázal na siluetu lodi proti zapadajícímu slunci.

Darling si zastínil oči, podíval se na loď a odhadoval sklon přídě, tvar můstku a velikost kabiny.

"Carl Frith," řekl. "Co tam, skakru, dělá? Loví na vlečnou udici?" "Na měličině? To bych neřek." Dívali se dál. Viděli, že se loď naklání, jako by zvedala závaží a pak se narovnála, jako by ho pustila.

"Ty myslíš..." začal Mike. "Ne, tak blbej přece není." "Blbej? Možná, že ne," řekl Darling, když otáčel směrem k lodi a přidával plyn. "Ale co takhle nenasytný?" Mike se podíval na Darlinga. Čelisti mu ztuhly a z přivřených očí čísel chlad a vztek.

Carl Frith lovil pastmi a patřil k těm, co nejhlasitěji protestovali, když byl tento způsob rybolovu zakázán. Pořád vykládal něco o svobodě, nezávislosti a lidských právech, přestože od vlády dostal víc než sto tisíc dolarů odškodného - dost pro každého, myslel si Darling, dost na to, aby začal chytat na udice nebo pronajímал loď nebo začal s něčím úplně jiným. Ale vypadalo to, že Carl Frith chtěl mít všechno.

Pluli ze severozápadu proti větru, takže se k Frithovi přiblížili na sto metrů dřív, než uslyšel Korzárovovy motory. Viděli, jak pod vodou loví hákem potopenou bójí, navijákem natáčí lano, vytahuje past na palubu, otevírá její dvířka a vykládá ryby do kádí.

"Hajzl jeden mizernej," řekl Darling.

"Chytíme ho?" "Vychutnáme si ho." "To bude stačit." Darling cítil, jak mu hněv svírá žaludek. Nezajímalo ho, že to, co Frith dělal, bylo nezákonné. Darling si stejně o většině zákonů myslel, že to jsou děvky, které pracují pro pány politiky. Co ho šízalo - rozčilovalo, dělalo se mu z toho špatně - byla nesmyslná sobeckost toho chlapa, jeho touha po ničení a plýtvání. A nebylo to jen proto, že Frith dál používal pasti, ale on lovil pastmi s ponořenými bójemi, aby je námořní policie na hladině neviděla. Projíždějící loď mohla bójí zachytit a utrhnout, případně mohla bouře smýknout pastmi tam,

kde by je už nenašel. V každém případě by pak byla past ztracená na dně, kde by den za dnem, týden za týdnem vraždila, vraždila a vraždila.

Vtom ho Frith uslyšel. Past visela u boku lodi, a když se otočil a uviděl na něj najíždějícího Korzára, vytáhl z opasku nůž a uřízl provaz, který past držel. Ta spadla do moře a potopila se.

Darling udržoval rychlost, dokud nebyl na deset metrů od Frithova malého člunu, pak otočil kormidlem, přidal plyn a loď udělala velkou vlnu, která narazila do člunu a muže v něm téměř porazila. "Sakra!" zakřičel Frith. "Co blbneš?"

Darling nechal svou loď stát vedle Frithovy. Opřel se o zábradlí a podíval se dolů. Frithovi bylo přes padesát, měl velké břicho a pleš. Kůži měl tmavou a ošoupanou jako staré sedlo a zuby žluté od nikotinu. Darling řekl: "Jenom se jedu podívat, co to tu vyrábíš." "Do toho ti nic není." „Ty bys tu nelovil, co?" "Vo to se nestarej." "A na pasti bys taky nechytal, co?" "Běž do hajzlu, Whipe." "No to se podívejme..." Darlingův úsměv byl mrazivý. "Čekal bych, že tu většinou chytíš... co? ... papouščí ryby a pražmy. Nebo ne?" Frith neřekl nic.

Darling se otočil k Mikovi. "Miku, běž se podívat, co chytíš." Mike začal slézat po žebříku z můstku. Frith vytáhl nůž, "na mou loď nikdo nepoleze." Mike se naklonil k žebříku, podíval se do Frithových kádí a pak kývl na Darlinga.

Darling se stále usmíval. "Papoušky a pražmy. Teď je rozkrájíš a prodáš do hotelů, co, Carle? Prodáš je jako čerstvé bermudské ryby? Možná že za kilo pár babek dostaneš, co?" "Nic mi nemůžeš dokázat," řekl Frith. Roztáhl ruce a ukázal na prázdnou kabinu. "Pasti? Kde tu vidíš nějaký pasti?" "Já ti nemusím nic dokazovat, Carle, protože já tě udat nechci." "Aha," oddechl si Frith. "No tak..." Mike vypadal překvapeně, ale mlčel.

"Víš, co dělají papoušci a pražmy, Carle? Žerou řasy z korálů a čistí útesy. Bez nich by se koráli udusili."

"No tak, Whipe... jeden člověk, pár pastí, nedělej z toho..." "Jasně, Carle." Darling se stále usmíval. "Jeden člověk, kterej od vlády vzal sto tisíc dolarů a dal své slovo, že už pasti nebude používat, jeden člověk, kterej ty peníze nepotřebuje, ale kterej je tak blbej, že nic jinýho dělat nedovede, jeden člověk, kterému je fuk..." "Hele, Whipe, polib mi prdel." "Ne, Carle, ty mně polib prdel." Otočil kormidlem doprava, přidal plyn a narazil do Frithovy lodi. Korzárova ocelová příď utrhla Frithův dřevěný schod vedoucí z paluby.

Frith zařval: "Sakra, co..." Darling se pořád otáčel, jeho příď otáčela Frithovou záďí. Frith přeběhl na příď, otočil klíčem a zmačkl spínač, aby zapnul motor.

Motor zakašlal a protočil se. Nechtělo se mu.

Darling zařadil zpátečku, couvlo pár metrů a zamířil příď na zadek Frithovy lodi. Trefil jeho sníženou záď a rozbil ji. Pak už měl Frith zařazenou rychlost a snažil se utéci. Mike vyšplhal po žebříku nahoru na můstek k Darlingovi. "Chceš ho potopit?" "Potopí se sám." Darling se podíval zpátky do slunce. Stálo ještě pořád dost vysoko. Jako zářivý žlutý míč. Frith prchal, mířil na východ. Darling zůstal deset metrů za ním, hrozil srážkou, ale nesnažil se o ni, nedovolil však Frithovi otočit se, a kdykoliv ten se o to pokusil, natlačil ho dál směrem na východ.

"Já to nechápu." "Brzy to pochopíš." Tlačíš ho do příkopu." "Ne tak docela." Mike chvíli přemýšlel, pak mu to došlo a usmál se. Ještě pět minut honil Darling Fritha, vždycky zkontroloval slunce za sebou a útesy před sebou. Pak jemně ubral plyn. Korzár zpomalil a Frith se pomalu vzdaloval.

Otočil se a viděl, že Darlingovi ujíždí. Zakřičel něco, co odfoukl vítr a ukázal Darlingovi prostředník.

Darling zařadil neutrála a Korzár se zastavil. "Ahoj, Carle," zavolal. "Hezkej den ti přeju." Ukázal před příď. Ani ne dva metry od něj byla první ježatá řada žlutých korálových hlav.

* * *

"Myslíš, že to vyjde?" zeptal se Mike. "On tyhle útesy zná." "Nikdo ty útesy nezná, Miku, když je nevidí."

Darling viděl, jak Frithova loď zvolnila, pak se zastavila. Představoval si, jak je Frith přesvědčený, že všechno je v pořádku, dokud se neotočí a nepodívá se do slunce.

"Počká do rána," řekl Mike.

"Carl ne. Nemá trpělivost." Počkali ještě pár minut, houpající se na hraně mělkých útesů.

"Možná, že máš pravdu," řekl Darling a sáhl po páce plynu.

Hned nato uslyšeli Frithův motor zahřmít.

"Nemám," řekl Mike a zašklebil se.

Poslouchali zvuk motoru přes klidnou vodu, slyšeli ho zařvat a pak ztichnout, přiblížit se a zase se vzdálit.

"Hledá," řekl Darling. "Jako slepec." O chvíli později ucítili v nohou slabé zachvění, které voda vyslala skrz Korzárovy ocelové pláty, za ním následoval zvuk bortícího se kovu a zaječení Frithova motoru.

"Povedlo se mu to," řekl Darling, zasmál se a poplácal Mika po rameni, "najel na útes rychle a tvrdě." "Mám zavolat policii?" zeptal se Mike. "Můžou pro něj zajet." "Ať si zaplave. Aspoň nevyjde ze cviku." Darling otočil loď na západ.

"Mimochodem, máme práci." "Jakou?" "Zničit pasti toho darebáka." "Udá nás," řekl Mike. Pak se odmlčel. "Ne. Když o tom tak přemýšlím, myslím, že to neudělá."

Carl Frith zavadil o jeden korál, pak o druhý.

Jen klid, říkal si. Máš sice ponor jenom metr, ale některý tyhle mrchy jsou ani ne půl metru pod vodou. Ubral plyn, zpomalil a počkal, až dech dohoní srdce.

Zatracenej pokryteckej hajzl. Co si tenhle Whip Darling o sobě myslí, že si dovolí člověka poučovat, jak si má vydělávat? Přitom slyšel, že se nedovede postarat ani sám o sebe. Jeden by myslel, že bude mít pochopení. Papouščí ryby že jsou důležité? Nebo pražmy? K smíchu. Je to mořský smetl, to přece ví každý.

Whip měl jenom vztek, že on sám žádný pasti neměl, aby taky mohl vládu o něco pumpnout.

No nic. Nic se nestalo. Whip řekl, že ho neudá a ať už je Whip, jakéj chce, vždycky drží slovo. Když to chce brát osobně, Frith to taky bude brát osobně. Jednou vyjde na moře a třeba odřízne Whipovi bóje, všechny ty blbosti, co dělá pro akvárium. To snad ani není práce pro chlapa.

Bylo jasné, že to Whip nebral zas tak moc vážně, protože jinak by byl udělal víc, než jen ho zahnal na mělčinu. Nic

vážnýho. Ted' jenom obrátí loď a...

Frith se podíval na západ. Neviděl nic, jenom žluté odlesky slunce na skvrnitém moři. Z vody nebylo nic poznat, žádní koráli, nic. Bylo to jako dívat se v pravé poledne na pruh staniolu.

Zjistil, že je v pasti. Na východ plout nemohl, tam koráli vykukovali nad hladinu. Nemohl ani na západ, protože nic neviděl a určitě by utrl dno. A příliv klesal, to si pamatoval z dnešního rána, kdy kontroloval přílivové tabulky, aby měl jistotu, že své bóje najde.

Mohl čekat do západu slunce - a pak? Zkusit to ve tmě? Na to je lepší zapomenout.

Bude muset počkat do rána. Spustí kotvu a počká, dá si pivo, vyspí se a...

Nic takového si nemůže dovolit. Kdyby se zvedl vítr, bude se muset uprostřed noci přemístit. Jaký má v noci být vítr?

Na to se ráno neptal, nepovažoval to za nutné. Whipovu loď neviděl. Byla někde tam za sluneční clonou. Zakřičel:

"Chcípni, hajzle!"

Když Darling objel mys do Mangrove Bay, modř oblohy se měnila na fialovo a zapadlé slunce zbarvilo mraky na západě do lososova.

V přístavišti svítila jediná žárovka a pod ní, přivázan ke sloupu, byl bílý, sedmimetrový motorový člun se slovem POLICIE, napsaném na boku modrými čtvrtmetrovými písmeny.

"Panebože," řekl Mike. "Už nás udal." "Pochybuju," řekl Darling. "Carl je vůl, ale není blázen." Na molu stáli dva mladí policisté. Jeden byl běloch, druhý černoch, oba v policejních košilích, krátkých kalhotách a podkolenkách. Dívali se, jak Darling přirazil s lodí k přístavišti, a pak Mikovi hodili lana k přivázání přídě i zádi.

Darling policisty znal, neměl s nimi problémy - stejně jako je neměl s námořní policií vůbec. Pokládal ji za špatně vycvičenou, špatně vyzbrojenou a přetíženou. Tyhle dva bral v jejich volném čase na moře, pomáhal jim naučit se číst útesy a ukázal jim pár zkratk k těm několika hlubokým kanálům vedoucím k Bermudám a zase zpátky na otevřený oceán.

Přesto se rozhodl zůstat na můstku; instinktivně si uvědomoval, že výška polohy zvyšovala jeho autoritu.

Opřel se o zábradlí, zvedl prst a řekl: "Ahoj, Coline... Ahoj, Barnette..." "Nazdar, Whipe..." řekl Colin, běloch.

Barnett se zeptal: "Můžem nahoru?" "Jo, pojďte," řekl Darling. "A co vás sem, kluci, takhle pozdě večer přivádí?"

"Slyšeli jsme, žeš našel nějaký člun," řekl Barnett.

"To je pravda." Barnett vylezl na palubu a ukázal na člun ležící přes kabinu. "To je on?" "Jo. To je on." Barnett si na něj posvítíl baterkou a sehnul se k němu.

"Panebože, ten smrdí." Colin zůstal tam, kde byl, a váhavě řekl. "Whipe... musíme ho vzít s sebou." Darling se odmlčel.

"Proč? Někdo ho ztratil?" "Ne... ne tak docela." "Pak je teda můj, ne? ... První pravidlo záchranáře: Kdo to najde, tomu to patří." "No..." Colinovi to bylo viditelně nepříjemné. Podíval se na své boty. "Tentokrát ne." "Opravdu?" Darling čekal, cítil v žaludku nával vzteku a snažil se ho potlačit. "Takže co?" "Doktor St. John," řekl Colin. "Chce ho." "Doktor St. John." Ted' Darling věděl, že musí prohrát a jeho vztek že vyhraje. "Aha." Liam St. John byl jedním z mála Bermudčanů, které se Darling obtěžoval nenávidět. Byl z druhé generace irských emigrantů, do školy ho poslali až do Montany a promoval v nějaké továrně na diplomy, která mu dala doktorát. Jaký doktorát to ale byl, nikdo přesně nevěděl a on to nikdy neřekl. Všichni jenom věděli, že než malý Liam odjel z Bermud, vyslovoval své jméno jako "Saint John", a když se vrátil, říkal si (a nutil všechny ostatní, aby to dělali také) "Sindžin". Vyzbrojen pár písmeny připojenými ke jménu St. John shromáždil několik mocných přátel svých rodičů a naléhal na vládu, že určité obory, jako jsou námořní historie a starost o flóru a faunu, vzhledem k tomu, že jsou velmi amatérsky a špatně vedeny, by měly být předány osvědčeným a kvalifikovaným odborníkům čímž myslel sebe, protože on byl jediným rodilým Bermudčanem s doktorátem v jiném oboru než v medicíně. Na tom, že jeho titul je z neznámého oboru, nejspíše stejně neužitečného jako druidská česadla, vůbec nezáleželo.

Politici, kterým na vracích nezáleželo a kteří už měli dost těch ukřičených rybářů, velice rádi předali tyto dva obory na starost Dr. Liamu St. Johnovi Ph. D. a vytvořili nové místo ministra kulturního dědictví. Neobtěžovali se přesně vymezit jeho pravomoci, což St. Johnovi velmi vyhovovalo, protože, jak šel čas, vymezoval a rozšiřoval si je sám. Soustřeďoval na sebe stále větší a větší moc, vydával nařízení a zákazy své vlastní výroby.

Podle Darlinga St. John a jeho příkazy jen udělali ze stovek Bermudčanů zločince. Vyhlásil například, že nikdo nesmí sáhnout na vrak lodi, aniž by si u něj obstaral povolení a zaplatil dvě stě dolarů za příslušného odborníka, který vyprošťovací práce provede. Výsledkem toho bylo, že nikdy nikdo žádný nález neoznámil, a když někdo vykopal mince nebo zlaté náušnice či španělskou keramiku, skrýval to tak dlouho, dokud se mu to nepodařilo propašovat pryč z Bermud.

Díky ministerstvu kulturního dědictví se bermudské dědictví prodávalo v galeriích na Madison Avenue v New Yorku. Vědci, kteří dřív Bermudy považovali za skvělou podmořskou laboratoř, za unikátní kus země ve středním Atlantiku, se už neobtěžovali přijíždět, protože St. John trval na tom, že veškeré objevy budou předávány k přezkoumání jeho lidem, aby pro něj připravovali přednášky (vždycky ukoptěné a plné chyb), které pak předčítal na vědeckých kongresech. Už téměř rok Darling a jeho přátelé přemýšleli o tom, jak se St. Johna zbavit. Někdo navrhl ohlásit vrak a vzít St. Johna s sebou, aby se jel na něj podívat a pak loď potopit. (Říkalo se, že St. John neumí plavat.) Nápad nebyl přijat především proto, že St. John by nikdy sám nejel. Místo sebe by poslal jednoho ze svých poskoků.

Někdo jiný navrhl, že ho prostě zabijí - praští ho přes hlavu a shodí do hlubin. I když všichni souhlasili, že výsledek by to byl lákavý, nikdo se dobrovolně nepřihlásil, že to provede.

Darling by se však nedivil, kdyby se to jednou v noci stalo, kdyby St. John prostě zmizel. Rozhodně by mu ta novina srdce nezlomila.

"Coline," řekl, "rád bych, abys pro mě něco udělal" "Povídej." "Vrat' se a řekni Dr. St. Johnovi, že mu ten člun dám..."

"Oukej." "... když sem přijede osobně a dovolí, abych mu ho nacípal do prdele." "Hele," Colin se podíval na Barnetta,

pak zase na své boty a pak, váhavě, na Darlinga. "Víš, že to nemůžu, Whipe." "Pak tady máme problém, že jo, Coline? Protože je tu ještě jedna věc, kterou nemůžeš, a to je ten člun si vzít." "Jenomže my to musíme udělat!" Colinův hlas teď zněl naříkavě.

Barnett odstoupil od člunu, přešel pod žebřík a podíval se nahoru.

Když se Darling naklonil k němu dolů, uviděl ve stínu na zádi pohyb. Byl to Mike, který se tiše blížil k poličkám, kde byly uskladněny harpuny a obušky k ubíjení větších ryb. "Whipe," řekl Barnett, "přece nechceš, aby to došlo tak daleko." "Ten člun je můj a ty to víš." Darling chtěl říct víc, chtěl říct, že to není jenom otázka člunu, dokonce ani věc principu, že tady jde o tři nebo čtyři tisíce dolarů, dolarů, které by mu pomohly, dolarů, které si nenechá od Liamu St. Johna ukrást. Ale neřekl nic, protože nechtěl kňučet před policajtem.

"Není, když ho St. John chce prostudovat, jak říká." "Ten kretén ho nechce studovat, chce si ho nechat. Dobře ví, kolik stojí."

"To neřekl." "A odkdy se právě jemu dá věřit?" "Whipe..." Barnett si vzdychl. Něco ho přinutilo, aby se podíval na záď - možná záblesk světla nebo kovové cinknutí - a uviděl Mika, stojícího ve tmě s metrovou harpunou s nabroušeným deseticentimetrovým hákem na konci.

"Víš, co budeme muset udělat." "Jo. Půjďte zpátky a řeknete St. Johnovi, aby si políbil prdel." "Ne. Půjďme zpátky, vrátíme se s tuctem dalších policajtů a ten člun si vezmem." "Akorát že při tom někdo nějakou chytí." "Možná máš pravdu, Whipe, ale přemýšlej o tom. Když k tomu dojde, ty půjdeš do basy a my dostaneme člun. A víš, kdo se bude smát nejlíp? Ten kretén doktor St. John." Darling se ohlédl přes tmavou vodu Mangrove Bay na světla aut jedoucích přes Watfordský most, na svit luceren na verandě Cambridge Beaches, blízkého hotelu, kde jakýsi potulný zpěvák cvrlikal spolu s kapelou, sděluje světu, že on to, stejně jako Sinatra, udělal "Po svém".

Darling se chtěl prát, chtěl zuřit a vzpírat se a bouřit. Ale spolkl to, protože věděl, že Barnett má pravdu.

"Barnette," řekl konečně a začal slézat ze žebříku, "ty seš moudrost sama." Barnett se podíval na Colina, který si zhluboka oddechl a usmál se na něj.

"Když doktor Sindžin chce můj člun," řekl Darling, když šel na záď a vzal si harpunu od Mika, "tak doktor Sindžin můj člun dostane." Přistoupil ke člunu, zvedl hák nad ramena a udeřil do přídi. Hák prorazil gumu a polštář se s hlasitým zasvištěním propadl.

"Šup!" řekl Darling. "Pardon," a táhl člun k roubení. Propíchl hákem další polštář, který praskl, a Darling vytáhl hlasitě vyprázdnující se gumu na roubení. Něco malého ze člunu vypadlo, cinklo o ocelovou palubu a někam se zakutálelo. Vytáhl hák a propíchl poslední polštář. Zatáhl směrem vzhůru a podržel člun nad policejní loď. Svaly v ramenou měl v jednom ohni, šlachy na krku mu vystupovaly jako lana.

"Šup!" řekl znovu a pustil člun do policejní lodi, kam dopadl za svistotu unikajícího vzduchu. Otočil se k policistům, pustil hák na palubu a řekl. "Tak, teď si může doktor St. John ten blbej člun vzít." Policisté se podívali jeden na druhého. "Oukej," řekl Colin, když rychle vystoupil na břeh. "Řekneme doktoru St. Johnovi, žeš ho takhle našel." "Jo," řekl Barnett, jak následoval Colina. "Zdá se, že ho dostal žralok." "Uprostřed moře," řekl Colin, "do vody jsi pro něj nemohl, protože všude kolem byli žraloci... brou noc, Whipe." Darling se díval, jak policisté srovnali člun na zádi, nastartovali motor a odjeli zpět do noci. Cítil se vyčerpaný a zvedal se mu žaludek, napůl se sebou spokojen a napůl zavalen pocitem hanby.

"Až začne velikej závod, spousta potápěčů si nás bude chtít najmout," řekl Mike. "To nám hodí slušný peníze."

"Jasně," řekl Darling. "Jasně, že jo."

Když čistili loď, uklízeli nářadí a vytírali palubu, Darling náhle šlápl na něco malého a ostrého. Zvedl to, aby se na to podíval, ale bylo tam tak špatné světlo, že to jen strčil do kapsy.

Takže ráno?" zeptal se Mike, když už se chystal vystoupit na břeh.

"Jo. Pro akvárium máme špatný zprávy, takže uvidíme, jestli nám budou chtít půjčit další nářadí. Když ne, tak budeme brousit nátěr." "Brou noc." Darling šel za Mikem po pěšině k domu, počkal, až nastartuje svůj moped a odjede, a pak zhasl venkovní světlo a vešel dovnitř.

Nalil si velkého panáka tmavého rumu a posadil se k barovému pultu v kuchyni. Rozmýšlel se, jestli si má pustit zprávy, ale pak se rozhodl, že ne, protože všechny zprávy byly špatné, jinak by to nestálo za to dávat je do televize. A on už o žádné další špatné zprávy nestál.

Vešla Charlotta, usmála se a posadila se na druhou stranu pultu naproti němu. Upila z jeho skleničky, pak ho vzala za ruku a podržela ji v dlaních. "To bylo dětinské," řekla tiše. "Tys to viděla?" "Policie tady není každý večer." Zavrtěl hlavou: "Svině jedna irská." "Čechos tím dosáhl?" "Víš, jak je mi nanic z toho, jak jsem bezmocnej? Musel jsem něco udělat." "Je ti líp?" "Jasně." "Opravdu?" "Skoro..." Podíval se na ni. Usmívala se. "Dobře, máš pravdu. Jsem starěj vůl s kuřecím mozečkem." "No... ale stejně jsi roztomilej." Natáhla se přes pult a přitáhla si ho za bradu k sobě.

Jak vstával, aby ji políbil, něco ho píchlo do stehna. Vyjekl, trhl sebou a spadl zpátky na židli.

"Co je?" zeptala se.

"Něco mě píchlo." Sáhl do kapsy a vytáhl tu věc, na kterou na lodi šlápl, a položil ji na pult.

Byl to jakýsi háček ve tvaru půlměsíce, ne z oceli, ale z nějakého tvrdého, kostěného materiálu.

"Čím jsem se to zase píchnul," zvedl to a mačkal to k pultu, aby to ohnul. Ani se to nehnulo.

"Vypadá to jako dráp," řekla Charlotta. "Možná tygří. Nebo dokonce tesák. Kdes ho našel?" "Vypadnul z toho člunu," řekl. Zaváhal a vzpomněl si na stopy, které viděl na člunu, na ty divné škrábance na gumě. Podíval se na Charlottu, pak na tu věc, zamračil se a řekl: "Co to sakra...?"

Visela dole v hlubině a čekala.

Nehýbala se, ve tmě neviditelná, a svými smysly pátrala po vibracích signalizujících blízkost kořisti.

Byla zvyklá na bezprostřední blízkost potravy, protože studená voda, v pěti stech metrech bohatá na živiny, byla vždy domovem bezpočtu živočichů všech velikostí. Nikdy nepoznala a nikdy nepotřebovala trpělivost, protože potravy bylo vždy dostatek. Vždy byla schopna vyživovat své velké tělo impulzivně, bez boje nebo velké námahy.

Její schopnosti byly schopnostmi zabijáka, ne lovce, protože lovit nikdy nemusela.

Jenomže teď byl rytmický cyklus, který jí určoval život, narušen.

Potravy bylo málo. Neměla rozum, neznala minulost ani budoucnost, a proto ji mátl tohle náhlé nepohodlí způsobené dosud nepoznaným pocitem hladu.

Instinkt jí říkal, aby lovila.

Ucítila, že pravidelný tok vody je něčím narušen, v pravidelném pulsu moře se objevily poruchy.

Kořist. Několik. Někde nahoře. Svalovým pláštěm tvořícím její tělo prohnala množství vody, které pak trychtýřem v břiše opět vypustila, a rychlostí jedoucí lokomotivy se pozpátku řítila vzhůru.

Přesně určila místo hledaných signálů a prudkými výtlaky vody vlastním tělem nabírala rychlost. Poznala, co je zdrojem oněch signálů. Ryby, hodně ryb, hodně velkých ryb. Chemické látky proudily jejím tělem a měnily jeho zabarvení.

Když usoudila, že je už dost blízko, otočila se a zamířila směrem, kde byla kořist. Její obrovské oči zaregistrovaly stříbřitý záblesk. Vymrštila svá dvě bičovitá chapadla. Jejich bambulovité konce se přisály k masu a ozubené přísavky začaly trhat, zatímco drápy ve tvaru půlměsíce drásaly maso na kusy. Za pár sekund zbyla z ryby jen sprška šupin a oblak krve. Její hlad se tím ale neukojil - zvětšil se. Potřebovala víc, mnohem víc. Ale tlaková vlna, kterou způsobil pohyb jejího velkého těla, hejno modroploutvých tuňáků vyplašila, a to v jednom šiku prchlo.

Proto její hledající biče už nic nenašly. Kratší chapadla na spodní části těla se zvolna uklidňovala, skřípající zobák sklápl čelisti a vrátil se do tělní dutiny.

Hlad ji teď strašlivě mučil, ale náhlý pohyb ji vyčerpal. Vyдалa obrovské množství energie, a přitom našla tak málo k ukojení svých enormních potřeb.

Nechala se unášet proudem, hladová a zmatená.

Dno hluboko pod ní bylo členité a proud, který se zvedal z propasti, ji nesl pomalu po svahu na plošinu ve dvou stech metrech.

Vířila tu studená voda, proto už nestoupala.

Na dalším svahu před ní bylo něco velkého a nepřírozeného.

Její smysly jí řekly, že je to mrtvé, kromě běžných forem života, které na tom vegetovaly.

Ignorovala to a čekala, sbírajíc síly. Lucas Coven byl tak otrávený a netrpělivý, aby už měl tenhle den za sebou, že zařadil rychlost a přidal plyn ještě dřív, než docela vytáhl lodní kotvu. Slyšel její velké ocelové drápy udeřit do trupu, a když si představil ty ošklivé šrámy v laminátu, namíchlo ho to ještě víc. Tohle se mu stávalo vždycky. Zas je v tom až po krk, ale ta jeho zbytečná pýcha a tvrdohlavost mu nikdy nedovolí ustoupit. Byl, proboha, rybář - nebo alespoň býval-, tak co ho to, kruci, napadlo hrát si na Jacquesa Cousteaua?

To ta jeho pusa ho vždycky zradí. Přisahal si, že jestli se mu ten den podaří protlouct bez maléru, a aniž by na něj byla podána žaloba, už nikdy nestrčí do hospody ani nos, a když už, tak si tu hubu zalepí a vodku bude pít brčkem.

Když vyjel z Elyské zátoky, zamířil na jih. Podíval se z můstku dolů, aby se ujistil, že jeho dva pasažéři ještě nepřepadli přes palubu nebo že se vzájemně neprobodli nebo si něco těžkého nepustili na nohu. Byli tam dole na zádi a připravovali si výzbroj - kompas, nože, počítače, protichobotnicové regulátory, plovací vesty, fotoaparáty, video kamery - dobrý Bože, bylo toho tolik, že by se tím dal vybavit astronaut k měsíčnímu pobytu na odvrácené straně Měsíce. Řekli mu, že jsou zkušení potápěči, a chtěli mu ukázat osvědčení o potápěčských zkouškách. Jenomže pro Lucase lidi, kteří se vybavují takovýmhle harampádím, nejsou žádní potápěči, ale sběratelé suvenýrů. Jasně, když se chcete pustit do těch záhad tam dole, není to tak úplně jednoduchý, ale zase proč si to dělat ještě složitější. Chytřej člověk by na to šel jinak: vezmu si normální plavky, aby mě nic nechytlo za kulky, motor mi budou dělat ploutve na nohou, brejle, abych viděl, kyslíkovou bombu na dýchání, pár liber olova, aby mě to udrželo dole a hloubkoměr pro případ, že bych měl problémy s orientací. Kromě toho ta holka, Susie, vypadala, že žádnou výstroj nepotřebuje - s takovejma plícema se klidně mohla na jedno nadechnutí potopit třeba půl kilometru. Takhle se jen zkazil celkový dojem. Zmizela její zlatohnědá pleť i hříva žlutých vlasů, které ho okamžitě úplně uchvátily. Ta by měla velkou šanci dostat se na titulní stranu zvláštního vydání Sports Illustrated.

Tihle dva tedy spoléhali na techniku. Jako dneska skoro všichni, neudělají krok bez těch elektronických serepetiček, které mají všechnu práci udělat za ně. Něco jako selský rozum a instinkt už nikdo nebere na vědomí.

No, doufal, snad aspoň jednomu z nich trochu toho selského rozumu zůstalo, protože tam, kam se chystali skočit, byly jejich drahé hračky leda na obtíž při pozdějším ohledávání mrtvol.

To pomyšlení způsobilo, že se Lucas opět začal třást vzteky.

Možná, že si bude muset zaplatit někoho, kdo by mu vyřízl hlasivky.

První chyba, kterou udělal, byla, že v pět odpoledne zašel do bistra Hog Penny. Nikdy předtím do turistických bister na Front Street nechodil. Měli předražené ceny a šidili na míře. Jenomže nějaká pěkná kočka na motorce se ho zeptala na cestu a mimochodem prohodila, že do Hog Penny chodí každý den, aby se tam taky kolem páté zastavil. Tak se tedy oholil, vzal si čistou košili a šel tam. Ta holka samozřejmě nepřišla.

Jeho druhou chybou bylo, že tam zůstal tak dlouho, že stačil propít celou dvacetidolarovku, což i při turistických cenách stačilo na tolik tepla v žaludku, že docela zmizela jeho přirozená plachost.

A konečně jeho třetí - a největší - chybou bylo, že se pustil do řeči tam, kde měl mlčet jako hrob: se dvěma úplně neznámými mladými lidmi.

Ta dívka ho okouzila hned na první pohled. Neměl s ní žádné postranní úmysly, protože chlapec, který byl s ní, vypadal svým způsobem stejně dobře jako ona. Vysoký, štíhlý, opálený mládenec. Lucase hned napadlo, že tyhle dva museli vyrobit na nějaké vědecké farmě s programem výroby dokonalých jedinců. Byli si tak podobní, že klidně mohli být bratr a sestra...

... Což, jak se ukázalo, také byli, dvojčata, právě po škole. Bydleli u rodičů tady dole u Mid-Ocean Clubu. Jak brzy zjistil, jejich otec byl nějaké velké zvíře přes rozhlasové společnosti ve Státech. Dr. Smirnoff - jeho oblíbená značka vodky - měl Lucase plně pod kontrolou a namlouval mu, že je stejně nenucený jako hollywoodská hvězda typu Toma Cruise, takže si Lucas brzy začal představovat, že by u téhle krásky mohl mít šanci. Její vzhled ho ovšem mohl varovat sám o sobě: žádná holka s pravými zlatými rolexkami a růžově zlatým prstýnkem na ruce a v jednom z těch pětidolarových triček s hráčem pól a natištěným za padesát dolarů - o hedvábné pokožce a zubech bílých jako klávesy od piána ani nemluvě - by o ošuntělého, rozcuchaného lodníka v chatrných džínách nikdy ani nezavadila. Jenže za volantem jeho myšlenek byl Dr. Smirnoff. Probírali se právě sadou dekompresních tabulek, přemýšlejíce nahlas, jak měli postupovat při posledním pobytu pod vodou, a současně si připravovali program potápění na zítřek. To všechno mělo Lucase odradit, protože jednak se na Bermudách žádní cizinci do hlubin zásadně nebrali, jednak se do hloubkového potápění normální člověk nikdy dobrovolně nepouštěl.

Lucas mlčel až do okamžiku, kdy se ti dva začali bavit o hloubkách, v nichž ležely vraky, které už navštívili. Srovnávali Constellation s Herminií, Severní Karolínu s Virginia Merchantem. Ani jeden z nich neležel hloub než patnáct metrů pod hladinou, což je hloubka tak na jeden nádech pro každého, kdo zrovna není astmatik. Ani neměl nutkání je opravit, když se bavili o tom, zda Kryštof Kolumbus je hlouběji než Pollockshields, dvě železné lodi ležící na takové mělčině, že jste si museli dávat pozor, abyste do nich nevrazili vlastní lodí.

Pravá chvíle nadešla, až když ten mládenec - jmenoval se Scott - řekl něco jako: "Ten lodník říkal, že nejhlubší vrak je Pelinaion." "Kde to je?" zeptala se Susie. "Vezme nás k němu?" Lucas se nahnul dopředu a řekl: "Promiňte. Nic mi do toho není, ale myslím, že vás někdo tahá za nohu." "Opravdu?" Susie vykulila oči a Lucas si pomyslel, že má nejdělsí řasy, které kdy viděl.

"Jo. Jak říkám, nic mi do toho není, ale nechtěl bych, aby si z vás někdo střílel." "Co je tedy," řekl Scott, "nejhlubší vrak?" "Nejhlubší vrak na Bermudách," řekl Lucas s okouzlujícím úsměvem, potěšen, že ústa mu fungují normálně, i když rty měl malinko ztuhlé, "je Admirál Durhan. Je kousek od jižního pobřeží.

Neexistuje vrak, kterej by ležel hlouběji." "Jak je to hluboko?" Scott měl v očích pohled napovídající, že nevěří jedinému slovu toho vejtahy, ale protože nemá právě nic jiného na práci, co by si z něj trochu nevystřílel.

"Začíná v šedesáti metrech a pak se po svahu táhne až do stovky." Susie vydechla: "No tedy!" Scott řekl: "Ale, ale co to nepovídáte?" Když na to teď vzpomínal, mrzelo Lucase, že neřekl něco jako:

"Tak mi vlez na záda, mladej!" čímž by celou konverzaci ukončil, a nebyl by teď tady, ale někde úplně jinde. Ale Susie šťouchla Scotta do ramene a řekla: "Scotte, prosím tě, nemůžeš konečně jednou v životě poslouchat?", což znamenalo, že ji to zajímá.

Takže Lucas nechal pusku běžet. "V bouřce najel na jižní pobřeží a asi den nebo dva tam visel, zatímco se ho snažili vytáhnout. Nakonec se jim to povedlo, ale měl v sobě takovejch děr, že než je stačili všechny zacpat, natekla do něj voda, potopil se a sjel po svahu dolů." "A vy jste ho viděl," řekl Scott.

"Jednou, před lety. Neříkám k nalezení." "Jaké to bylo?" zeptala se Susie dychtivě.

"Zrychlí se vám z toho krev v žilách. Já mu říkám, 'Výrobce vdov'." Nic takového nebyla pravda, ale znělo to hezky.

"Dlouho nevidíte nic. Pak se najednou objeví v hlubině před váma a vy si říkáte, že musíte mít halucinace, protože před sebou vidíte obrovskou železnou loď, která vypadá, jako by jela rovnou na vás. Že jste v pořádku, to poznáte podle opravdický lokomotivy, která leží hned vedle, jak sjela z paluby. Někdy v té chvíli začnete mít v hlavě jasno, jenomže už musíte zpátky nahoru. V týhle hloubce máte na všechno jenom pět minut." "Tomu nevěřím," řekl Scott.

"Na to máte právo," řekl Lucas a zamával si o novou skleničku.

Susie položila ruku na Lucasovu paži, opravdu se ho dotkla, a s pohledem na bratra, aby mlčel, řekla: "Jste náš host," a kývla na barmana, aby jim přinesl dvě piva pro ni a pro bratra a Lucasovi vodku.

V tu chvíli Lucas věděl, že jsou jeho. A protože ho to bavilo a v duchu přemýšlel, kam vezme Susie, až se jim podaří setřást Scotta, vůbec ho nenapadlo, že přijde čas, kdy si bude přát, aby k tomuto setkání nebylo došlo.

Když dostali nové pití, Susie řekla: "Omluvíte nás na chvilku?" Vzala Scotta za ruku a odvedla ho k jednomu z prázdných stolů.

Posadili se, tři čtyři minuty si něco šeptali, gestikulovali, a když se zase vrátili, byl to Scott, kdo to celé spustil.

Už se to nedalo zastavit.

Myslí si Lucas, že Admirála Durhama znovu najde?

Možná, s novým elektronickým zařízením na palubě.

Je ochoten to zkusit? Proč?

Protože - řekla Susie - je potápění tady kolem Bermud nudí, skoro všechno už viděli, a dřív než bude po létě a oni budou muset sedět v zaměstnání nebo v další škole, rádi by se pustili do něčeho zajímavého. Taký nemohou jet jinam, protože čekají na rodiče, kteří se mají vrátit z New Yorku.

No, neví... má moc práce.

Dobře mu zaplatí.

Dobrá, musí teda s nimi jednat na rovinu, řekl, na zítra slíbil loď jinýmu zákazníkovi. (Slíbil loď? Jak ho to mohlo napadnout? Na

svou loď nikdy nikoho za peníze nebral, netušil, jak se k takovým lidem chovat a o kolik peněz si říct.) Rád by jim pomohl, vypadají, že jsou prima lidi a vůbec, ale nemůže si dovolit o ty peníze přijít.

A kolik to dělá? No... no celý den... patnáct set (veliká suma, střelená od boku).

Žádný problém. Naopak, když jim zaručí, že je vysadí těsně nad vrakem, zaplatí mu dva tisíce. Ale když ho nenajde (Scott si hrál na starého, ostříleného mazáka), tak je vezl zadarmo. Dobře, ale Lucas se musel zeptat, jestli vědí tak určitě, že zvládnou sestup do šedesáti metrů? Byli už někdy tak hluboko?

Vědí o kesonové nemoci, která je může zmrazit nebo docela zabít, o dusíkové narkóze, obecně známém záchvatu euforie, který může způsobit, že ztratí pojem směru... o všem, co se jim v hloubce může stát?

Jasně, jsou superopatrní, medicínu i chemii mají v malíčku. A jestli nebyli až v šedesáti metrech, docela určitě byli hodně přes třicet (Scott si tím byl jist, Susie si to myslela) a vlastně to nebyl takový rozdíl, jenom devět nebo deset pater věžáku. A tři další atmosféry tlaku, pomyslel si Lucas - tři kroky na žebříčku k smrticím vodnímu objetí, třikrát tak veliká pravděpodobnost neštěstí, které může skončit pohřbem. Ale neřekl nic, protože si myslel, že Susie teď po něm pokukuje, a kromě toho Scott právě vykládal o jejich zdatnosti.

Scott vyjmenoval všechna místa, kde se potápěli, a jaké počasí právě bylo. Zapisovali si do karet a deníků každou minutu, kdy si jen namočili nohy. Tak jo, řekl nakonec, vezme je, ale bude je muset poslat dolu po kotevním laně, dolů s nimi jít nemůže, protože nemá parťáka a loď nemůže nechat bez obsluhy - bezpečnost je jeho první starost, to se o něm říká po celém ostrově. Protože kdyby se loď utrhla, není to nic příjemného plavat sám na pobřeží po šedesátimetrovém sestupu v těle... tedy, jestli nechtějí platit dalších pár set za parťáka.

Susie řekla, kristepane, přece nepotřebujou chůvu, poplavou dolu po starém kotevním laně, udělají spoustu fotek a vrátí se dřív, než se naděje.

Scott řekl, tak se na ten náš životní sestup napijem.

A přesně to udělali, dokonce víckrát, do té doby, než Lucas Susie navrhl, že by mohli někam vypadnout na klidnou večeri. Vysmála se mu - ne ošklivě, ale mile a jakoby mateřsky, takže se na ni nemohl zlobit - rukou mu prohrábla vlasy a řekla, tak ahoj zítra.

Lucas se severozápadnímu příboji obloukem vyhnul. Vítr nestál za řeč, foukal jen slabý z jihozápadu, ale moře se pořád vařilo kolem zrádných skalisek, zvedajících se ze dna v naději, že propíchnou projíždějící loď.

Čerstvý vítr pročistil Lucasovi hlavu, hrst pepermintek mu zahнала pachut' v ústech a pivo k snídani ho vrátilo do nálady, ve které se mohl dívat na věci ze světlejší stránky.

Dva tisíce dolarů bylo víc, než by za měsíc vydělal rybolovem nebo nošením vody pro kamaráda.

Možná, že se ty děti kapku vyťahovaly, možná, že až moc věřily tomu svému mikymauzovskému vybavení, ale v každém případě teď byly opatrné, znovu a znovu překontrolovaly každou hadičku, svorku a těsnění.

Když se na ně mrkl dolů, viděl, že jsou nervózní, což jim bylo jenom k užitku. Možná, že spotřebujou všechnen vzduch tak rychle, že se ani ke dnu nedostanou, ale to už nebyl jeho problém.

Den přece jen vypadal slibně. S trochou štěstí by mohl být do oběda doma. Jestli se to povede a bude to opravdu jejich životní sestup, tak by si to Susie ještě mohla rozmyslet. Jeden nikdy neví.

Hranice útesu byla blízko jižních pobřeží, hlubina přicházela rychle, takže to netrvalo dlouho a Lucas začal hledat známé body.

Poznamenal si to na papír - jen tak, ale teď se to hodilo, když asi před deseti lety podnikl svůj jediný výlet k tomuto vraku.

Tamhle byl červený domek se dvěma velkými cypřišnímiky vzadu... Jeho oko mělo mít ty stromy v jedné rovině jako na mušce pušky a současně manévrovat tak, aby se hlavní budova broskvově zbarvené kolonie chat ocitla přesně u paty majáku na Gibbs Hillu.

Příliv je nesl k pobřeží, proto Lucas na chvíli zamířil na moře, pak se otočil a natočil před' k ostrovu, zatímco pomalu popojížděl a určoval jednotlivé orientační body.

Když byl ovšem vrak v takové hloubce, nebyly orientační body stoprocentně spolehlivé. Seshora jste ho vidět nemohli, tudíž bylo nutné zaznamenat každou značku až po vynoření se z vody a mezitím se loď na kotvě klidně mohla zhoupnout stranou.

A být od Admirála Durhama třeba jen kousek nebylo k ničemu.

Světla tam dole bylo málo, viditelnost pravděpodobně nebyla větší než takových deset patnáct metrů, a to, že doba od okamžiku, kdy opouštíte hladinu, až do chvíle, kdy se zvedáte ode dna, nesmí přesáhnout pět minut, vám prakticky nedává příležitost k lovu někde kolem. Lucas musel zakotvit přímo nad ním, pustit kotvu na jeho palubu a čekat, až se zachytí na zábradlí nebo na nějakém řetězu nebo dokonce na tom starém zrezivělém prádelníku na přídi. Na tom, na kterém se nechal vyfotit, jak na něm sedí.

Zapnul přístroj na hledání ryb, nastavil příslušnou hloubku a zastínil obrazovku rukou. Čáry a hrbolky, které se na ní objevily, mu řekly, že tímto směrem není mezi hladinou a dnem nic. Proto otočil kormidlem a dostal loď o pár stupňů víc vpravo, pak znovu vlevo a vtom se najednou objevil - obrovský trup, zdvihající se ze dna.

Lucas nařídil loď tak, aby se vrak objevil přímo uprostřed obrazovky. Potom popojelo chloupek dopředu, aby se vyrovnal rozdíl vznikající proudem, který strhává kotvu a ohýbá její lano, a zmáčkl kotevní spínač.

Zavřel oči a v duchu kotvu provázel na její cestě dolů. Viděl ji, jak proráží stále tmavší a tmavší modř mořské hlubiny, až s třeskotem naráží na ocelový trup lodi.

Její stav se blížil stavu zvířat při přezimování. Její dýchání - to jest přijímání a vyvrhování vody - se zpomalilo na patnáct cyklů za minutu. Její barva se ustálila na šedivou hněd'. Chapadla a biče se volně vznášely ve vodě jako změt' obrovských hadů.

A do jejího těla proudila síla, jako by šálo živiny ze studené a tiché temnoty.

Najednou se ticho kolem rozbilo zvukovými vibracemi, které, mnohonásobně slanou vodou, se na ni sesypaly ze

všech stran.

Lidskému uchu by ten zvuk mohl připadat jako silný, ohlušující, kovový zvuk oceli, narážející plnou vahou a silou na jinou ocel.

Ten zvuk byl pro ni naprosto neznámý... cizí a poplašný. Její dýchání se zrychlilo, nabylo dvojnásobné intenzity. Chapadla se stočila, biče napřáhly. Její barva se změnila. Byla teď světlejší, hnědé odstíny mizely a na jejich místě se objevovaly fialová a červená.

Určila místo, odkud ten zvuk přicházel. Bylo to shora, proto začala po svahu stoupat směrem k tomu velkému, cizímu předmětu, který už jednou vycítila. Zvuk se ozval znovu, ale hned se změnil v sérii krátkých staccatových ran. Pak bylo zase ticho.

Pohnula se k tomu divnému předmětu a vznesla se nad něj, hledaje původce onoho zvuku. Cokoliv, co způsobilo změnu v běžném rytmu moře, mohlo znamenat kořist. A potřeba, která ji zachvátila teď, když se znovu pohybovala a spalovala energii, byl hlad.

Lucas stál a přidi a kotevní lano mu v rukou volně klouzalo tak dlouho, dokud nezahlédl kus lepenky označující padesát sáhů.

Pak ho připevnil k ouvazníku a sledoval houpání přídě a úhel lana. Kdyby dal lanu příliš malou vůli, riskoval by, že by mohlo kotvu vytrhnout. Moc dlouhé lano by zase cestu potápěči prodloužilo a jim by došel vzduch.

Taky jim mohl dát příležitost trochu si zasportovat, pomyslel si teď, když už ty dva tisíce měl vlastně v kapse. Když byl se vším spokojen, odjistil lano a šel na záď. "Voda, voda, voda!" řekl s úsměvem Scottovi a Susie, kteří teď vypadali jako hrdinové z comicsů.

Oba měli na sobě stejné neoprény, modré, se žlutými prýmkami v barvě jejich blond vlasů, a ke stehnům měli připevněné nože s červenou rukojetí, dost velké, aby se jimi dal zabít bizon. Italské ploutve na nohou způsobovaly, že oba mladí lidé připomínali zvláštní druh kachních mutantů. Kolem těla měli připevněny různé pásky, spony a patentky.

"Víte jistě, že jste našel Durhama?" zeptal se Scott.

"Copak jste neslyšeli kotvu, jak dole bouchla o palubu?" Nevěděli, jestli mu mají věřit, nebo ne, tak se jenom usmáli a vypadali dost nesví.

Lucas je odvedl na schůdek na zádi. Susiino opálení nějak vybledlo a její obličej dostal šedavý nádech.

"Jste v pořádku?" zeptal se Lucas a dotkl se její paže.

"Ano... myslím, že ano." "Nemusíte nikam chodit. Není to žádná ostuda." "Jdeme," řekl Scott. "To bude dobrý." Lucas se podíval na Susie, která přikývla.

"Je to váš mejdan." Pak už vážně Lucas řekl: "Plavte po hladině ke kotevnímu lanu. Chytněte se ho a počkejte, až budete úplně klidní a soustředění. Je mi úplně jedno, jestli to bude trvat třeba tejdén, nikam nespěcháme, nechci, aby tam někdo šel vynervovanej. Až budete připraveni, jeden běžte napřed, druhý hned za ním a, říkám vám, na dno sprintujte, nikde se nevlákejte. I tak máte málo času. Když vám ho trochu zbude, využijte ho ke klidnému, pomalému návratu na hladinu." Přikývli, vyčistili si masky a nasadili si je. Lucas jim podal kamery, videokameru ve vodotěsném obalu Scottovi, Nikons V Susie.

Navzájem si ukázali zdvižené palce.

"Hej!" řekl Lucas a oni se na něj podívali. "Poslední věc: Ne, abyste mi tam dole něco plašili!" Usmál se, aby ukázal, že to byl vtip.

Oni se neusmáli.

Hned jak skočili do vody, pustili si vzduch do vest, položili se na záda a kopali nohama proti přílivu směrem k přidi lodi. Lucas šel dopředu, pak se zastavil a díval se, jak se chytí lana.

Všechno brali ještě jednou do rukou a kontrolovali, zda je vše v pořádku. Přitom mluvili jeden přes druhého. Pak si do úst vložili náustky dýchacích přístrojů, vypustili vesty a zmizeli pod hladinou.

Lucas se podíval na hodinky: 10:25. Kolem jedenácti hodin bude buď o dva tisíce dolarů bohatší nebo v kaši, o které raději nechtěl přemýšlet.

Scott se přitahoval rukama po laně dolů, videokamera připevněná k pásu se závažími plavala za ním. Byl nyní v tmavé nicotě, obklopen modří. Zastavil se, aby zkontroloval vzduch - přes jednu atmosféru, je ho dost - a hloubkoměr - šedesát metrů. Pod sebou neviděl žádný vrak, žádné dno. Cítil se zvláště a osaměle, ale nebál se, protože napnuté kotevní lano mu dávalo jistotu. Něco tam dole bylo, kotva se za to zachytila. Jestli to byl vrak lodi, tím líp, když ne, tak... ušetřili dva tisíce dolarů. Pořád ještě ho nenapadlo, jak starému pánovi vysvětlí, proč ze své a Susiiny karty vybral tolik peněz.

Kde je Susie?

Scott se otočil a podíval se nahoru po laně. Byla vysoko nad ním, visela na laně v patnácti nebo osmnácti metrech - asi se bála nebo měla bolesti v uších.

Nemohl pro ni nic udělat. Když byla nad ním, byla v pořádku.

Coven se o ni postará.

Otřel si mlhu z brýlí, naklonil se dolů a kopl nohama. V hloubce osmdesáti metrů to uviděl. Bylo to přesně tak, jak Coven vyprávěl - strašidelná loď, která jako by jela přímo na něj, nepředstavitelně obrovská. A na dně, vedle pravoboku přídě, jako zraněná obluda slepě se dívající kyklopským okem, byl tupý obličej lokomotivy. Fantastické! Chtěl zastavit sestup na dobu, kterou potřeboval k odepnutí videokamery od pasu, zapnutí jejich světel a k seřízení. Ale ačkoliv kopnul dost silně, poháněje se nahoru ploutvemi, cítil, že stále klesá. Byl na tuto hloubku příliš těžký. Jeho neoprén se stlačil, ztratil vznášivost a on byl moc těžký, klesal moc rychle. Zmáčkl knoflík, kterým se vháněl do vesty vzduch a znovu byl ve vodě téměř bez tíže. Podíval se na vzduchoměr - 0,9 atmosféry - a řekl si, že bude muset

omezit dýchání.

Pak zamířil kameru na příď lodi, zmáčkl spoušť a zvolna klesal dolů.

Dvakrát přeplavala tam a zpátky po délce i šířce toho obrovského, nepřírozeného předmětu. Zvukové vibrace ustaly, a ani jiné zvuky ohlašující kořist nebylo slyšet...

Její oči zaregistrovaly slabé světlo seshora. Studená voda se tu začala mísit s teplou, proto od té nepřírozené věci odplula a začala se potápět zpátky do temnoty.

Vtom ale znovu zaregistrovala nějaký pohyb, něco se k ní blížilo a podle zvuku poznala, že je to živé.

Složila své obrovské tělo na tu nepřírozenou věc, spočinula ve stínu a čekala.

Jak se pohyb přibližoval a skřípavý zvuk dýchajícího živého předmětu sílil, její barva se začala měnit.

Bylo to živé, a ať to bylo cokoliv, klesalo to pomalu a neohrabaně.

A blížilo se to.

Napřáhla své biče, mávla ocasními ploutvemi a velmi zvolna se začala ze stínu posouvat směrem ke kořisti.

Scott se spustil na příď lodi. Stále dýchal moc rychle, slyšel tlukot vlastního srdce, ale to ho teď nezajímalo. Bylo to neuvěřitelné.

Něco tak obrovského!

Našel si něco, kolem čeho obtočil nohy, aby se zapřel - byla to záchodová mísa, proboha, přímo tady na přídi! - a přiložil si hledáček kamery k masce a pokoušel se ji nějak dostat do záběru.

Jeho svět se stal maličkým čtverečkem se zeleným světlem v jednom z rohů a nějakými čísly dole.

Pocítil změnu v rytmu vody kolem sebe, ale neotočil se, aby se podíval. Musel to být záchvěv v mořském proudu nebo někde poblíž přistála Susie.

Uviděl sotva patrný, stínový pohyb na úplně levém okraji rámečku, ale pomyslel si, že je to klam způsobený slabým světlem.

Něco se ho dotklo. Trhl sebou, otočil se, ale viděl jen tmavočervenou skvrnu.

A pak ho něco chytilo kolem hrudníku a silně ho zmáčкло.

Upustil kameru, zkroutil se, ale to něco ho svíralo čím dál víc. Cítil, že do něj vniká něco ostrého, jakoby nože. Slyšel prasknutí - to byla jeho vlastní žebra lámající se jako třísky na podpal.

To poslední, co v masce viděl, byla krvavá bublina.

Susie teď neviděla nic ani pod sebou, ani nad sebou. Snažila se ovládnout, nepropadnout panice. Proč na ni Scott nepočkal? Měli sestoupit spolu. Lucas jim to kladl na srdce a oni souhlasili. Ale ne, Scott šel sám. Netrpělivý a sobecký. Jako obyčejně.

Podívala se na vzduchoměr - 0,9 atmosféry - a na hloubkoměr - pětatřicet metrů. Nikdy to nedokáže. Lapala po dechu a představovala si, jak jí s každým nadechnutím vzduch ubývá. Cítila se osamělá, uvězněná v pasti... Nedokáže ani doplavat k hladině.

Umře!

Nech toho! řekla si. Všechno je v pořádku. Jsi v pořádku.

Přitiskla se ke kotevnímu lanu a zavřela oči, zhluboka a pomalu se nadechovala. Kyslík jí dával sílu, její mozek se čistil, panika ustupovala. Otevřela oči a podívala se znovu na vzduchoměr: 0,7 atmosféry.

Rozhodla se sestoupit dalších patnáct metrů. Snad uvidí vrak odtamtud. Pak začne stoupat.

Pořád se držela lana a nechala své tělo klesat dolů. Čtyřicet metrů, čtyřicet tři, čtyřicet šest, pak... co to bylo? Něco se pod ní hýbalo. Něco se k ní blížilo. To bude Scott. Viděl vrak, natočil ho a vrací se.

Nikdy ho neuvidí. Bude se muset spokojit se Scottovým popisem - donekonečna opakovaným a samozřejmě přikrášleným.

Bude muset vydržet jeho zlomyslné poznámky o tom, že to byl "sestup jen pro chlapy, pro ženský moc náročný".

Škoda, ale...

Tahle blížící se věc, tahle tmavočervená věc nebyl vracející se Scott. Bylo to tak obrovské, že to nemohlo být živé. Ale co to je?

Co by to...

Jejím posledním pocitem bylo překvapení.

Lucas se podíval na hodinky: 10:59. Nejpozději do šedesáti sekund by se měli dát na zpáteční cestu. Jestli ne, bude muset rádiem zjistit, kde je nejbližší dekompresní komora. Protože tihle dva budou zohýbaný jak vejvrtka.

Tedy pokud se tam vůbec dostali. Možná, že dostali strach, možná zůstali viset v padesáti metrech, plus minus, odkud mohli vidět vrak. Na tom nebylo nic zvláštního. Veliké lodi už vyděsily víc lidí.

To je ono, muselo to tak být. Sestoupili jenom na půl cesty a rozhodli se, že je to přece jen nad jejich síly. Byli tak ve čtyřiceti padesáti metrech. Měli ještě pět minut.

11:02.

Lehl si na příď, zastínil si oči a díval se pozorně dolů po laně. Hledal třeba jen náznak jednoho z těch fajnových neoprénů.

Něco uslyšel za zády. Kristepane! Ti pitomci se nedrželi lana a vyplavali jinde. Asi jim došel vzduch a oni hledali nejkratší cestu na hladinu. Budou mít kliku, když z toho nedostanou embolii.

Nebo možná tlak z neoprénu vyrovnali nějaké tři či šest metrů pod hladinou a pak podplavali loď. Jasně. To dávalo smysl.

Ale proč je neviděl? Voda byla čistá jako gin.

Stoupl si a přešel na zád. Pořád to slyšel. Jakýsi podivný, mokrý, cucavý zvuk.

Ted' něco učit.

Čpavek.

Čpavek? Tady?

Jak zahrnul kolem kajuty, loď se najednou prudce naklonila k pravoboku.

Panebože! Co to bylo?

Slyšel praskot bortícího se dřeva. Loď se tak silně nakláněla, že musel vynaložit všechny síly, aby se vůbec udržel na nohou. Skočil dolů na spodní palubu. Stožár s kladkou byl pryč, ulomený tři stopy nad palubou.

Podíval se přes záď a to, co viděl, ho přimrazilo k zemi a vyrazilo mu dech. Bylo to oko, oko veliké jako měsíc, dokonce větší, uprostřed třesoucího se slizu barvy krve. Zakřičel- žádná slova, jen zvuk - a trhl sebou vzhůru, aby tomu oku unikl. Otočil se doprava, udělal krok, ale loď se znovu naklonila a jeho to hodilo zpátky. Koleny se udeřil o palubu, rozhodil ruce a spadl do moře.

Marcus Sharp se podíval na kontrolku paliva a zjistil, že má ještě patnáct nebo dvacet minut, než se bude muset vrátit na základnu.

Byl ve vzduchu pár hodin, údajně na běžné tréninkové obhlídce, ve skutečnosti se však pokoušel najít nové vraky. Oblétl ostrov, přeletěl nízko nad útesy na severu a severozápadě a díval se po hromádách zátěže... Viděl známé vraky Kryštofa Kolumba a Caraquetu, ale nic nového. Doufal, že najde Whipovi nějaký nový vrak, nejlépe španělskou loď z konce šestnáctého století, plnou zlatých prutů, řetězů a snad i nebroušených drahokamů. Ovšem nakonec by mu stačilo cokoli, co bylo staré a čeho se dosud nikdo

nedotkl, jen aby doplnil Whipovy rychle se tenčící zásoby nadšení, naděje a peněz. Sharp se cítil vinen, protože Whipovi slíbil, že si bude moci ten člun nechat, a zatím, jak slyšel, policie ho na základě příkazu toho nafoukaného pitomce St. Johna zkonfiskovala.

A ona to byla Sharpova chyba, alespoň částečně, protože - jak svým povýšeným způsobem řekl kapitán Wallingford - Sharp neměl právo Whipa Darlinga něčím pověřovat, natož mu slibovat to, co patřilo do evidence. Logika Sharpovy obhajoby Wallingfordem ani nepohnula, naopak se mu od něj dostalo půlhodinové přednášky o správném chování amerického vojáka sloužícího v cizí zemi.

Ted' letěl Sharp nad jižním pobřežím, vedle Elbow Beach. Viděl množství lidí dovádět ve vlnách a dál ve vodě pár potápěčů obhlížejících vrak Pollockshieldsu.

Návnada na žraloky, pomyslel si Sharp... kdyby ještě nějakí žraloci zbyli.

Pollockshields byl hrozbou už po celé generace. Byl to ocelový parník plný munice z první světové války, který se na mělkých útesech potopil v roce 1915. I když většina munice byla stále aktivní, nebyl to ten hlavní problém. Tím byl kov. Potápěči sem připlouvali z Elbow Beach, potloukali se kolem vraku a občas se zamotali do vln tříštících se nad ním. Některé z nich to pak vrhlo na ostré železné pláty, o které se ošklivě poranili. Pak ještě museli plavat stovky metrů zpátky na pevninu přes klidné tmavé mělčiny, které byly lovištěm útesových žraloků - nebo vlastně bývaly. Ve dvou stech metrech Sharp nad potápěči zvolna zakroužil, přesvědčil se, že nikde nablízku nejsou číhající stíny, a zabočil na západ.

Whip mu řekl, že kamarád jeho kamaráda se probíral Indickým archívem v Seville a hledal podrobnosti o španělské flotile, která se potopila u Dominiky v roce 1567, když uviděl zmínku - skoro jen vsuvku - o jedné lodi, která se od ostatních brzy oddělila či najela na jižní stranu Bermud.

Hledat tohle ztracené jehně bylo výstřelem naslepo, ale co, stejně neměl nic lepšího na práci.

Sharpův spolupilot, poručík jménem Forester, dočetl časopis People a řekl: "Potřeboval bych se pořádně vymočít." "Už jsme skoro doma," řekl Sharp.

Právě to chtěl vzdát, nabrat výšku a otočit se na severovýchod, když palubní rádio ožilo.

"Heli jedna... tady Kindley." "Kindley, slyším vás." "Cejtíš se na malou pátračku, poručíku?" "Jen když to nebude trvat dýl jak deset minut, protože jinak praskne Foresterovi močovej měchýř a my domů poplavem.

Co je?" "Policajťům volala nějaká ženská, že viděla nějakou loď rozpadnout se míli na jih od Jihozápadního příboje."

"Jak rozpadnout? To explodovala?" "Ne, to je právě to divný. Prý se dalekohledem dívala na velryby - někdy je z domu zahlédne - a viděla rybářskou loď dlouhou deset patnáct metrů, říkala... prostě se rozpadla. Žádný plameny, kouř, nic. Najednou byla na kusy." "Jasně... to určitě. Oukej, podívám se tam," řekl Sharp. "Máme to stejně po cestě." Zatáhl pákou doleva a vrtulník se otočil najih.

Forester řekl: "Mrskni sebou nebo se stane neštěstí." "Chyt' ho a uškrť ho," řekl Sharp. "Je to rozkaz!" Sharp nechal Jihozápadní příboj vpravo, aby slunce bylo přímo nad ním a trochu v zádech, takže voda neodrážela jeho paprsky. Viděl perfektně.

Jenomže k vidění nic nebylo.

Dvě minuty letěl na jih a pak otočil na jihovýchod. Nic. Nikde nic neplavalo, nic se nepohupovalo na vlnách, nic neporušovalo nekonečnou planinu modrých kopečků vln. "Kidley... tady Heli jedna..." řekl Sharp do rádia. "Musím toho nechat. Tady dole nic není." "Polet' domů, Heli jedna. Asi to byla kachna." Sharp se otočil na východ.

"Hej!" řekl Forester, zaťukal na plexisklo vedle sebe a ukázal dolů.

Sharp se naklonil doleva a podíval se dolů. Uviděl dva bílé gumové kryty, pak nějaká prkna a konečně celou střechu lodní kabiny napůl ponořenou, takže vypadala jako prostěradlo v modré mlze.

"Ted' už zastavit nemůžu," řekl Sharp. "Jinak skončíme dole u něj." Nastavil kurs na 040, přímo na základnu.

Přeletěl řadu útesů a už byl nad pobřežím, když se podíval doprava a uviděl Korzára, jak si to pomalu bafá směrem na západ.

Leť domů, řekl si, nedělej to. Nepotřebuješ dávat Wallingfordovi záminku, aby tě zase sprndnul.

Pak si řekl, kašlu na Wallingforda. Sharpa už sprdli jiný esa a mezi nima hrál Wallingford leda krajskej přebor. Co mu už mohli udělat? Předvést ho před disciplinárku? No a co? Dělal si nový žebříček hodnot a námořnictvo na něm rychle klesalo. Přepnul na mikrofonu tlačítko na vysílání a řekl: "Korzár, Korzár, Korzár. Tady Heli jedna."

Darling byl v kormidelní budce, pil čaj z hrnku a přemýšlel, kolik by tak mohl dostat za svou zednářskou láhev - byla to dobrá láhev, stará sto sedmdesát let -, když se ozval šestnáctý kanál. Zvedl mikrofon.

„Korzár. Přelad' na sedmadvacet, Marcusi." "Jdu na sedmadvacet." "Zas nějaká blbost?" řekl Mike.

"S tím člunem to nebyla jeho chyba," řekl Darling. "Chtěl nám pomoci." "Korzáre... Heli jedna..." řekl Sharp. "Whipe, dvě míle přímo před tebou je zničená loď, jed' dva-tři-nula od místa, kde jsi. Míli a půl od pobřeží." "Jak zničená?"

"Nevím. Vrak je na i pod hladinou. Nemám dost paliva, abych hledal trosečníky. Policajti tam už asi jedou, ale ty jsi nejbliž." "Rozumím, Marcusi. Jedu to obhlédnout." Darling už chtěl vypnout mikrofon, ale v poslední chvíli si uvědomil, co pro něj právě Marcus udělal a řekl: "Hele, Marcusi... tenhle víkend by jsme mohli vyrazit, jestli máš zájem." V Sharpově hlase se ozvala úleva: "To bych řek,... tedy, jestli nebudu muset čistit latríny."

Darling vypnul, přeladil vysílačku zpátky na šestnáctý kanál a řekl Mikovi: "Tady to máš, udělej něco pro kamaráda a nechá tě sebrat smetanu. Tohle je perfektní tip." Přidal plyn a podíval se, jak ručička otáčkoměru pomalu stoupá z 1500 na 2000 otáček za minutu. "Proč vlastně Marcuse jeho velitel seřval?" zeptal se Mike.

"Proč asi? Protože ten hajzl lord St. John zase seřval jeho." Darling byl v těchto dnech tak často rozzlobený, že o sobě začal přemýšlet. Bude si muset dávat pozor, aby se z toho všeho nezbláznil. Vrátili s Mikem rozbité pasti akváriu a řekli to málo, co věděli o jejich zničení. Darling začal mluvit o tom, jak by se příště dalo jejich zničení zabránit, když zástupce ředitele - drobný nervózní černoch, jehož van dyckovský vous měl podle Darlinga schovat duši zbábělce - řekl:

"Bohužel ne." "Co bohužel ne?" "Budeme muset... hm... spolupráci s vámi ukončit." "Co? Proč?" "No, tohle byly...

hm..." snažil se na Dralinga nedívat, "... přece jen drahé pasti." "Žraloci jsou přece jen velké ryby. Bože můj, Miltone, jestli chcete, abych to všel tři metry pod hladinu, tak se nemusíte bát, že se jim něco stane. Ale jestli je mám dávat tam, kde bych moh taky třeba něco chytit, tak je v tom určitěj risk. To se nedá nic dělat." "Ano... ale je mi líto, tím s vámi končíme." "Kdo pro vás bude chytat?" "No... o tom ještě budeme jednat." Darling se zhluboka nadechl, zavřel oči a pokoušel se přemoci vztek - a strach, jak si musel přiznat - při pomýšlení, že jeho osm set dolarů měsíčně zmizí v nedohlednu.

"V tom má prsty St. John, co?" Milton se podíval jinam, na telefon, jako by se modlil, aby zazvonil. "Já ne..." "Ochrana přírodního bohatství. Rozhodl se, že pod ochranu přírodního bohatství strčí i akvárium... že jo?" "Děláte ukvapeně..."

"Vezme mi meich osm set dolarů měsíčně, vyrazí na moře se sítí a basou piva, a když chytí starou belu, tak to svalí na ropný skvrny u Kalifornie." Darling měl pravdu a věděl to.

Milton se potil, očima těkal ze strany na stranu.

"Whipe, prosím vás..." "Máte pravdu, Miltone, přeháním to..." šel ke dveřím a otevřel je. Venku uviděl Mika, jak mluví na želvu. Byla tak stará, že se o ní říkalo, že ji Bermudám darovala už královna Viktorie. "Ale jedno vám řeknu, Miltone. Je mi vás líto. Já možná moc nevydělám, ale aspoň při tom tý irský svini nelezu do prdele." Darling byl přesvědčen, že v něm St. John viděl hrozbu pro vlastní moc, vzbouřence proti stavbě svého malého království. St. John byl rozhodnut buď donutit Darlinga k poslušnosti - nebo ho zničit.

A Darlinga štvála, přímo mu spalovala vnitřnosti den ze dne zřejmější skutečnost, že St. Johnovi se to dařilo. Měl všechny trumfý v rukou.

"Támhle," řekl Mike a ukázal na nějaké plovoucí dřevo. Metr až metr a půl dlouhé, s kusem přibité rohožky a dvěma krátkými řetízky, které se houpaly po stranách.

"Schůdek pro plavce," řekl Darling. "Vytáhni ho nahoru." Mike vyšel ven, chytil lodní hák a šel na zád', zatímco Darling vylezl po žebříku na můstek.

Odtamtud, z výšky skoro čtyři metry nad hladinou, viděl všude trosky. Některé byly pár desítek centimetrů pod hladinou, jiné se pohupovaly na vodě. Kousky zábradlí, fošny, potahy, záchranné vesty.

To všechno plavalo v ohromných duhových skvrnách způsobených naftou, jež vytekla z motoru, když se loď potápěla.

"Naházej to všechno na palubu," zavolal dolů na Mika.

Asi hodinu projížděl mezi troskami a Mike zatím házel kus po kuse na spodní palubu. "Támhleto chceš taky?" řekl Mike a ukazoval na bílý předmět, asi čtyři metry široký a pět metrů dlouhý, který plaval kousek pod hladinou.

"Ne, to je střecha," řekl Darling z můstku. Pak mu najednou něco došlo a řekl: "Počkej," zařadil neutrální, necháváje loď volně unášet proudem, a sešel dolů po žebříku. Vzal čtyřzubou kotvu na konci sedmimetrového lana a hodil ji do vody za deskou. Pak ji

přitahoval k sobě, dokud se nezachytila za vzdálenější roh střechy, která se vynořila z vody. Na spodní straně střechy uviděl hrachově zelený nátěr.

"To je loď Lucase Cvena," řekl a nechal desku spadnout zpět do moře. Pak smotal lano a vytáhl kotvu na loď.

"Jak to víš?" "Viděl jsem, jak tu loď vloni na jaře natíral. Celej vnitřek dělal takovou vyblitou zelení. Říkal, že ji koupil ve výprodeji." "A co asi dělal tady?" "Znáš Lucase," řekl Darling. "Asi měl zase nějaký 'skoro' plán na to, jak z fleku vydělat dva dolary." Znal Lucase Cvena déle než dvacet let a vždycky si o něm myslel, že trpí syndromem věčných 'skoro'; ať dělal Cven cokoli, vždycky se z toho dalo skoro žít, skoro, ale ne úplně. Nemohl si dovolit tolik pastí na ryby, aby stačily pokrýt výdaje na loď, a když byly pasti postaveny mimo zákon, neměl, čím by dál obchodoval.

Za pár babek byl ochoten dělat cokoli - nosit vodu, natírat domy, stavět přístaviště - ale u ničeho nezůstal tak dlouho, aby měl konečně stálý příjem.

"Jak tady chceš vydělat dva dolary? Nic tu není." "Nic," souhlasil Darling. "Až na Durhama." "K Durhamovi se přece nikdo nepotápí. Aspoň nikdo rozumnej." "Zas máš pravdu. Mrkneme se na to." Darling zvedl jakýsi gumový kryt.

Nebyly na něm žádné známky násilí, stopy po požáru, oděrky, nic.

"Měl motor GM, že jo?" řekl Mike.

"Jo. Šest - sedmdesát - jedna." "Takže ten ho do vzduchu nevyhodil. Co propanbutanovej sporák?" "Možná. Jenomže, kamaráde, takovou pecku by slyšeli až u St. George." Darling zvedl kus bednění s uzavírací mosaznou nádobou. "Tak co mu teda bouchlo? Vezl nějaký výbušniny?" Darling řekl: "Nic mu nebouchlo. Podívej se tady. Žádný saze, žádný stopy po explozi." Dal si dřevo k nosu. "Žádný smrad.

Kdyby to hořelo, bylo by to ještě cejtit." Hodil dřevo na palubu.

"Rozbil se... nějak." "Jak? Není tu nic, do čeho by moh narazit." "Já nevím. Kosatky? Tohle byla dřevěná loď. Kosatky rozmlátí dřevěnou loď jako nic." "Kosatky? Na dohled od pláže?" "Tak si vymysli něco chytřejšího!" Darlinga se znovu zmocňoval vztek. Mike pořád chtěl nějakou odpověď a jemu všechny právě došly. "Co jinýho? UFO? Mart'ani? Baba Jaga? Kopl do dřeva na palubě: "Hele, Whipe..." ozval se Mike.

Naštvaný sám sebou, řekl Darling: "Do háje s tím!" a nakopl pro změnu záchranou vestu, která se vznesla nad palubu, a kdyby ji Mike nezachytil, spadla by do moře. Mike ji už chtěl odhodit, když si něčeho všiml. "Co je tohle?" Darling se podíval. Oranžové plátno pokrývající kapok bylo roztržené a plovací hmota se obnažila. Byly na ní dvě stopy, dva asi deseticentimetrové kruhy. Okraje obou byly rozdrbané, jako by je někdo přejel rašplí a uprostřed zela hluboká díra.

"Krucci," řekl Darling. "To vypadá na chobotnici." "To určitě." Mike si myslel, že Darling žertuje. "Chobotnice? Pěkně Moby Dick mezi chobotnicema," řekl. "Už jsi někdy viděl chobotnici, která má v přísavkách zuby?" "Ne." Mike měl pravdu. Přísavky na chapadlech chobotnice byly měkké a pružné. Člověk by je mohl z ruky strhnout lehce jako obvaz. Ale co to potom bylo? Určitě to byl živočich. Tahle loď nevyhouchla, na nic nenarazila, blesk do ní neudeřil, ani se zázračně nerozpadla. S něčím se setkala a to ji zahubilo.

Darling hodil vestu na palubu a nakopl nějaké kousky dřeva, aby si uvolnil cestu. Jedna z fošen narazila na ocelové roubení, a jak spadla zpátky na palubu, něco z ní vypadlo a s cinknutím dopadlo na zem.

Byl to dráp stejný jako ten první, šavlovitě zahnutý, pět centimetrů dlouhý a ostrý jako žiletka.

Podíval se přes palubu do tiché vody. Ale voda nebyla opravdu lichá, ta voda žila, a jako by to chtěla Darlingovi připomenout, poslala mu jemnou vlnu, která loď nadzdvihla. Když se člun opět usadil, něco z pod něj vyplavalo: modrá guma se žlutými pruhy na obou stranách. Kapuce od neoprénu. Darling vzal lodní hák, potopil ho do vody a kapuci vytáhl.

Připomínala hrnek plný vody, ve kterém plavaly dvě malé černožluté rybky. Něco požíraly. Darling držel kapuci v rukou. Náhle ucítil silný zápach. Ostrý a řezavý. Jako čpavek. Stál zády k slunci, takže jeho stín padal na předmět, který držel v rukou. Otočil se a do kapuce padly sluneční paprsky.

To, co obě rybky okusovaly, vypadalo jako velká kulička.

Mike si stoupl za Darlinga a podíval se mu přes rameno.

"Cos to - ježíšmarjá!!!" Mike zalapal po dechu. "Je to z člověka?" "Jo, je," řekl Darling a ustoupil stranou, aby se Mike mohl vyzvracet do moře.

* * *

Reportér se snažil co nejrychleji vytáhnout ze svého psacího stolu poznámkový blok, díval se na rozsvícenou kontrolku na telefonním přístroji a blahorečil svému štěstí. Tu ženu už sháněl déle než hodinu, od chvíle, co slyšel první zprávy z rádia nalaďeného na policejní frekvenci, ale přístavní rozhlas mu odmítl dát její adresu.

Tenhle článek by mohl konečně být jeho letenkou z téhle díry, jeho pasem do lepších časů. Poslední tři roky strávil psaním o přihlouplých tématech, jako byla polemika kolem pastí či vzrůst dovozních cel, a už si začal zoufat, že se z tohoto zapomenutého kusu skály nikdy nedostane. S Bermudami byl totiž ten problém, že se tu nic nedělo. Alespoň nic, co by zajímalo tiskové kanceláře, noviny či televizní společnosti.

Tohle ovšem byla jiná. Smrt na moři, zvlášť za záhadných okolností, byla něco jako dynamit. Kdyby dokázal to tajemno, kterým byla katastrofa zahalena, ještě umocnit, třeba oživit při té příležitosti záhadu bermudského trojúhelníku, možná, že by se chytila AP nebo clevelandský Plain Dealer nebo snad dokonce sen jeho snů, The New York Times. Když už další hledání té ženy téměř vzdal a chystal se zajít do Somersetu a tam si počkat na Whipa Darlinga, přepojila mu telefonistka z ústředny místní hovor.

Stiskl blikající tlačítko a řekl: "Dobrý den, paní Outerbridgeová. U aparátu Brendan Eve." Pár minut poslouchal a pak řekl: "Jste si naprosto jista tím, že ta loď neexplodovala?" Žena opět něco říkala a on znovu poslouchal. Kristepane, co ta toho semlela! Když skončila, zjistil, že počmáral čtyři listy poznámkového bloku. Mohl napsat vědecké pojednání o životě kytovců dlouhoploutvých.

Ale v jejím monologu se našla i zrnka zlata. Všiml si, že dvě slova si napsal několikrát, a dokonce je podtrhl: "mořský netvor".

Žena se dalekohledem dívala tak dlouho, až ji rozbolely oči a zrak se jí začal kalit. Viděla námořní vrtulník, jak nad tím místem přeletěl a znovu se vrátil na ostrov, a Whipa Darlinga, když se objevil s tím svým rozhrkaným Korzárem. Ale kde je policie? Když ohlásila to, co viděla, vykonala svou občanskou povinnost a policie si to přinejmenším mohla prověřit.

Ted' to vypadalo, jako by někdo zvracel přes zábradlí. Asi z kocoviny. Všichni rybáři jsou stejní. Celý den chytat ryby a pak celou noc chlastat. Jestli se policajti nehodlají objevit, mohla by zavolat novinám.

Novináři jsou někdy aktivnější než celá policie. Jediný důvod, proč do novin nezavolala hned, byl ten, že se bála, aby příčinou té katastrofy nakonec nebyly její milované velryby - docela náhodou, samozřejmě - a nějaký pisálek se o ně neotřel. Ale ať si oči namáhala, jak chtěla, po velrybách ani stopy - nikde žádné chrlení vody, ani máchání ocasní ploutví. Proto už jí nic nebránilo konečně do novin zatelefonovat.

Doktor Herbert Talley se nahnul a rukama si zakryl obličej, aby se chránil proti skučícímu severovýchodnímu větru. Vítal slanou vodu z oceánu, smíchal ji s deštěm, a tak tvořil poloslaný poprašek spalující listy stromů dohněda. Talley šlápl do louže a cítil, jak se mu ledová voda přelévá přes špičky boty a prosakuje mezi prsty.

Mohla by být stejně dobře zima. Jediný rozdíl mezi zimou a létem v Novém Skotsku byl, že v zimě byly stromy holé. Přešel přes školní dvůr, zastavil se pro poštu a po schodech vyšel do svého malého kabinetu. Byl po tom výkonu celý udýchaný, což ho namíchlo, ale nepřekvapilo. Neměl dost pohybu. Vlastně ho neměl vůbec. Počasí bylo už dlouho tak mizerné, že bylo zřehla nemožné jít si zaplavat nebo se proběhnout. Vždycky s hrdostí říkal, že je mladý padesátník, ale teď se začínal cítit jako člověk, kterému táhne na šedesátku.

Prísahal si, že zítra začne cvičit, i kdyby měly padat trakaře.

Musel. Ztráta síly by byla přiznáním porážky, rezignací na všechny sny, smířením s doživotním učitelováním. Říká se, že škola je hřbitovem vědy, a Herbert Talley se ještě pohrbít dát nechtěl.

Dny, jako byl dnešek, mu v tom příliš nepomáhaly. Na přednášku o hlavonožcích se dnes dostavilo rekordní množství šesti studentů; šest tupých obličejů z letní školy, repetentů, kterým byl odepřen diplom do doby, než splní požadavky nutné pro zakončení studia přírodních věd. Snažil se, jak mohl, aby je pro to nadchl. Byl jedním z nejlepších světových odborníků na cefalopody a nemohl pochopit, že oni jeho nadšení pro ty báječné tvory nesdíleli. Možná, že to byla jeho chyba. Byl učitelem dost netrpělivým, raději ukazoval než přednášel, dokazoval v praxi než vysvětloval. Na vycházkách a expedicích v terénu byl nepřekonatelný.

Ale expedicím díky hospodaření západního světa odzvonilo. V Talleyho kabinetu bylo právě tak místo na stůl se židli, lenošku, lampu, knihovnu a stolek pro rádio. Jedna zeď byla celá pokryta mapou světa, do které Talley zapíchal špendlíky představující vše, co se událo v oblasti malakologie. Expedice, které sledoval, nálezy vzácných měkkonožců, ekologické škody, opakující se katastrofy jako červený příliv a přemnožení toxických řas, které způsobila buď příroda, nebo člověk. Na dalších zdech byly zarámované diplomy a fotografie celebrit jeho oboru: chobotnice, olihně, ústřice, škeble, lastury, kaury a zakomorované lodě.

Talley si pověsil klobouk a pláštěnku na věšák na dveřích, zapnul rádio, postavil vodu na čaj a posadil se s výtiskem The Boston Globe. Nechával si je posílat letadlem, jediné noviny, ke kterým se dostal, které přitom uznávaly existenci jiných témat, než je rybaření a bezvýznamné zločiny.

Nebylo v nich nic nového, alespoň nic, co by mohlo vzrušit stárnoucího malakologa, uvízlého v divočině Nového Skotska.

Pořád to samé. Talley, kolébán Beethovenovou Šestou symfonií v konejšivém podání Bruno Waltera, šuměním deště, šeptáním větru, s teplým čajem v žaludku, se přemáhal, aby neusnul.

Najednou otevřel oči dokořán. Dvě slova, právě dvě slova z tisíců jiných na velké straně novin v jeho klíně, pronikla polospánkem a vryla se mu do mozku. Vzbudila ho jako poplašné zvonění. Mořský netvor.

Co je s ním? Jaký mořský netvor? Prohledával stránku, nemohl ta slova najít, každým sloupcem projížděl shora dolů a pak... tady to bylo, maličký článek dole, jen tak, aby tam něco bylo, říká se tomu novinářská vata. TŘI MRTVÍ NA MOŘI

Bermudy (AP) Tři osoby včera zahynuly na moři, když se jejich loď u pobřeží této ostrovní kolonie v Atlantském oceánu z neznámých příčin potopila. Dvě z obětí byly děti televizního magnáta Osborna Manninga.

Na místě se nenašly žádné stopy po explozi či požáru. Někteří místní obyvatelé se domnívají, že loď byla zasažena bleskem, i když v této oblasti žádná bouře hlášena nebyla. Jiní připomínají záhadu bermudského trojúhelníku a svalují vinu na záhadného mořského netvora. Jediné, co byla policie schopna potvrdit, jsou podivné stopy na dřevěných troskách lodi a ostrý pach čpavku, který z nich vychází.

Talley zadržel dech. Četl článek znovu a znovu. Vstal ze židle a přešel k nástěnné mapě. Hlavičky zapíchnutých špendlíků měly různou barvu a on hledal červené. Našel jenom dva, oba u Nového Foundlandu, oba označené daty z první poloviny šedesátých let.

U Bermud neměl nic.

Až teď. Ten novinář očividně nevěděl, o čem píše. Sebral fakta a slepil je dohromady, aniž tušil, že nevědomky dal klíč k rozluštění celé záhady.

Čpavek. Čpavek byl tímklíčem. Talleyho se z toho objevu zmocnilo stejné vzrušení, jako kdyby našel nový druh živočicha.

Jenomže tady o nic takového nešlo, tady šlo o dávný Talleyho druh, o tvora, kterého většinu své profesionální kariéry hledal, o tvora, o kterém už napsal celé knihy.

Vytrhl článek z novin a znovu si ho přečetl. "Je to možné?" řekl nahlas. "Milosrdný Bože, ať je to pravda! Po všech těch letech.

A že to trvalo." Byla to pravda, musela to být pravda. Nic jiného to nemohlo být. A bylo to jen pár tisíc kilometrů odtud, pár hodin vzduchem, čekalo to na něj. Ale stejně rychle, jako se nadchl, zase se zasmušil. Musel se dostat na Bermudy, ale jak? Musí zahájit výzkum, vědecký výzkum, jenomže kdo to zaplatí? Univerzita žádnými finančními prostředky neoplývala a vlastní peníze neměl, ani bohatého příbuzného, který by ho založil.

Připadal si jako horolezec, kterému se vrcholek jeho snažení náhle vynořil z mraků. Bude muset vynaložit hodně sil, aby ho dosáhl, ale snažit se bude. Musí! Jestli propase tuhle šanci, přizná, že patří mezi ty nejopovrženější z akademických podvodníků, že je zlodějem cizích myšlenek, plagiátor cizích teorií. Řešením byly peníze, svět byl plný peněz. Jenomže jak se k nim dostat? Z rozhlasu se linula melodie, kterou znal, ale nedokázal ji pojmenovat, rytmická melodie, písnička znepokojující a smutná, ale v něčem současně i plná naděje. Co to je? To okno v jeho paměti ho rozčilovalo, proto na chvíli zapomněl na peníze a soustředil se na určení skladby.

Píseň skončila, chvíli byla pauza a pak začala další - stejně znepokojující, stejně nadějná - a teď Talley věděl, co to je:

Mahlerův cyklus Písní o mrtvých dětech. To je pěkná ironie, pomyslel si Talley, když z té největší tragédie mohlo vzejít mistrovské dílo.

Udělat ze smrti dětí takovou nádheru, to chce skutečnou sílu ducha. Děti..

Přestal dýchat. To je ono. Tady má odpověď.

Vytáhl novinový ústřížek z kapsy a narovnal si ho o hranu stolu. Manninga, četl... "televizního magnáta Osborna Manninga." Zvedl telefon a zavolal na informace o číslech v New Yorku. Osborn Manning seděl ve své kanceláři a snažil se soustředit na referát jednoho z viceprezidentů společnosti. Dobré zprávy. S ekonomikou to šlo od desítky k pěti a lidem se nechtělo dát sedm dolarů za lístek do kina, či padesát do divadla, nejezdili v neděli ven a nechodili do zábavních parků. Chtěli levnou zábavu, tu jeho kabelovou televizi. Objednávky po celých státech přibývaly a jeho lidé za směšné ceny skoupili půl tuctu nových podniků od podnikatelů neschopných udržet své bankovní konto. Manning žádné dluhy neměl. Předvídal nadcházející potíže a bylo mu jasné, že v devadesátých letech budou vládnout hotové peníze. Koncem osmaosmdesátého roku, kdy akcie byly jasně vysoko, většinu svých málo rentabilních podniků prodal, a tak na tom finančně teď byl lépe než mnoho právě vznikajících států.

No a co? Vráti mu snad ty peníze zpátky jeho děti? Naplní mu život? Než svou rodinu ztratil, netušil, co všechno pro něj znamenala. Mohly mu ji peníze vrátit zpátky?

Za peníze si dokonce nekoupí ani možnost pomstít se, a msta byla to, po čem toužil, jako by mohla smýt jeho hříchy.

Hříchy, že byl jen vzdáleným, téměř neexistujícím otcem. Ve svých soukromých nevyslovených přáních toužil po tom, aby smrt jeho dětí způsobila nějaký pomatenec, kterého by mohl zabít buď sám, nebo si na to někoho najmout.

Jenomže on si nemohl dopřát ani radost nechat si o takové pomstě zdát, protože netušil, co mu jeho děti zabilo. Nikdo to nevěděl. Nevysvětlitelná nehoda. Je nám líto. Bolest mu hlodala v žaludku, křeče zpod žeber bodaly hloub do vnitřností. Možná, že se mu dělal vřed. Výborně, říkal si, zaslouží si ho. Odhodil zprávu na stůl a podíval se z okna na Central Park v celé kráse. Odpolední slunce zlatilo okna Páté Avenue. Pohled, který měl rád, nebo vlastně míval. Už ho nezajímalo.

Na jeho stole zabzučel domácí telefon. Otočil se, udeřil na tlačítko a řekl: "Krucí, Helen, říkal jsem vám..." "Pane Manningu... týká se to vašich dětí." "Co je s nimi?" Pak, aby zjistil, jak budou ta slova chutnat na jazyku, řekl: "Jsou mrtvé." Chvilí bylo ticho a Manning v duchu viděl svou sekretářku polknout.

"Ano, pane," řekla. "Ale volá vám nějaký kanadský vědec." "Kdo?" "Člověk, který tvrdí, že ví, co vaše děti zabilo." Manninga roztrásla zima. Nemohl mluvit. "Pane Manningu?" Sáhl po telefonu a viděl, jak se mu třese ruka.

Matka se se svým mládětem nechala unášet na hladině moře a spolu se zbytkem malého stáda odpočívala už od chvíle, kdy se slunce ponořilo do západní oblohy a měsíc se jako bledá pečeť objevil na východním nebi.

Byla to každodenní schůzka uspokojující potřebu společnosti. Bez ohledu na to, jak jeho členy předchozí den rozptýlil, jakmile se přiblížila noc, semklo se stádo dohromady. Nevedl je hlad ani potřeba se pářit, ale pohodlí komunity.

V minulých dobách, před dávnými lety, ale stále za života nejstaršího ze stáda jich bylo víc. Nebylo nač se ptát, protože tyto velryby s největším mozkem ze všech živočichů na zemi se neptaly, ale přijímaly skutečnost, jaká byla. Vzaly na vědomí své menší množství stejně, jako přijmou další nevyhnutelný úbytek svých členů, a přijmou i to, až ze stáda nezbudou víc než dva tři kusy.

Ale tyto velice vyvinuté mozky, u zvířat zcela ojedinělé, si uvědomovaly něčí ztrátu, věděly, co je zármutek, a svým způsobem i cítily. A i když věci přijímaly, dovedly i trpět.

Teď, jak padla tma, se stádo rozptýlovalo. Po jednom, dvou, třech kusech velryby pomalu odplouvaly pryč a vydechovaly vzduch vrcholem svých hlav. Byl slyšet jakýsi sbor dutých zvuků. Každá naplnila své obrovské plíce a potopila se do hlubiny. Instinkt je poháněl na sever, kam poplavou tak dlouho, dokud se za několik měsíců rytmy planety nezmění a nepošlou je zpátky na jih.

Matka se potopila v dokonalé harmonii se svým mládětem.

Ještě před pár měsíci by to nebylo možné. Když bylo mládě mladší, plíce se mu stále vyvíjely a neměly takovou kapacitu, aby vydrželo hluboko pod hladinou déle než hodinu. Ale teď mu byly dva roky, měřilo kolem patnácti metrů a vážilo víc než dvacet tun. Zuby na spodní čelisti vyrostly do podoby kuželů schopných uchopit a stisknout. Mládě se přestalo krmit mateřským mlékem a stálo o živou kořist.

Když se ponořily do temné vody, poháněje se mohutným pohybem ocasních ploutví, z jejich ploských čel vycházelo bzučení a klepání ultrazvukových impulsů, zbraně schopné identifikovat a omráčit případnou kořist.

Visela v temnotě, nic nedělala, na nic nečekala, ničeho se nebála, jen se volně nechala unášet proudem. Chapadla a biče se volně klikatily jako obrovští hadi, ploutve, téměř v klidu, jen udržovaly její stabilitu.

Zničením ji zasáhla obrovská rána a za ní hned další, a to, co jí sloužilo jako sluch, zaregistrovalo ostré a pronikavé bzučení. Její chapadla se stáhla, biče se napřáhly.

Blížil se nepřítel.

Odpověď sonaru byla nezaměnitelná: kořist. Matka se odrazila ocasní ploutví, její rychlost se zvětšila. Na své cestě do větší hloubky se teď oddělila od mláděte.

To se snažilo nezůstat pozadu, a tím - i když si nic takového neuvědomovalo - příliš rychle spalovalo kyslík v plicích. I když už svou kořist objevila a ta nepodnikla žádný pokus uniknout, matčin mozek střílel znovu a znovu další ultrazvukové stříly, protože toto byla pro mládě ideální příležitost zabít svoji první velkou kořist. Věděla, že ji musí sonarovými kladivý omráčit dřív, než se na ni bude moci mládě vrhnout.

Ucouvla. Chemické spouště zahájily činnost, dodávaly svalům sílu, elektrizovaly je do té míry, že začaly světélkovat. Jako by pro kontrast s běžnými barvami, jiným reflexem se vyprázdnil měchýř v tělní dutině a do černé vody se vлил mrak černého inkoustu.

Zvukové rány na ni dopadaly s nezmenšenou intenzitou, bušily do jejích svalů a mátlý jí mozek. Obranný impuls se změnil na útočný. Připravila se k boji. Jak se matka přiblížila ke kořisti, zpomalila a nechala se mládětem dostihnout a pak předstihnout. Vypustila poslední sonarové rakety, pak prudce změnila směr a začala kolem kořisti kroužit.

Mládě se řítilo dolů, vzrušeno předtuchou zabíjení, kterou v něm vzbudilo milión let vštěpování. Otevřelo tlamu.

Ucítila tlakovou vlnu, která s ní smýkla zpět. Nepřítel byl tady. Vymrštila své biče. Mávly naslepo, pak našly tvrdé a kluzké svalstvo nepřítele. Automaticky se ovinuly kolem něj, přísavky k němu přilnuly a jejich drápy se zakously do masa.

Svaly v bičích se smrštily a nepřátelé se přibližovali jako boxeři do klinče.

Mládě sevřelo v tlamě... nic. Zůstalo naprosto zmateno. Něco nebylo v pořádku. Za hlavou ucítilo tlak, který zpomaloval a omezoval jeho pohyb.

Bojovalo, mávalo ocasní ploutví v šílené snaze se vykrotit, zbavit se drtícího sevření.

Teď se ozvaly plíce se signálem potřeby vzduchu.

Matka poplašeně kroužila kolem, cítila, že mládě je v nebezpečí, ale nebyla mu schopna pomoci. Věděla, co je útok, věděla, co je obrana, ale v programu jejího mozku nebyl kód pro pomoc jinému, přestože v nebezpečí byl její vlastní potomek. Vysílala zvuky - vysoké, marné a zoufalé.

Držela se dál, připoutána k nepříteli. Ten se vzpíral a z jeho zoufalých pohybů bylo lze poznat změnu v rozložení bitvy: nepřítel už nebyl útočníkem, snažil se uniknout.

I když tady v hluboké tmě nebylo možné rozlišovat barvy, chemikálie v jejím těle změnily jejich odstín z obranných na útočné.

Čím víc se nepřítel snažil dostat k hladině, tím víc vody nasávala, aby ji trychtýřem pod břichem prudce vypouštěla a dostala se tak i se svým nepřítelem hlouběji do propasti.

Mládě se topilo. Svalstvo zbavené kyslíku kus po kuse ochabovalo. Neznámá agónie mu zasáhla plíce. Mozek začal odumírat.

Přestalo bojovat.

Cítila, že nepřítel přestal bojovat, a začala volně klesat. I když pořád svírala jeho tělo, zvolna své sevření uvolňovala a pomalu, ve spirálách padala i se svou kořistí dolů.

Biče utrhyly pořádný kus velrybího tuku a podaly ho chapadlům, která jím krmila klapající vyhrzlý zobák.

Kroužící matka sledovala mládě ultrazvukovým bzučením. Vysílala za ním úzkostlivé klapání a pískání, mečení bezmocného zoufalství. Nakonec se její plíce vyprázdnily a po vyslání poslední zvukové střely se vydala nahoru, směrem k životadárnému vzduchu.

Marcus Sharp seděl na pláži a přál si, aby byl někde jinde. Nemohl si vzpomenout, jak dlouho už na pláži nebyl, naposledy pravděpodobně ještě s Karen. Neměl pláže rád, nebavilo ho jen tak sedět na písku, koukat do vody a nechat se smažit na tropickém slunci...

Jakési pochybné hnutí mysli vzniklé z pocitu marnosti, který ho zcela zachvátil, ho nakonec vedlo k tomu, že vzal moped a zajel si do Podkovové zátoky, nějakých pětadvacet kilometrů od základny.

Byla sobota, měl volno a puvodně počítal s tím, že se pojede potápat s Whipem Darlingem. Jenomže, když mu ráno zavolal, Whip řekl, že budou s Mikem muset škrábat starý nátěr na lodi a že jim to zabere celý den. Sharp se nabídl jako pomocník, ale podle Whipu byl lodní nákladový prostor, kde pracovali, pro tři příliš těsný, takže ho s díky odmítl. Sharp si asi hodinu četl a v jedenáct se přistihl, jak se probírá tituly v půjčovně videokazet. Požíval se na hodinky a s pocitem, který neměl daleko k žaludeční nevolnosti, zjistil, že k zabití zbytku odpoledne si bude muset půjčit ne jeden, ne dva, ale tři filmy.

Tohle má být tvůj život? Rozhodovat se mezi Smrtonosnou pastí a Kdopak to mluví? Jediný výběr, který zde zbyl, je, zda svůj čas věnuješ sledování neprůstředlného hrdiny nebo mazaného dítěte.

Co by tomu řekla Karen? Řekla by: Žij, Marcus! Běž vyloupit banku, nastartuj letadlo, ostříhej si nehty na nohou, cokoliv. Jenom proboha něco dělej!

Odešel z půjčovny a chtěl si jít zahrát tenis, ale místo tenisu hráli všichni fotbal a on tu hru neměl rád. Moc techniky na málo výsledků, měl rád hry, kde se hodně skóruje. Zavolal pár kancelářím organizujícím potápěčské akce, ale všechny lodě už byly na moři. Nabídl se, že cvičně proletí některý z vrtulníků, ale ani jeden nebyl volný.

Tak tedy šel k vodě, poháněn nejspíš mlhavou nadějí, že potká dívku, se kterou by si mohl povídat, pozvat ji na oběd, pak třeba na rande a jít si zatancovat. Ne že by tancovat uměl, ale všechno bylo lepší než sedět na svobodárně a dívat se na nějaký slabomyslný film.

Byla to chyba. Jak seděl na pláži a pozoroval děti řádící ve vlnách, zamilované párky brouzdající se v mělké vodě, piknikující rodinky pod palmami, cítil se čím dál tím víc osamělý a bez sebemenší naděje, že by se něco mohlo změnit. Jestlipak je na ostrově nějaký klub pro svobodné, říkal si. Možná, že by se měl dát na chlast a přihlásit se do spolku Anonymních alkoholiků, jen aby nebyl tak sám.

Uviděl dvě děvčata, která měla něco do sebe - americké turistky, hezké a svěží holky, v bikinách dost malých na to, aby vzbudily jeho pozornost, ale zas ne tak malých, aby jimi ohlašovaly, že jsou na lovu. Dokonce se u něj zastavily a daly se s ním do řeči. Proč, tím si nebyl jist. Možná proto, že ve svých třiceti vypadal celkem neškodně - očividně žádný nedělní frajírek: bílá pokožka po celém těle, vyjma obličeje a paží. Jedna měla zrzavé vlasy, druhá byla dotmava opálená

a vlasy měla jako havran.

Chtěl si s nimi povídat, mozek mu doslova přetékal konverzačními tématy - námořnictvo, helikoptéry, lodní vraky, potápění, Bermundy. Ale v balení holek už vyšel ze cviku a tak, když odpověděl na jejich otázku o cenově přijatelných restauracích v Hamiltonu, nechal je odejít. Za pět minut ho samozřejmě napadlo množství triků, kterými by se byly daly zlákat, a nadával si do nepohotových blbců. Možná, že se půjdou koupat, a on dostane druhou šanci. Půjde do vody blízko nich, a jak by řekli zdejší, hodí ještě jednu udičku.

Pak si ale řekl: Proč se vlastně snažit? Co by si tím dokázal?

Napřípadal si být pod vlivem nějakých pudů. Napřípadal si být pod žádným vlivem.

A to je, brácho, uzavřel celou záležitost, právě ten tvůj problém.

Sharp se podíval na vodu. Asi sto metrů od pobřeží uviděl surfaře, hrdinně se pokoušejícího chytit závan větru a pár metrů plachtit. Ale žádný vítr nefoukal, a tak jenom padal do vody a plachta padala na něj.

Sharp přemýšlel, jak je tam, kde ten chlapík surfoval, asi hluboko. To, co zničilo tu loď a zabilo potápěče, žilo v hluboké vodě.

Říkal si, že je zvláštní, že nevypukla žádná panika, zvlášť potom, co noviny slovo od slova citovaly tu bláznivou ženskou, včetně toho nesmyslu o mořském netvorovi. Lidé se dál koupali, dál jezdili na plachetnicích, dál surfovali. Zrovna dospíval, když ve Státech běžel film Čelisti. Pořád měl v živé paměti rodiče, kteří odmítali pouštět děti i tam, kde bylo vody po kotníky, uzavřené pláže a jinak rozumné dospělé lidi, kteří se báli plavat tam, kde by nestačili... i v jezerech.

Snad to, že zatím nevypukla žádná panika, bylo možné přičíst nedostatku informací. Nikdo netušil, co to tam dole je, ale rozhodně to nebyl ani žralok, ani velryba, tudíž nic konkrétního, o čem se dalo spekulovat. Sharp podezíral Whipa, že možná tuší, ale Whip nebyl člověk, který by jenom hádal. Dohady, říkal, jsou ztráta času i energie.

Sharp měl hlad, a tak vstal, aby si koupil něco k jídlu. Už se chtěl otočit směrem do vnitrozemí, když znovu uviděl ty dvě Američanky. Svazovaly si vlasy dozadu gumíčkami. Všimly si, že se na ně dívá, zamávaly mu, pak vběhly do vody a plávaly dál od břehu.

Když byly třicet až čtyřicet metrů daleko, zastavily se a šlapaly vodu. Hlavy měly metr od sebe a hlasitě se bavily a smály se jedna přes druhou.

Sharp sešel dolů až k vodě. Uviděl jednu z dívek zamávat, a tak jim zamával v odpověď.

Dívka zamávala znovu, oběma rukama, pak zmizela pod vodou a vtom ta druhá zamávala taky a něco volala. Ne nevolala, uvědomil si Sharp. Ječela.

"Panebože," řekl, rozběhl se a skočil do vody. Plaval rychle, nade choval se jen každé třetí nebo čtvrté tempo.

Vystrčil hlavu z vody, aby zkontroloval směr, už tam skoro byl.

Viděl, jak zrzavá dívka tluče rukama do vody, ječí a pokaždé, když ruce zvedne, hned se potopí. Druhé děvče se snažilo dostat až k ní, podržet ji a zarazit vzrůstající hysterii.

Sharp připlaval za zrzku, přitáhl ji ruce k tělu, objal ji rukama a položil na záda. Kopal nohama, aby se udržel na hladině.

Díval se po žralocích, barracudách, něčem, co jí ublížilo. Hledal krev.

"Už tě držím," řekl. "Je to dobrý. Jen klid, jsi v pořádku." Dívčin jekot přešel ve vzlykání.

"Jsi zraněná? Co se stalo?" Druhá dívka řekla: "Najednou, z ničeho nic, začala mávat rukama a křičet." Sharp cítil, jak se dívka uklidňuje a pustil ji, jenom jednou rukou pod jejími zády ji podepřel tak, aby se udržela na hladině.

"Něco..." řekla.

"... tě kouslo?" zeptal se Sharp.

"... strašného, slizkého, hnusného..." "Píchlo tě to?" "Ne, ono..." Otočila se a přitiskla se k Sharpovi, začala kvílet a málem ho potopila.

Sharp řekl: "Pojď, poplaveme na břeh." Vzal ji za paži a kývl na druhou dívku, aby totéž udělala z druhé strany.

Společně plavali ke břehu a dívku drželi mezi sebou. Brzy se dotkli dna.

Dívka řekla, "Už je to dobrý. Já jen... bylo to..." Podívala se na Sharpa a pokusila se usmát. Řekla: "Díky." "Hned jsem zpátky," řekl Sharp, otočil se a pomalými tempy plaval zpět na místo, odkud děvče vytáhl. Když usoudil, že je tam, zastavil se, plaval v malých kruzích a prohledával vodu. Nevěděl co hledá. Box medúzy na Bermundách nebyly, nebyly tu pro ně vhodné podmínky. Kdomě toho té dívce se nic nestalo, jen utrpěla šok. Byly to portugalské men-ó-war, ale ty si člověk nemohl splést: jejich fialové puchýře plávaly na hladině. Pomyslel si, že tu jsou velké neškodné medúzy, které plávaly kousek pod hladinou, ale ty by viděla a kousky by se jí přilepily na tělo.

Začal se vracet, pomalu plaval prsa, pak se jeho ruka něčeho dotkla, ucukl s ní a kopl nohou. Podíval se tam, kde měl ruku. Asi půl metru pod vodou bylo něco kulatého, krémové barvy, velké jako meloun. Natáhl se a opatrně na to sáhl.

Bylo to slizké, potrhání, něco jako houba. Vypadalo to jako zkažené maso. Strčil

pod to dlaň. Spodní strana byla tvrdá a kluzká. Zvedl to nad hladinu a v tu chvíli to začalo tak strašlivě páchnout, že mu do očí vytryskly slzy. Nebylo to maso, byl to tuk. Velrybí tuk. Růžově bílý a potrhání.

Otočil ho na druhou stranu. Na modročerné kůži byly stopy po asi deseticentimetrovém kruhu s hlubokou bodnou ránou uprostřed. Rána byla tak hluboká, že prošla kůží a obnažila tuk pod ní. Na kraji byla půlka dalšího kruhu.

"Kristepane," řekl Sharp.

Plaval na břeh a strkal to před sebou.

Na pláži stálo klubko dětí nad něčím, co vyvrhlo moře. Píchaly do toho klackem, strkaly si to navzájem a křičely "Fuj!" a "Brrr!" Sharp se na to podíval a zjistil, že je to další kus tuku, menší, se dvěma polokruhy, na každém konci jedním. Jak se otočil, nějaký otec k dětem přistoupil, a když viděl, co to mají, řekl, "No sakra!" a pak křikl, "Hej, Nelsone, pojď se na tohle podívat!" Sharp tu věc držel tak daleko od obličeje, jak to jen šlo. Děvčata seděla u sebe, zrzka zabalená v ručníku, ta druhá jí objímala rukou ramena.

"Je v pořádku," řekla tmavovláška a usmála se. "Chceme vám poděkovat. Můžeme..." Vitr jí donesl zápach ze Sharpovy trofeje.

"Co je to?" "Musím už jít," řekl Sharp. Zvedl ručník, zabalil do něj velrybí tuk, nasadil si sluneční brýle a šel k parkovišti, kde nechal svůj moped.

Darling s Mikem klečeli na kolenou v zadním nákladovém prostoru Korzára. Dřeli pískem hrubé hrany kolem míst, ze kterých předtím seškrábali nátěr. Na obličejích měli roušky, aby si chránili plíce před prachem, na očích brýle.

Darling loď vlastnil už šest let a trup byl pořád ve výborném stavu. Nijak výrazně do něj neteklo, dokonce ani kolem uprávky, ale nákladový prostor zachytával vlhkost a ta spolu se sláným vzduchem nakonec rozežrala všechno. Měl špatnou náladu. Škrábání starého nátěru byla práce, kterou nesnášel. Daleko raději by si to nechal udělat v loděnici, až se loď bude na konci roku vytažovat na břeh k natření spodku. Ale loděnice si účtovala čtyřicet dolarů na hodinu pro jednoho člověka a Darling teď začal pochybovat i o tom, bude-li si vůbec moci dovolit loď vytáhnout, aby si ji natřel sám. Cítil, že loď se trochu pohnula, jak někdo vstoupil na palubu a seshora slyšel kroky. Zvedl hlavu a spatřil Sharpa stojícího nad průlezem. "Ahoj, Marcusi." "Promiň, že ruším." "Neomlouvej se. Uvítal bych samotného Lucifera, kdyby mě chtěl odnýt od této zatracené práce." "Mohl by ses mi na něco mrknout?" "Jasně." Darling si sundal roušku a brýle a vylezl po žebříku. Mike pořád pracoval, dokud mu Darling neřekl: "Pojď se taky podívat, Miku. Menší přestávka ti nemůže uškodit." Sharp položil balík na stůl uprostřed lodi a poodešel stranou, aby necítil ten silný zápach.

Jakmile se Darling přiblížil, praštilo ho to do nosu a řekl: "Krucinál, človče, cos mi to přinesl? Něco mrtvého?" "A jak," řekl Sharp a vyložil Darlingovi, co se stalo v Podkovové zátoce.

Darling podržel konec ručníku, zatímco ho Mike rozbaloval. Z čista jasna se objevilo několik much, z hladiny se zvedli dva rackové a začali kroužit kolem lodi.

"Velryba," řekl Mike.

"Dost mladá," řekl Darling.

"Jak to poznáš?" zeptal se Sharp. "Tuk je tenkej, ještě se pořádně nerozrost. Vidiš, jak po pár centimetrech do hloubky růžoví?" Mike řekl, "vorvaň?" "Zaručeně." "Sekla ho vrtule?" "Ne," řekl Sharp. "Otoč to." Darling ho nožem otočil. V přímém slunci svítil kruh vtisklý do masa jako náhrdelník a v hluboké ráně uprostřed mokvalo zasmrádlé maso.

Mike s Darlingem se na sebe podívali, pak Darling tiše řekl:

"Bestie." Šel do kabiny, pro něco sáhl na policičku a vrátil se s jantarově žlutým zahnutým drápem. Zkusil přiložit dráp do rány v modročerné kůži. Padnul výborně. "Bestie," řekl znovu. Sharp řekl: "Co je to, Whipe? Co to udělalo?"

"Doufám, že to není to, co myslím, že to je," řekl Darling. "Co?" Darling ukázal na tuk a řekl Mikovi: "Hod' to svinstvo přes palubu, ať se pražmy nažerou." Pak se otočil k Sharpovi. "Pojď." "Kam?" "Potřebuju se podívat do pár knížek." Jak je Darling vedl po cestě k domu, všiml si, že tam stojí auto jeho dcery. "Dana je tady. To bych chtěl vědět, proč přijela." Sharp u Darlinga nikdy nebyl, a tak se rychle rozhlédl. Byl to klasický bermundský dům z osmáctého století, připomínající loď vzhůru nohama. Mohutné dřevěné sloupy podpíraly strop, dvanáctkrát dvanáct trámů vyztužovaly zdi. Truhly, skříně, stoly a podlaha byly z širokých prken bermundského cedru, památky na doby před tím, než náказа všechny cedry zahubila. Pokoje byly chladné a tmavé a voněly cedrovým dřevem.

Dvě ženy sedící v jídelně vyskočily, když Darlinga spatřily ve dveřích.

Mladší - opálená, s ostrými rysy a sluncem vyšisovanými vlasy - rychle sesbírala papíry po stole a otočila je tak, aby se nedaly přečíst.

Nezdálo se, že by si toho Darling všiml. Řekl: "Ahoj, Ještěrko," přistoupil k ní a políbil ji na tvář. "Copak tě sem přivedlo?" "Pikle a pletichy," řekla. "Co jiného?" "Správně. Drž ty mrchy v šachu. Znáš Marcuse Sharpa? Marcusi, to je Dana." "Už jsem o vás slyšela," řekla Dana, usmála se a potřásla mu rukou.

"Těší mě," řekl Sharp. Pomyslel si, že Dana vypadá nějak nesvá a nervózní. Stála zády ke stolu, tak aby nebylo vidět na papíry za ní.

Darling provedl Sharpa obývacím pokojem do malého pokoje za ním, kde kromě knihoven po stranách byl jen cedrový stůl a dvě židle. "Měl bych se stydět," řekl Darling.

"Proč?" "Že věřím vědě. Jediný, co přiznají, je to, co vědí. Co nevědí co by sice mohlo být, ale není to vědecky dokázaný - popřou jako fantazírování." Sharp pročítal tituly knih na policičkách. Vypadalo to, že tu jsou snad všechny knihy, které kdy byly o moři napsány - od Rachel Carsonové po Jaquesa Cousteaua, od Samuela Eliota Morrisona po Mendela Petersona, od Petera Freuchena po Petera Matthiesena. A nejen knihy o moři, ale i o mincích, keramice, sklu, lodních vracích, pokladech, zbraních.

"Tak se podíváme," Darling vytáhl z policičky objemnou knihu v pouzdře a přečetl titul nahlas: "Tajemství moře." Sundal pouzdro a otevřel knihu.

"Je to tak deset let," řekl a zalistoval stránkami. "Byl jsem tenkrát na lodi v Cortézově moři s pár lidma z kalifornského akvária a pomáhal jim chytat zvláštní živočichy. Jednou v noci jsme viděli nějakou mexickou loď, jak chytá se světlem, a přijeli jsme k nim, aby sme se na to podívali. Chytali veliký olihně. Humpoldský olihně, dlouhý tak metr, metr a půl, asi třicetakilový. Ještě nikdy jsem tak veliký neviděl, tak jsem se rozhodl, že za nima půjdu do vody. Hned jak se mi odmlžily brejle, jedna z těch mrch na mě zaútočila. Ohnal jsem se po ní, ale rychlejc, než by mě kdy napadlo, se vymrštil jeden z jejích bičů a chytil mě za zápěstí. Myslím, že mám v těle tisíc jehel. Dal jsem jí ránu do oka a ona mě pustila. Šel jsem hned nahoru, protože jsem si řekl, že tohle není zdravý místo. A najednou cítím, jak mě něco táhne dolů. Tři ty mrchy mě chytily a táhly mě ke dnu. Říkám ti, panbůh musí mít slabost pro blbý Bermud'any, protože za co mě chytly, to se utrhl: ploutev, hloubkoměr, taška. Rychle jsem plaval nahoru.

Nevím, proč mě pronásledovaly a já se dostal na loď. Ale v noci mě strašily další měsíc."

"Kristepane!" řekl Sharp.

Darling otočil stránku a řekl: "Koukej," a posunul knihu k Sharpovi.

"Co je to?" zeptal se Sharp, když se podíval na obrázek na stránce. Byla to dřevorytina z devatenáctého století zobrazující odporného tvora, jakousi předpotopní nestvůru s obrovským baňatým tělem končícím ocasem ve tvaru šípů. Měla osm svíjejících se chapadel, dva biče dvakrát delší než tělo a dvě obrovské oči. Na obrázku se nestvůra zdvihala z moře a ničila plovoucí plachetnici. Z vraku létala lidská těla a jedna žena, s očima vytřeštěnými hrůzou, visela z netvorova zobáku.

"Tohle je pradědeček tý bestie, co mě chytla. Architeuthis dux, obří oceánská oliheň." "Mluvils o nočních můrách. Tohle přece nemůže existovat..."

nebo jo?" "Může... je to vzácný, ale existuje to." Darling se odmlčel.

"A jak to existuje, Marcusi. Je to tam venku." Sharp se podíval na Darlinga. "Ale Whipe..." řekl.

"Ty mi nevěříš?" řekl Darling. "Oukej. Snad uvěříš Hermanu Melvillovi." Sáhł do poličky a vytáhl výtisk Bílé velryby. Listoval stránkami, dokud nenašel tu správnou. Pak četl nahlas: "Pozorovali jsme nyní nejpodivnější úkaz, jaký kdy tajemné moře lidstvu vyjevilo. Obrovská houbovitá masa krémové barvy, dvě stě krát dvě stě metrů, volně ležela na hladině a nespočetné množství dlouhých chapadel, vybiňajících z jejího středu, se kroutilo a svíjelo jako klubko anakond, jako by ve snaze uchopit vše, co bylo v jejich dosahu." Když Darling zavřel knihu, Sharp řekl, "Whipe, ale Bílá velryba je jen fikce." "Ne tak docela. Ta velryba je opravdová, příběh vychází ze skutečného události, která se stala lodi Essex." "Ale stejně..." "Chceš fakta? Ukážu ti fakta." Darling vytáhl jinou knihu a přimhouřil oči, aby přečetl vybledlý nápis na hřbetě: „Poslední drak“, řekl. "Dr. Herbert Talley. To už by ti mělo stačit." Před lety si zohýbal rohy stránek jako značky a teď knihu otevřel na první značce. „O obřích olihních se psalo už od šestnáctého století, možná, že i dřív. Slyšel jsi už slovo ‚kraken‘? To je švédský výraz pro strom vytrhlý i s kořeny. Tak si lidi ty příšery představovali. Chapadla byly kořeny. Teď vědci používají termín ‚cephalopodus‘, což docela dobře vystihuje skutečnost." "Proč?" zeptal se Sharp. "Co to znamená?" "Hlavonožec. To proto, že jejich chapadla připomínají nohy, který vybíhají přímo z hlavy." Otočil na jinou stránku. "Tady se podívej," řekl. "Jeden z těch neřádů se vynořil v Indickém oceánu a stáhl škuner Pearl, přesně jako na tom dřevorytu. Zabil všechny. Bylo u toho víc než sto svědků." Darling zaklapl knížku. "Zatraceně," řekl. "Že jsem na to nepřišel dřív. Je to tak jasný. Nic jiného ty pasti zničit nemohlo. Nic jiného. Žádné žralok, jak se kdy narodil, není dost velké ani dost zlé na to, aby dvanáctimetrovou loď rozmlátil na třísky." Odmlčel se. "A nic jiného na světě není tak strašně zlé. Nic." "Ale Whipe, podívej se na to datum." Sharp ukázal na popisek pod obrázkem „1874. To není dneska." "Marcusi, ty stopy na velrybí kůži jsi viděl sám." Darling vyndal z kapsy jeden z drápů a podržel ho na světle. "Jaká bestie může mít takovýhle nože?" Darling cítil, že není příliš času na rozmyšlení. Řekněme, že mám pravdu. Řekněme, že je to obří oliheň. Co ale můžou dělat? Chytit ji? Těžko. Zabít? Jak? Ale jestli ji nezabijí, jak se jí mají jinak - ať už sami nebo kdokoliv jiný - zbavit? Vytáhl z poličky další knihy, podal jich pár Sharpovi a řekl: "Čti. Musíme si o tý potvoře přečíst všechno, co jen můžeme." Zahloubali se do Darlingových knih o moři. Zmínky o obřích olihních byly kusé a často si protiřečily, někteří odborníci tvrdili, že tito tvorové nedosahují víc než patnáct až dvacet metrů, jiní trvali na tom, že v různých oceánech plavou třicetimetroví a větší.

Někteří říkali, že v přísavkách jsou zuby a háčky, jiní, že buď jedno, nebo druhé, další, že nic. Podle jedněch obsahovalo svalstvo fotofory, které způsobují světélkování, čili bioluminiscenci, jiní to popírali. "Nemohou se na ničem dohodnout," řekl Sharp po chvíli pročítání. "To je směla. Naopak štěstí je, že všechny hlášené útoky na člověka se odehrály v minulém století." "Ne," řekl Darling a podal Talleyho knihu Sharpovi. "S touhle bestii se žádného štěstí nedočkáme."

Sharp se podíval na otevřenou stránku. "A sakra," řekl. "Devatenáct set čtyřicet jedna?" "A taky ne moc daleko odtud. Dvanáct trosečnicků z torpédovaného lodi v záchranném člunu. Byl úplně natřískaný a pár jich muselo viset přes palubu. První noc se v naprosté tmě ozval výkřik a jeden z mužů byl pryč. Další noc to samý. Takže teď už se do člunu vešli. Třetí noc slyšeli škrábání po obrušných člunu. No, vypadalo to, že ta obří oliheň, která je sledovala - ve dne zůstávala dole a v noci se vynořovala - hledala kořist svým bičem. Jednoho chlapa si našla, bleskově ho obtočila a strhla do vody. Teď, když věděli, co to je, předem se na ni připravili, takže když se další noc bič objevil, vrhli se na něj a usekli ho. Ale jeden námořník to stejně dost schytl. Oliheň utekla a už se nevrátila. Ten zraněný měl vyrvaný kousky kůže velikosti amerického čtvrt dolaru. Mysleli si, že ta mrcha byla asi... co je?" Sharp projel prstem stránku: "Takových sedm metrů," řekl.

"Jako menší nákladák." Darling se na chvíli zamyslel a pak řekl: "Co myslíš, kolik měly ty stopy na velrybí kůži?"

"Deset čísel?" "Kamaráde," Darling se postavil. "Tahle mizerná obluda nebude o moc menší než modrá velryba."

"Modrá velryba?" řekl Sharp. "Proboha, Whipe. To by byla dvakrát větší než tvoje loď! Větší než dinosaur. Modrá velryba je největší živočich na téhle planetě!" "Co do objemu určitě, ale asi ne co do délky. A určitě ne co do podlosti."

Na cestě ven procházeli obývacím pokojem a Charlotta vzhledla a řekla: "Whipe, co je pravdy na té obří olihni?" "Obří olihni? Copak jseš jasnovidce?" "Právě to hlásili v rádiu. Někdo prý našel něco na pláži a jeden vědec z akvária řekl..."

"Ano, Charlie," řekl Darling, "vypadá to, že tu máme obří oliheň." "Mají o tom zítra večer schůzi. Dole na radnici.

Rybáři, potápěči, loďaři. Celý ostrov je na nohou." "Já se nedivím." "Jak je asi ta věc veliká?" "Hodně." "Williamě,"

řekla Charlotta, vstala od stolu a vzala Darlinga za ruku, "přisahej." "No tak, Charlie. Na takovou bestii může vyrazit leda blázen." "Jako třeba Liam St. John." "Co tím myslíš?" "St. John prohlásil, že ji chytí. Aby zachránil Bermudy. Že prý on a ti, kterým říká ‚moji lidé‘, vědí, jak na to." "To jistě," řekl Darling. "Doktor St. John skončí tý potvoře v žaludku a dobře mu tak."

Naklonil se k ní, políbil ji a podíval se na hromadu papírů za ní. "Copak to děláte, děvčata, kupujete General Motors?" "Nic," řekla Charlotta a políbila ho. "Jdi pryč."

Otočila se ke stolu a pak řekla: "A někdo tě volal" "Kdo? Co chtěl?" "To neřikal. Nějaký cizinec. Řekla bych Kanadán. Chtěl vědět, jestli bys byl ochotný se do něčeho pustit."

"A do čeho?" řekl Darling. "No nic, dovedu si to domyslet. Jestli zavolá ještě jednou, tak mu řekni, že ještě

před deseti minutama klidně, ale teď mám ten dojem, že jsem z něčeho nic šel do důchodu."

To je jako špatný vtip, pomyslel si Darling cestou z přednáškového sálu. Sice tomu říkali ostrovní fórum, ale ve skutečnosti to byla fraška, příležitost pro předsedu vlády Solomona Tuckera, jak ukázat obyvatelstvu, že se o věc zajímá, a přitom nemuset vůbec nic dělat. Ne, že by někdo něco dělat mohl, ale premiér zase nešel tak daleko, aby to byl ochoten připustit. Jako většina politiků strategicky ustupoval, ale tak, aby to nevypadalo, že kapituje.

Každý si mohl zařecnit a přednést pár absurdních návrhů, co

udělat s tvorem, o kterém jen málo lidí něco slyšelo a kterého nikdo neviděl. Až se všechno uklidní a zase vrátí do normálních kolejí, starý SoBy si připiše k dobru "demokracii v praxi". A jestli se situace zhorší, může alespoň část viny svalit na lidi, které vyzval, aby se zapojili, ale kteří nedovedli najít řešení. Ať už to dopadne jak chce, on na tom vždycky vydělá.

Darling se zhluboka nadechl nočního vzduchu a rozhodl se, že domů půjde pěšky. Bylo to jen pár mil a on se po těch dvou hodinách sezení potřeboval trochu protáhnout. Usoudil, že shromáždění potrvá ještě alespoň hodinu. Budou se dohadovat nad formulací výstrahy, která se musí zveřejnit.

Na to už asi bylo stejně pozdě. Díky Liamu St. Johnovi a jeho nikdy nekončící křížové výpravě za osobní popularitou se v dnešních ranních novinách objevily tituly NETVOR JE OBROVSKÁ OLIHEŇ, POTVRZUJE ST. JOHN. Teď už se ta zpráva zřejmě rozletěla do celého světa.

Někteří lidé vyslovili naději, že závodu Newport - Bermudy, který už probíhal, se celá záležitost blíže nedotkne, ale na s ním spojených službách, ze kterých měly Bermudy největší prospěch, se to už projevilo. Lidé rušili hotelové rezervace, dodavatelé potravin neměli koho zásobovat, taxikáři nečinně posedávali a hráli karty na kapotách svých aut.

Dokonce i Darlingovi se podařilo přijít o spoustu peněz ještě dřív, než je dostal. Uprostřed schůze vyskočil Ernest Chambers, potápěč, který si chtěl původně Darlinga a jeho loď o přestávce závodu najmout, aby teď ohlásil, že dvě třetiny objednávek mu zákazníci odřekli, a co že s tím vláda hodlá udělat.

Podle předpokladů Liam St. John čekal, až se jednání dostalo do slepé uličky, pak vstal ze svého místa ve vládní lavici, a po marném pokusu vypadat vyšší než sto šedesát dva centimetrů tím, že si načebral přílbou žlutých vlasů, vyzval veřejnost k podpoře svého plánu.

Vzhledem k tomu, že o netvorovi toho nikdo nevěděl dost, aby se mohl k St. Johnovu plánu vyjádřit, ozvalo se z publika, ať řekne Darling, co si o tom myslí. Koneckonců, jak někdo podotkl:

"Whip už chytil aspoň: jeden exemplář od všeho, co pánbůh tady kolem strčil do moře."

A Darling jim řekl, co četl a k jakému rozhodnutí došel: že objevení obří olihně kolem Bermud byla nejspíš náhoda, omyl přírody, a že jelikož loď a lidé nebyly její běžnou potravou, pravděpodobně se nakonec přemístí jinam. Snažit se ji ulovit nebo zabít byl nesmysl, protože podle jeho názoru každý takový pokus musí nutně skončit katastrofou, plán doktora St. Johna nevyjímaje.

Zkrátka, řekl Darling, nechte to být a počkejte.

St. John označil Darlingův postoj za "pasivní poraženectví", a tím začalo další kolo vzrušených diskusí.

Když se na odchodu Darling prodíral davem stojících diváků, slyšel, jak někdo navrhuje vydání oficiálního Prohlášení námořníkům, jiný chce, aby se v novinách otisklo, že na bodnutí včely ročně umře víc lidí než kvůli všem mořským potvorám dohromady, a nakonec předseda vlády oznámil ustavení Výboru k prozkoumání všech návrhů - kterému bude předsedat St. John.

Darling šel po cestě do Somersetu a přemýšlel, co dělat. Usoudil, že hlavním problémem těch lidí je, že žijí v moderní době.

Kdysi by zjevení něčeho takového, jako je Architeuthis, přijali bez námitek. Nevysvětlitelné a neovlivnitelné události byly součástí života a lidé se s nimi už naučili žít. Ty časy však byly pryč. Lidé jsou zkažení, nedovedou přijmout situaci, která vyžaduje trpělivost a nenabízí žádné lehké řešení.

Když se dostal tam, kde se cesta zužovala a obě její strany byly lemovány vysokými vápencovými stěnami, blížilo se k němu zezadu auto. Ustoupil z cesty a opřel se o stěnu, aby mohlo projet, ale auto přešlo, zpomalilo a zastavilo se kousek od něj.

Co teď? pomyslel si. Podíval se na kapotu auta a uviděl značku BMW. Nějaký boháč... a blázen. V zemi, kde je povolená rychlost třicet kilometrů v hodině, takový bourák není dopravní prostředek, ale trofej.

Z auta vystoupil muž a zamířil k němu. "Kapitán Darling?" zeptal se.

Darling viděl tvrdé sako, hnědé kalhoty a nízké sportovní boty, ale do tváře tomu muži neviděl. "My se známe?"

"Jsem doktor Herbert Talley, kapitáne." Talley, uvažoval Darling, Talley. To jméno mu něco říkalo, ale nevěděl, kam ho zařadit. "Doktor čeho?"

"Malako..., no olihni, kapitáne. Dalo by se říct doktor v oboru olihni." "Nemusíte se mnou mluvit jako s blbcem. Znáš slovo malakologie." "Promiňte, samozřejmě. Můžeme vás odvézt domů?" "Jse~ rád, že se můžu projít," odvětil Darling a chystal se auto obejít, ale v tom si vzpomněl, zastavil se a řekl: "Talley. Doktor Talley. Vy jste napsal tu knihu, že? Poslední drak." "Ano, napsal," usmál se Talley.

"Dobrá kniha. Plná faktů. Aspoň pro mě to fakta byla." "Děkuju. Víte... kapitáne... rádi bychom si s vámi promluvili.

Mohl byste nám věnovat několik minut?" „O čem si chcete promluvit?" „O živočichovi jménem Architeuthis."

Darlingovi zazvonil v hlavě poplašný zvon. To je určitě ten muž, který telefonoval. Charlotta říkala, že měl kanadský přízvuk a to, jak teď vyslovil některá slova, ho prozradilo. "Řekl jsem všechno, co jsem říct chtěl," řekl.

"V tom případě byste třeba mohl chvíli poslouchat, jen pár minut... rádi bychom vás pozvali na skleničku." "Kdo je to my?" Talley ukázal na auto. "Pan Osborn Manning." Když Darling mlčel, zjevně to na něj nezapůsobilo, Talley dodal: "Manning..."

otec těch..." "Aha, promiňte." "Byli... byli bychom velmi rádi, kdybyste nám těch pár minut věnoval." Darling váhal,

litoval, že tu s ním není Charlotta. Nevěděl, jak čelit tomuto druhu lidí. Na druhé straně nechtěl být nezdvořilý, zvláště k člověku, který nedávno ztratil obě děti. Co by cítil on, kdyby Danu sežrala nějaká... potvora? Neuměl si to představit, a ani nechtěl. Nakonec řekl: "No, uškodit mi to nemůže." "Výborně," řekl Talley a držel otevřené zadní dveře auta.

"Nedaleko je pěkný hotel..." Darling zakroutil hlavou. "Jedte dál asi sto padesát metrů a zaparkujte pod nápisem U Shillyho. Tam za vámi přijdu." "Zavezeme vás tam."

"Půjdu pěšky." Darling obešel auto. "Ale..."

"U Shillyho," řekl a šel dál.

U Shillyho byla kdysi benzínová pumpa s jediným čerpadlem, potom v krátkém časovém úseku diskotéka, boutique a půjčovna videokazet. Teď z toho byla restaurace, v jediné místnosti, jejímž majitelem byl bývalý lovec žraloků. Tvrdil o ní, že je to "podnik s nejvyhlášenějšími smaženými škebleni z Bermud", což byl místní žert, protože poslední bermudské škeble byly vyloveny už před mnoha lety a přestaly existovat. Když ho moc nutili, podával Shilly stálým zákazníkům nějakou smaženou rybu, ale na živobytí si vydělával čepováním laciné kořalky.

Darling s nimi mohl jít do hotelu, nic proti hotelům neměl. Ale tam by se cítili ve svém živlu, a to on nechtěl. Chtěl, aby byli nejistí a jejich rozhovor krátký a věčný.

Když zabočil na parkoviště, viděl, že BMW parkuje mezi dvěma otlučenými dodávkami.

Vešel k Shillymu a chvíli postál ve dveřích, aby si oči zvykly na přítomnost. Ucítil zvětralé pivo, cigaretový dým a aromatickou sladkou vůni marihuany. Kolem kulečnickového stolu se tísnilo asi deset chlapců, kteří mluvili jeden přes druhého a uzavírali sázky. Další se dohadovali u starého hracího automatu. Byli to tvrdí muži, všem se uměla rychle zpěnit krev. Nebyl mezi nimi ani jeden běloch. Nedaleko dveří stálo několik prázdných stolů, ale Talley s Manningem stáli v koutě, jako by je tam za trest poslal pan učitel. Obrovský muž, černý, jako by pocházel z Haiti, a rozložitý jako býk, sklouzl z barové stoličky a zvolna přistoupil k Darlingovi. "Whipe..." řekl.

"Shilly. . .""Ti dva patří k tobě?" Shilly ukázal hlavou do kouta.

"Jo." "Tak to je v pořádku." Shilly se nemotorně odkulhal od kouta a zašklebil se. "Posaďte se, pánové." Od nejbližšího stolu vzal židli a postavil ji před Manninga. Když se usadili, zeptal se Shilly: "Co si dáte?" "Stoličnou vodku s..." ozval se Manning.

"Rum, nebo pivo."

"Dej nám tři bouřliváky, Shilly," řekl Darling.

"Tak jo," odpověděl Shilly a odešel zpátky k barovému pultu.

Darling se podíval na Osbornu Manninga. Mohlo mu být něco přes padesát. Byl dokonale upravený: vyleštěné nehty, bezchybně zastřížené vlasy. Jeho modrý oblek vypadal, jako by mu ho vyžehlili, zatímco čekal, než ho usadí. Bílou košili měl naškrobenou a bez poskvrny, modrou hedvábnou kravatu připnutou zlatou sponou.

Ale Darlingovu pozornost nejvíce přitahovaly jeho oči, nemohl od nich odtrhnout pohled. Už v mládí je měl zřejmě pod vystupujícím čelem s hustým a tmavým obočím trochu zapadlé. Teď však vypadaly jako dva černé tunely, jako by oči samy docela zmizely.

Možná je to tím, že je tu málo světla, pomyslel si Darling. Anebo to možná s člověkem udělá zármutek.

Manning si všiml, že si ho Darling prohlíží a řekl, "Dík, že jste přišel." Darling přikývl a snažil se vymyslet si něco neutrálního, co by tak mohl říct, ale nenapadlo ho nic jiného než: "To je v pořádku." "Bydlíte někde blízko?" zeptal se Talley, aby rozproudil konverzaci.

"Kousek odtud." Darling kývl k severní stěně, "na druhé straně Mangrove Bay." Shilly přinesl nápoje. Talley se napil a řekl: "Výborně." Darling pozoroval Manningovu reakci, když se napil: zamžikal, ale grimasu potlačil. Člověku, zvyklému pít vodku s ledem, pomyslel si Darling, to musí chutnat jako sardinky s burskou pomazánkou.

Potom nastalo trapné ticho, jako by Talley a Manning nevěděli, jak začít. Darling nejasně tušil, co od něj chtějí, a přinutil se potlačit pokušení říct jim, aby nechodili kolem horké kaše, ale šli rovnou k věci. Ale nechtěl vypadat dychtivě: v životě si už vydělával dost dolarů tím, že měl zavřenou pusku a poslouchal. Přinejmenším se tak vždycky něco dozvěděl.

Houby se mi stane, když budu zdvořilejší, řekl si Darling. Obrátil s Manningovi: "Je mi moc líto, co se stalo vašim dětem." "Ano," odpověděl Manning.

"Nedokážu si představit... máme dceru... musí to bejt..." Nevěděl jak dál, a tak raději ztichl.

Manning odvrátil pohled od svíčky a podíval se na něj. Jeho oči se pořád zdály být na dně jeskyní.

"Ne, nedokážete, kapitáne. Člověk si to nedokáže představit."

Až do té doby, než se to stane." Manning se zavrtěl na židli. "Víte, co do té doby pro mě bylo nejhorší? Když se přihlásily na vysokou školu. To bylo poprvé, co mým dětem hrozilo něco, před čím jsem je nemohl ochránit. Jejich životy, jejich budoucnost byly v rukou cizích lidí, před kterými jsem byl bezmocný. Nikdy v životě jsem tak bezmocný nebyl. Jednoho dne jsem zjistil, že přestávám vidět na jedno oko. Šel jsem k doktorovi a podrobil se všem možným vyšetřením, ale nic nezjistil. Potom jsem hrál s přítelem squash a řekl jsem mu to - asi abych omluvil to, že jsem strašně vysoko prohrál - a on mi řekl, že když se jeho děti přihlásily na vysokou školu, projevil se u něj vředovitý zánět tlustého střeva. To, co postihlo mě, byla hysterická slepota. Jen co je na školu přijali, tak mě to přešlo. Tehdy jsem se zapřísahal, že už nikdy nic podobného nedopustím." Sepjal ruce a zakroutil hlavou. "Chcete vědět, jak se cítím? Jako bych ani nežil." Talley se znovu napil a řekl: "Kapitáne Darlingu, líbilo se nám, co jste řekl na shromáždění." "Vy jste tam byli? Proč?" "Seděli jsme vzadu. Chtěli jsme vědět, jak na to všechno budou lidé reagovat." "To je snadný," odpověděl Darling. "Jsou na smrt vyděšený. Brzo je zachvátila panika. Viděj, že jejich svět ohrožuje něco, čemu nemůžou ani rozumět, natož proti tomu něco podniknout." "Ale vy nejste... vyděšený, zdá se." "Slyšeli jste, co jsem řekl. Je to stejný, jako v přírodě všechno, co je velký a hrozný. Když si toho nebudete všimnout, nebude si to všimnout vás." Pak si vzpomněl na Manningovy děti a dodal, "Většinou... to tak bejvá." "Ten doktor... St. John... je blázen." "I tak se to dá

řít." "V něčem s vámi ale nesouhlasím. To, co se tu stalo, není náhoda." "A co to teda je?" Darling viděl, jak se Talley podíval na Manninga a potom řekl:

"Řekněte, kapitáne, co víte o Architeuthisu?" "Co jsem četl, co jste vy napsal, nějaký další věci. Moc ne." "Co si o něm myslíte?" Darling se odmlčel. "Vždycky, když slyším mluvit o netvorech," pokračoval, "vzpomenu si na Čelisti. Lidi zapoměli, že Čelisti jsou jen román, výmysl, a to je jinej výraz pro ... vždyť víte, kecy. Jen co se ten film objevil v kinech, každý kapitán odtud až po Long Island a dolů po Jižní Austrálii začal fantazírovat o devíti, dvanácti, patnáctimetrových žralocích. U mě je to tak, že jak mi někdo začne vyprávět o tvorovi velkým jako nákladák, hned si z toho, co tvrdí, odečtu třetinu nebo polovinu." "Chytré," řekl Talley, "velice chytré. Ale..." "Ale," pokračoval Darling, "jak se zdá, u týchle bestie, podle toho, co jsem slyšel, je nejchytrější nic neubírat. Naopak je lepší si ji představovat dvakrát takovou." "Přesně tak!" zvolal Talley. Oči mu zazářily a naklonil se k Darlingovi, jako by byl rád, že našel spřízněnou duši. "Řekl jsem vám, že jsem malakolog, ale moje specializace je teutologie... olihně... speciálně Architeuthis. Studoval jsem je celý život. Pracoval jsem na počítačích, kreslil grafy, preparoval tkáně, čichal jsem k němu, uchutnával ho." "Ochutnával? Jakou má chuť?" "Jako čpavek." "Viděl jste ho někdy živýho?" "Ne. Vy ano?" "Nikdy," řekl Darling. "A ani po tom netoužím." "Čím víc jsem ho studoval, tím víc jsem si uvědomoval, jak málo o něm lidé vědí. Nikdo neví, do jaké velikosti dorůstají, jakého věku se dožívají, proč někdy zabloudí na mělčinu a moře je mrtvé vyvrhne na břeh... dokonce ani kolik existuje druhů. Někteří tvrdí, že tři, jiní, že devatenáct. Je to klasický důkaz tvrzení, že čím víc

člověk ví, tím víc si uvědomuje, jak nepatrné ve skutečnosti jeho vědomosti jsou." Talley se odmlčel, zatvářil se rozpačitě a řekl: "Promiňte. Nechal jsem se unést. Můžu to zkrátit, jestli..." "Pokračujte," ozval se Manning. "Kapitán Darling to musí vědět."

Chtěl jsem navnadit, pomyslel si Darling, houpají mi před nose nánadnou, jako bych byl vyhládelej marlin.

"Mám teorii," pokračoval Talley, "stejně dobře jako většina ostatních a o něco lepší než jiné. Až do poloviny minulého století v existenci Architeuthise ani jiné velké olihně nikdo příliš nevěřil.

Několik výpovědí očitých svědků tenkrát pokládali za blábolení pomátých námořníků. A najednou kolem roku 1870 je pozorovalo mnoho lidí, moře je vyplavilo na břeh, dokonce došlo k útokům na lodě a..." "Četl jsem o tom," přerušil ho Darling.

"Jde o to, že už nebylo tolik svědků, že jim ostatní poprvé uvěřili. Potom všechno až do začátku tohoto století opět utichlo. Tehdy se z neznámého důvodu objevily znovu. Přemýšlel jsem nad tím, zda v tom není nějaký systém, a tak jsem sesbíral záznamy o všech pozorováních a vyplavených zdechlinách, vložil je do počítače spolu se všemi údaji o významných meteorologických úkazech, změnách mořských proudů a tak dále, a dal počítači příkaz najít nějaké řešení." "Dostal jsem odpověď, že frekvence výskytu těchto živočichů se shoduje s cyklickým vlněním ramen labradorašského proudy, rozsáhlého chladnovodního trychtýře, který omývá celé atlantické pobřeží. Většinu cyklu není Architeuthise vidět, živého ani mrtvého. Ale v prvních letech změny se z nějakého důvodu - teplota vody, nedostatek potravy, nebudu předstírat, že to vím - bestie objeví." "Jak často se to opakuje?" zptal se Darling.

"Každých třicet let." "A naposledy to začalo..." Odpověď věděl dřív, než ta slova vyšla z Talleyho úst.

"Devatenáct set šedesát. Do šedesátého druhého." "Rozumím." "Ano," řekl Talley. "Rozumíte. Je tady, protože nastal jeho čas." Talley se předklonil, lokty opřené o stůl. "Pravda je však taková, že vám mohu předložit horu faktů a každý z nich podrobně doložit, ale v žádném případě nejsem schopen vysvětlit, proč tomu tak je. Někteří vědci se domnívají, že Architeuthis prostě uvázne v proudech teplé vody, zadusí se nedostatkem kyslíku a moře ho pak vyvrhne na pobřeží. Jiní zase tvrdí, že příčinou jeho konce je naopak studená voda, řekněme minus deset stupňů.

Nikdo neví." Tenhle člověk, pomyslel si Darling, je do těch svých obřích olihní úplnej blázen. "Doktore," řekl, "to je všechno strašně zajímavé, ale nijak mi to nevysvětluje, proč ta mrcha začala najednou žrát lidi." "Ale ano!" zvolal Talley a naklonil se ještě víc dopředu. "Podívejte se, o Architeuthisovi se dá říct, že potravu přijímá zcela nahodile. Žere tudíž, chcete-li, co je právě při ruce. Běžně to jsou - já jsem jeho žaludek viděl - žraloci a velké ryby, ale je schopen pozřít cokoliv. Řekněme, že cyklické proudění vody ho z hloubky šedesát až devadesát metrů, kde se obvykle vyskytuje, vynese nahoru. A řekněme, že potrava, kterou jindy běžně nachází, je pryč. O tom přece víte, kapitáne. Slyšel jsem, že Bermudy jsou prakticky bez ryb. A řekněme, že jediná potrava, kterou najde, jsou..." Ozvalo se silné prasknutí připomínající výstřel z pušky a okolo Darlingovy tváře něco proletělo.

To Osborn Manning zlomil lžičku z plastické hmoty, kterou křečovitě svíral v ruce. "Promiňte," řekl, "omlouvám se." "Ne," ozval se Talley, "já se omlouvám." "Doktore," řekl Darling po pauze, která nastala, "je tu jedna věc, o který jsme nemluvili - o přírodním zákoně číslo jedna o rovnováze. Když je jeden rok moc tuleňů, stoupne i počet bílých žraloků, který jejich množství redukuje. Když je svět přelidněnej, hned je tu nějaká nemoc, například mor nebo cholera. Takže já si myslím, že důvodem k tomu, že se ta bestie zase objevila, je narušená rovnováha přírody. Ale proč?" "Mám jistou teorii," řekl Talley, "rovnováha přírody se nenarušila sama o sobě, narušili ji lidé. Existuje jen jediný živočich, který se živí Architeuthisem, a to je vorvaň. Lidé vorvaň téměř vyvražдили. Tudíž je docela pravděpodobné, že olihně se nerušeně rozmnožují a teď je máme tady." "Takže vy si myslíte, že jich je víc?" "Nevím. Spíš ne, protože tu není dost potravy. Ale mohu se mýlit."

Darlinga napadalo pořád víc a víc otázek, v hlavě mu vířilo tisíce možných teorií a to vše splývalo navzájem. Najednou si uvědomil, že jim sedá na lep. Rychle se vzpamatoval, aby do něho Talley nemohl zaseknout háček.

Okázale se podíval na hodinky a odstrčil židli.

"Je pozdě," řekl, "a já ráno brzy vstávám." "Hm... kapitáne..." ozval se Talley, "... jde o to, že ten netvor se dá chytit." Darling zakroutil hlavou: "Zatím se to nikomu nepodařilo." "To ne, pravého Architeuthise ne. Alespoň ne živého." "A proč si myslíte, že vy to dokážete?" "Vím, že to dokážeme." "A proč byste to probouha chtěli dělat?" Talley se zarazil.

"Proč? A proč ne? Je to jedinečný živočich?"

Je..." Manning ho přerušil: "Kapitáne Darlingu," řekl, "tohle... tohle zvíře... ta bestie... mi zabila děti. Obě mé děti.

Zničila mi život...naše životy. Moje žena od té doby žije na lécích... pokusila se..." "Pane Manningu," řekl Darling, "ta bestie je jenom druh živočicha. Je to..." "Je to tvor schopný vnímat. Dr. Talley mi to řekl.. a já věřím, že v něm je určitá forma vzteku, schopnost se mstít. Stejně jako ve mně. Věřte mi. Jako ve mně." "Je to ale jenom zvíře. Nemůžete se mstít na zvířeti." "Ale můžu." "Ale proč? Jaký smysl to..." "Je to něco, co můžu udělat. Chcete, abych seděl se založenými rukama, proklínal osud a říkal: Tak to na světě chodí?" "To neudělám. Já tu bestii zabiju!" "Ne, nezabijete. Povede se vám akorát..." "Kapitáne, můžeme to udělat," řekl Talley. "Dá se chytit." "To je vaše věc, doktore. Mě z toho vynechte." Manning řekl: "Kolik berete za den, když si vás člověk najme?" "Já ne..." "Kolik?" Už je to tady, pomyslel si Darling. Já sem neměl chodit.

"Tisíc dolarů," odpověděl.

"Dám vám pět tisíc. Plus výdaje." Když Darling mlčel, řekl Talley: "To není jen osobní záležitost, kapitáne. My ho musíme chytit." "Proč? Proč ho nenecháte prostě odplavat jinam?" "Protože tam na shromáždění jste se zmýlil ještě v jedné věci.

Nepřestane. Bude dál zabíjet lidi." "Ještě před pěti minutama to byla teorie, doktore. Teď už je to hotový?" "Je to velmi pravděpodobné," řekl Talley. "Našel si tu zdroj obživy. Nevím, proč by měl jít jinam. A nevěřím, že mu v tom cokoliv živého může zabránit." "To nemůžu ani já. Najděte si někoho jiného." "Nikdo jiný není," řekl Manning, "kromě toho pitomce St. Johna." "... s jeho skvělým plánem," přerušil ho Talley. "Ten chlap si opravdu myslí, že Architeuthise dostane výbušninou. To je směšné... hra na slepou bábu!" Darling pokrčil rameny. "Bude se o tom psát v novinách. Podívejte, pane Manningu, máte hromadu peněz, můžete si najmout prvotřídní odborníky, třeba celou loď." "Nemyslete si, že jsem se o to nepokoušel. Myslíte, že já toužím po tom spolupracovat s vámi... místními? Já ostrovany znám, kapitáne, znám Bermudány." Manning se opřel o stůl a naklonil se k Darlingovi. Mluvil velice tichým hlasem, ale s takovou naléhavostí, že to znělo, jako kdyby křičel. "Léta jsem tu měl dům. Vím úplně všechno o těchhle malých ostrovech a jejich potřebných obyvatelích, znám to všechno vychloubání a hlásání vlastní nezávislosti, dobře vím, čím jsou pro vás lidé odjinud. Já jsem jenom další kreténskej Yankee, kterej neví, co s prachama." Talley vypadal dotčeně. Darling se opřel dozadu a řekl Manningovi: "Že jste se do toho ale vopřel." "Už toho mám všeho dost, kapitáne. Řeknu vám, jak se věci opravdu mají: mohl jsem si snadno pronajmout loď, na celém pobřeží je dost lidí, kteří by moji nabídku brali všemi deseti. Ale ta vaše zabeđená vláda vydala tolik příkazů a zákonů, tolik povolení a nařízení, poplatků a daní, že by to trvalo měsíce. Tudíž musím využít domorodce, a to znamená vás. Jste nejlepší. Já to vidím tak, že mezi námi leží jediný problém, a tím jsou peníze. Ještě jsem nevyslovil správnou nabídku. Tak mluve vy. Řekněte si svou cenu." Darling se na něj chvíli díval a pak řekl: "Můžu vám říct, jak to vidím já, pane Manningu? Jste v balíku a jste Yankee, ale to by mi nevadilo. Hlupáka z vás dělá přesvědčení, že peníze vám můžou vrátit děti. Myslíte si, že když tu bestii zabijete, že vám to vrátí klid.

Nevrátí. Nic takovýho si koupit nemůžete." "Musím se o to pokusit, kapitáne." "Oukej," řekl Darling, "vy jste svoje karty vyložil, tady jsou moje. Já jsem vrazil do své lodi dvě stě padesát tisíc dolarů a vaše peníze by se mi zatraceně hodily. Jenomže já mám ještě něco cenného o to je oblečený do těchhle šatů, a jestli o to přijdu, moje celková hodnota se bude rovnat nule." Vstal. "Takže díky, ale vaši nabídku nepřijímám." Kývl na Talleyho a zamířil ven.

"Rozmyslete si to, kapitáne," zakřičel za ním Manning.

Když Darling odešel, Talley dopil, vzdychl a řekl: "Musím říct, Osborne, že si..." "Neučte mě, jak dělat obchody," řekl Manning. "Zdvořilostí bychom se nebyli dostali dál. Já a Darling si rozumíme. Možná, že se nemáme rádi, ale rozumíme si." Kývnul na Shillyho, aby mu přinesl účet.

Talley zuřil. Tohle se nemělo stát. Všechno bylo na dobré cestě.

Měl u Manninga neomezené konto, jeho posedlost se spojila s Manningovou a před oběma vyvstal společný cíl. Mohl si koupit všechno, co potřeboval, a taky to udělal: to nejlepší vybavení, nejnovější a nejdokonalejší.

A to nejlepší, co měl, byl plán.

Ale to poslední, co teď potřeboval, poslední kolečko do svého stroje, získat nemohl.

Musel svou sklíčenost před Manningem schovávat, aby se nepřenese i na něj. Kdyby Manning nebyl ochotný ty peníze dát, třicet let výzkumu, nadějí a snů by se rozplynulo jako pára nad hrncem.

Mlčeli, až na parkovišti řekl Manning: "Kolik toho o Darlingovi víme?" "Jenom to, co se o něm říká. Že je nejlepší."

"Ne... o něm... osobně." "Nic." "Musíme to tedy propátrat, zjistit, co se zjistit dá. Na světě neexistuje člověk, který by neměl nepřítele. Najděte ho. Zahrňte ho penězi. Vytáhněte z něj všechno, co ví, pomluvy, klepy, lži.

A začněte u rybářů. To je společenství samo pro sebe, nemají práci ani peníze... Vsadím se, že jsou horší než herci - aby mohli zničit soupeře, prodají třeba vlastní matku." "Vy toho člověka chcete zničit? Proč?" "Ne. Chci ho ovládnout, ale to nemohu dřív, dokud o něm nevím všechno. Stará pravda, Talley: Vědění je moc. Zítra ráno vyrazím do města, s pár lidmi si promluví, vyzkouším na nich sílu dolaru." „O čem s nimi chcete mluvit?“ „O slabinách... o dlužích. Další stará pravda: každý člověk má svou cenu. My musíme zjistit, jaká je ta Darlingova, a pak ho máme v hrsti." Když přišel Darling domů, Charlotta čekala v kuchyni. Řekl jí, jak celý večer probíhal a ona ho políbila: "Jsem na tebe pyšná." "Pět tisíc denně," Darling zakroutil hlavou. "A trvalo by to aspoň deset dní. Možná víc." "Ano, ale pak..." Vzal ji kolem ramen: "Pak bys mi mohla vystrojit parádní pohřeb." Charlotta se neusmála. Podívala se na něj a řekla: "Jenom nezapomeň na svůj slib, Williame. Nezaplétej se s lidmi, kteří nemají co ztratit."

Kormidlo bylo tak veliké, že potřebovala obě ruce a obrovské soustředění k tomu, aby ho ovládla. Byl to ocelový kruh o průměru metr dvacet a zdálo se, že si žil vlastním životem. Chtěl se jí vytrhnout z rukou, chtěl, aby loď odpadla od návětrného směru a jen tak se kolébala. Připomínalo jí to vzpurného koně. Musela mu ukázat, kdo je tady pánem, pak se

bude chovat slušně.

Katherine nechtěla udělat chybu právě teď, po třech dnech a nocích čekání na příležitost dostat se ke kormidlu. Po celé dny poslouchala otce, Timmyho, Davida a ostatní vyprávět o tom, jak je kormidlování na neklidném moři těžké, jakou sílu musí člověk mít, aby loď ovládl, jak by měli počkat, až se vítr uklidní... samé žvásty.

Posadila se zpřímá, koleno se opřela o paprsek kormidla a rukama ho sevřela tak pevně, že dostávala křeče do prstů. Svaly na ruku ji už bolely a věděla, že to už dlouho nevydrží.

Timmy se rozvalil na polštářích vedle ní. Nahoře na přídi se opalovali David a Peter. Právě neměli nic jiného na práci a jenom čekali, až na ně přijde řada. "Trochu uber," řekl Timmy.

"Proč?" "Protože se ti pleská hlavní plachta," Timmy ukázal na vrchol plachty. "Kristepane... cos myslela?" Podívala se nahoru a musela před zářící bílé plachty odvrátit oči. Timmy měl pravdu, což ji našťvalo, měla to vidět sama. Nebo slyšet. Prostě všimnout si toho. Ale pleskání bylo tak nepatrné, tak nepodstatné, že nechtěla uvěřit, že by to nějak výrazně vadilo.

Opřela se o kormidlo a otočila doprava, až bylo vidět, že se okraj plachty přestal třepat. Loď se naklonila na pravobok, až se musela zapřít chodidly.

"Teď je to v pořádku," řekl Timmy. "Zaplaťpánbůh. Ještě že sis všiml. Teď určitě vyhrajem." "Hele, Kathy... jsou to závody." "No nepovídej." Žádná jiná loď nebyla na dohled. Kolik jich odstartovalo?

Padesát? Sto? Neměla tušení. Dost na to, aby start vypadal jako karneval. Lodě křížovaly sem a tam, lidé na sebe křičeli a sirény houkaly. Ale jak čas ubíhal, zdálo se, že jejich počet se zmenšuje: blízko nich bylo lodí méně a méně, pak jich bylo čím dál méně i na dohled, jako by moře polykalo jednu po druhé. Věděla, že je to tím, že každý kapitán má svou vlastní strategii, pluje vlastním kursem, používá počítač, svoje zkušenosti, odhad a černou magii, aby našel ideální kombinaci větru, přílivu a odlivu a proudu, který ho požene kupředu.

Působilo to ale dost děsivě, zůstat na širém moři úplně sami.

Loď měla na délku téměř patnáct metrů a podpalubí bylo velké jako dům, ale tady nahoře - s vlnami po obou stranách, nekonečným obzorem a úplně prázdnou oblohou - se cítila jako brouk na koberci.

Otec vystrčil hlavu z podpalubí: "Tak jak to jde, Mucíku?" Prosila ho, aby jí říkal Katherine. Jenom tenhle výlet. Nebo Kathy. Jakkoliv. Cokoliv, jen ne Mucík.

"Dobře, táto." "Jak jí to jde, Time?" Buď hodnej, modlila se. Nebuď typickéj pitomej brácha.

"Ale, jo, jde to..." řekl Tim.

Díky...

"... jenom občas je duchem jinde." Blbče!

"Právě jsme na radar dostali Bermudy... okraj osmdesátikilometrového prstence." "Skvělý!" řekla Katherine a doufala, že to byl správný výraz.

"To tedy jo. To znamená, že můžeme plout celou noc, a když budeme mít štěstí, tak u kanálu jsme ještě za světla. Nerad bych tam plul potmě." "Jen to ne," řekl Tim. "Pamatuješ vloni?" "Ani mi to nepřipomínej." Samozřejmě, pomyslela si Katherine. Vloni. Když jsem tu nebyla. To se vždycky stane něco nejzajímavějšího: Když já u toho nejsem. Otec se už chtěl zase vrátit zpátky, ale pak se zarazil a řekl: "Představte si, že... Bermudský přístavní rozhlas vysílá varování všem lodím, že v okolí je nějaký mořský živočich, který útočí na lodě." "Velryba?" zeptala se Katherine. "Možná je nemocná."

"Nevím, třeba jen chtějí navnadit turisty, podpořit ty pověsti o bermudském trojhlavém. No, nemá cenu riskovat. Pokaždé, když se budeš pohybovat po palubě, nezapomeň se připnout na záchranné lano." "Tati, prosím tě, vždyť moře je docela klidné." "Já vím, Mucíku, jenomže pak je už pozdě brečet nad rozlitým mlíkem." Usmál se. "Slíbil jsem mamince, že na tebe dám pozor." Kývl Timovi a vrátil se do kajuty.

Tim si sedl, natáhl se pro Katherininu záchrannou vestu, rozbalil náhradní záchranné lano a připevnil ho za ocelové kolečko na sloupku kormidla.

"A co ty?" zeptala se. "Nemáš na sobě ani záchrannou vestu." "Jedu tyhle závody už počtvrtý. Myslím, že vím, jak chodit po lodi..." "Já taky." "To říkej tátovi, ne mně. Já jen plním rozkazy." Tim se na ni usmál a lehl si na polštáře. Ohýbala prsty, aby ji přešly křeče, a přešlapovala z nohy na nohu, aby uvolnila strnulost zad a ramen. Neměla hodinky, nevěděla, jak dlouho ještě bude muset s tím zatraceným mizerným kormidlem bojovat. Doufala, že už dlouho ne, protože pak by musela požádat Tima, aby ji vystřídal a on by si neodpustil ty svoje řeči, nic zlomyslného, jenom takové ty pitomé chlapské poznámky.

Nebyla žádná padavka. Úpěnlivě žadonila, aby ji vzali s sebou, a byla odhodlaná dělat všechno to, co ostatní, včetně hlídek u kormidla. Věděla, že bratři byli proti tomu, aby jela s nimi, a kdyby si matka s otcem nepromluvila o spravedlnosti a rovnoprávnosti a dalších věcech, trčela by ve Far Hills a učila by desetileté děti hrát tenis. Musela mamince i sobě dokázat, že její osoba je pro jiné přínosem a ne zátěží.

Už se ale nemohla dočkat, až bude po všem, až budou na Bermudách a ona se bude moci několik dní válet na pláži, jezdit na mopedu po okolí, zatímco otec s drinkem v ruce bude v Jachtařském klubu - ne, tady mu říkají Námořní klub - s ostatními probírat průběh závodu. A pak už poletí domů. Na tom se dohodli. Zaplaťpánbůh.

Tajemství plavby na velkých plachetnicích prostě nebyla schopna pochopit, přestože předstírala nadšení a ze všech sil se snažila vniknout do jachtařské hantýrky. Bavilo ji jednodenní plachtění na malých jachtách podél pobřeží. Bylo to zábavné, strávit několik hodin na moři, závodit s kamarády, pokřikovat na sebe, někde se dokonce převrátit - ale pak jít domů, dát si horkou sprchu, dobře se najíst a pořádně se vyspat.

Ale tohleto byl maraton nudy, nepohody a únavy. Nikdo nespál víc než čtyři hodiny denně. Nikdo se nekoupal.

Jednou se chtěla vysprchovat, ale dvakrát přitom upadla a praštila se do hlavy o miskou na mýdlo. Tak se uchýlila k mytí žínkou, kdykoliv k tomu měla příležitost. Všechno bylo vlhké. Všechno páchlo solí a plisní.

Celé podpalubí zapáchalo jako obrovská vlhká teniska. Ke spláchnutí záchodu abyste měli instalatérský výuční list.

Oba se ucpaly minimálně dvakrát za den a za všechno samozřejmě mohla Katherine a jediná další žena na palubě, Davidova nemožná přítelkyně Evan... jako by se děvčata nějakým způsobem spikla proti lodní kanalizaci. Katherine byla jmenována "zástupkyní šéfkuchaře a umývače lahví", což se ukázalo jako docela špatný vtip, protože co už může člověk uvařit, když je loď pořád nakloněná, takže se sotva udržíte na nohou? Jediné, co se jí povedlo, že ve dne v noci byla připravená horká káva a polévka, spolu se surovinami na přípravu sendvičů v misce pro každého, kdo měl hlad. Tyhle všechny nepříjemnosti by jí tolik nevadily, kdyby je na druhé straně vyrovnávaly věci příjemné, jenomže zatím jí připadalo, že plachtění na širém moři - alespoň za pěkného počasí - se skládá z dlouhých rozhovorů, nekonečného posedávání a denně asi půlhodiny zuřivé činnosti, při které její úlohou bylo nemotat se ostatním pod nohama. Katherine došla k názoru, že to všechno musí nějak souviset s mužskou soudržností, a i když byla ráda, že to viděla na vlastní oči, od teď už jí bude stačit o tom jen poslouchat a zdvořile se usmívat, až budou její bratři o svých hrdinských činech na moři vyprávět. Zádá i ramena jí už nesnesitelně bolela a neměla na vybranou: bude muset odevzdat kormidlo Timovi.

Ale potom se náhle - chvála Bohu - střídaly služby. Otec a strýc Lou přišli vystřídat ji a Tima, synové strýce Loua šli na příď vystřídat Davida a Petra.

"Výborně, zlato," řekl otec, když vklouzl za kormidlo, "přesně podle stanoveného kursu." "Nevíš, jak jsme na tom?" zeptal se Tim.

"Těžko říct. Myslím, že ve své kategorii bychom mohli být tak druzí nebo třetí. Na radaru je vidět hodně lodí, ale nevím, co jsou zač." Katherine si z ocelové karabinky odepla záchranné lano a sešla do podpalubí. Sundala si záchrannou vestu a hodila ji na pryčnu. Tim se protáhl kolem ní, šel až dozadu do kajuty a tam sebou hodil na jiné lůžko. Dokonce se ani nezul. Není divu, že to tu teď smrdí jako v tělocvičně. Katherine se rozhodla, že si dá polévku a chvíli si bude číst, dokud neusne. Nic jiného se nedá dělat.

Slyšela otce křičet: "Připravit!" Kroky na laminátu jí zadupaly přímo nad hlavou. Chytila se zábradlí horní postele, na které Evan chrápala, jako když pilou řeže, a pevně se držela.

"Závětný bok, ted!" zvolal otec a loď se vyrovnala, chvíli v této poloze zůstala a pak, když se ráhno obrátilo a vítr se s plesknutím opřel do plachty, se naklonila doleva. Ozvalo se rachocení nádobí ve dřezu, špinavé hrncečky se nahrnuly jeden na druhý. Měla je umýt. To patřilo k jejím povinnostem. Ale i k Evaniným a ta si s tím starosti nedělala, jednoduše si šla lehnout. Kašle na ně, opláchně je později. Vypláchla si jeden šálek, nalila si trochu polévky a vypila ji. Cestou zpátky k posteli se zastavila u radaru. Zářil jako zelená obrazovka video her. Žlutá čára opisovala kruh jako hodinová ručička, místy vysílala zlaté záblesky - věděla, že to jsou jiné lodě. Nahoře byla nejasná skvrna. Ahoj, Bermudy, pomyslela si. Schovejte pro mě trochu sluníčka. A možná, když už jsme u toho, taky nějakého pěkného plavčíka. Takového, co nenávidí plachetnice. Byla ráda, že se na radar podívala - necítila se tak osamocené.

Lehla si, rozsvítila malou lampičku nad hlavou a vzala si knihu Anne Riceové Mumie - tu jí vybrala matka, přesně se hodila pro tenhle výlet - strašidelná, romantická, dost dlouhá, aby ji mohla číst několik dní, a nebyl problém ji kdykoliv odložit a pak začít znovu bez ohledu na to, o co vlastně šlo. Našla si stránku, kde předtím přestala. Ramses vrátil Kleopatru zpět k životu a ta se vyspala se všemi muži, které potkala, aby je pak zabila a...

Musela jít na záchod. Vzdychla, zvedla se a zamířila do zadní části loď, přešla okolo stolku s mapou a otevřela dveře toalety. Do nosu ji udeřil zápach, horší než ve veřejných záchodcích nádraží Penn Station. Nemusela se ani dívat, ale podívala se, samozřejmě že byl ucpaný. Šlápla na splachovací pedál a zkusila ruční pumpu, ale zvuk - tlumené bubláni - ji varoval, aby to víckrát nezkoušela.

Zamířila dopředu na druhý záchod. Na dveřích byla přilepená cedulka a na ní fixkou napsáno MIMO PROVOZ. Výborně.

Vrátila se k posteli, vytáhla velikou zásuvku a z ní nouzový nočník: prázdnou pullitrovou láhev od majonézy. Pak se vrátila na zadní záchod, zadržela dech, vyčurala se do láhve a myslela na jiné: Ať už je zítra! Proč nemůžu usnout a probudit se ráno v přístavu. Pevně zašroubovala víčko a zamířila na palubu.

"Záchrannou vestu," řekl otec.

"Chci jenom..." ukázala na láhev.

"Zase oba dva?" "Hm. Zase." "Panebože... opravíme je, až doplaveme do přístavu." Strýc Lou se ušklíbl a poznamenal:

"Dámy..." "Strejdo Lou," řekla Katherine, "ne, že bych vynikala v biologii, ale myslím, že i muži musí občas na záchod."

"Máš pravdu," usmál se strýc Lou.

"Ukaž," řekl otec a natáhl ruku.

"Já to udělám." "Mucíku..." "Udělám to sama." "Tak si obleč záchrannou vestu." "Tati... no tak dobře." Slezla po žebříku, zašla k posteli a vzala si vestu. Byla rozzlobená, zahanbená, rozčilená. Ona byla jediná, kdo musel nosit vestu, a přitom všichni pobíhali po palubě jako opice. Chtěla udělat tři kroky, aby vylila láhev do vody a otec jí nutí, aby se k vůli tomu oblékla jako astronaut.

Navlékla si vestu a pomyslela si: Kdo teď vypadá jako pitomec?

Proč jsi ho nenechala, aby to vylil? Protože. Protože proč? Protože je to... soukromá věc. Hloupost. Když jsi byla malá, tak tě přebaloval. Co se dá dělat, už je pozdě.

Vylezla nahoru, prošla kolem kormidla a zamířila dopředu na závětnou stranu. Slunce na západě se sklánělo k obzoru, bylo tak nízko, že ho oceán pomalu jako by polykal, a tady, ve stínu hlavní plachty, už nastával večer.

"Připni se," řekl otec.

"Ano, pane," připnula záchranné lano k šestimetrovému lanku, které spojovalo dvě podpěry.

"Vím, že mi to nebudeš věřit, ale neotravuju tě tím proto, že by mě to bavilo." "Ne, pane." Věděla, že to zní, jako by se cítila uraženě, ale nemohla si pomoci.

Odšroubovala víko, koleno se opřela o podpěry a předklonila se, aby vylila obsah láhve. Láhev byla moc veliká, a jak ji

obrátila dnem vzhůru, vyklouzla jí z ruky. Podvědomě po ní sáhla druhou rukou a víko jí upadlo. Vrhla se za něj, aby ho chytila, ale vtom slabý nápor větru popohnal loď vpřed. Nohy najednou ztratily oporu, a protože byla hluboce nakloněna přes palubu, ztratila rovnováhu a přepadla.

Ve zlomku sekundy si uvědomila, že záchranné lano ji zastaví a přitáhne zpátky na loď, narovná se a zvedla ruce k hlavě.

Pocítila trhnutí, jak zabralo záchranné lano. Vykřikla, a pak slyšela ještě něco, jakýsi divný, trhavý zvuk a potom, místo aby narazila o bok lodi, ucítila... vodu.

Byla pod vodou, hlavou dolů, dokud ji záchranná vesta neobrátila. Vynořila se na povrch. Neviděla - v očích měla vlasy. Odhrnula si je, ale i tak neviděla nic, kromě vody, obrovských vln modročerné vody.

To nemůže být pravda! Co se stalo? Podívala se na záchrannou vestu a na místě, kam si připjala záchranné lano, byla jen zubatá díra. Slyšela křik svého otce i ostatních, změť slov, proto rukama hrábla do vody, aby se obrátila. Tam, na pozadí zapadajícího slunce, uviděla vrchol hlavního stěžně, který se od ní vzdaloval. Plachta se nadýmala větrem a hlasy bylo slyšet stále slaběji. Pod ní se zdvihla vlna a vynesla ji nahoru na hřeben. Teď viděla celý stěžně, dokonce i střechu kajuty. Vykřikla, ale cítila - ne, věděla - že vítr její slova unáší někam na východ do noci.

Opět se vedle ní zdvihla vlna a ona se zhoupla dolů. Teď ji loď zmizela, dokonce i vrchol stožáru.

Cítila, jak se ve vodě cosi zavlnilo, jakýsi slabý, pulzující, ale pravidelný vír. Motor. Spustili motor. Dobře. Teď mohou otočit loď a rychle ji najít. Rychle. Dřív, než bude noc. Přivalila se další vlna a z jejího hřebene opět spatřila stožár, zdál se být ve větší dálce a svítila na něm všechna světla - stožárové světlo i světla, která se rozsvěcují v přístavu - aby je viděla.

Znovu vykřikla a mávala rukama, ale teď ji nemohli slyšet. Jak by mohli, když spustili motor.

Proč se od ní vzdalují? Proč se neobrátili? Potom se loď obrátila, přičemž se stočila doprava, začali se vracet k ní. Dobře. Teď už ji najdou. Vlna ji snesla dolů, kde zase neviděla nic kromě vody.

Když ona je nevidí, jak mohou vidět ji? Loď vyčnívá patnáct metrů nad hladinu. Kolik vyčnívá ona? Šedesát centimetrů.

Šetři si síly, pomyslela si. Nekřič, nemávej rukama, když nejsi na hřebenu vlny, kde jedině tě mohou zahlédnout.

Vlna ji vynesla nahoru a uviděla loď, skoro celou... ale vzdalovala se od ní. Plula na opačnou stranu. Vykřikla. Když ji vlna znovu snesla dolů, otočila hlavu k západu. Slunce zmizelo, na temné obloze po něm zůstala jen oranžová zář a mraky s růžovými okraji. Nad hlavou viděla hvězdy.

Brzy bude tma. Musí ji najít... musí... jinak.

Nechtěla na to ani pomyslet.

Kristepane, to je zima! Jak jí za takovou krátkou chvíli může být taková zima? Byla ve vodě jen několik minut, ale ruce a nohy se jí trásly a čelisti jí tak drkotaly, že sotva dýchala.

Vznášela se ve studené střední vrstvě oceánu, klidně a nerušeně se nechala unášet proudem.

Nedávno se nasytila, tudíž teď necítila potřebu lovit.

Existovala, jen existovala.

A potom, odkudsi shora, ucítila ve vodě jemný tlukot, vlnky, které se šířily vodou a narážely na její tělo. Spíše zvědavá než znepokojená zatřepetala ocasioními ploutvemi a pomalu stoupala.

Kdyby narazila na teplejší vodu, zastavila by se, protože jedinou důležitou věcí bylo v té chvíli pohodlí. Jenomže studená vrstva pokračovala dál, a tak i ona dál stoupala. Teď vycítila světlo a tlukot se přiblížil a navíc, nahoře bylo ještě něco jiného, ještě něco vedle toho tlukotu, něco, co čeřilo vodu nad ní. Něco živého.

Vlna zdvihla Katherine nahoru, a když se dostala na její hřeben, uviděla loď, celou loď - nedaleko! - temný obrys na pozadí soumráku nebe. Na stožáru svítila bílá, červená a zelená světla. Zaječela a zamávala rukama, potom sklouzla z hřebene a ocítila se opět mezi dvěma vlnami.

Neviděli ji, neslyšeli ji. Proč? Byli tak blízko! Ona je slyšela, slyšela motor, možná, že i jejich hlasy.

Vítr foukal směrem k ní, proto. Zvuk se nesl od ní k ní, ale ne obráceně. Tma. Byla tma, skoro noc. A zima. A pod ní hlubina. Jak velká? Nekonečně.

A teď jí konečně otrásla hrůza, skutečný absolutní strach až do morku kostí, který se jí šířil žilami a ochromoval všechny nervy.

Otec jí vyprávěl o netvorech a ona teď věděla, že ji dostanou.

Myslí jí proletěly strašlivé představy, jaké ji pronásledovaly, když jí bylo šest nebo osm. Všechny ty příšerné nestvůry, které bydlely pod její postelí, ve skříní, v šumějících větvích stromů venku pod okny: Vždycky k ní do pokoje přišla maminka, sedla si na její postel a konejšila ji, že všechno je v pořádku a že strašidla nejsou.

Ale teď ji neměl kdo uklidnit. Strašidla byla.

Cítila se strašně osamělá, nikdy netušila, že může taková osamělost existovat, měla pocit, že je jedinou živou bytostí na zeměkouli.

V hlavě se jí honily všemožné myšlenky: Proč jen za každou cenu chtěla na tenhle výlet? Proč nenechala otce tu láhev vylít?

Proč? Proč? Proč?

Pokoušela se modlit, ale vzpomněla si jenom na Andělíčku, můj strážníčku.. .

Umře.

Ne!

Znovu vykřikla - ne záměrně, ne, aby si jí všimli, byl to výkřik živoucího tvora zahánějící smrt.

Vyneslo ji to na hřeben další vlny a uviděla, že loď je tam, dokonce ještě blíž, ale cosi se změnilo. Nehýbala se, stála.

Neslyšela zvuk motoru. Když se opět propadla dolů, slyšela hlas: otec mluvil do megafonu. "Katherine, slyšíš mě? Nevidím tě, ale vypnuli jsme motor, všechno jsme vypnuli, abychom tě slyšeli. Jestli mě uslyšíš, tak hned, jak skončím, zakřič. Zakřič, zlato, ze všech sil zakřič, ano? ... Ted', zakřič!!!"

Řekl mi Katherine, pomyslela si.

Zakřičela. Byla třicet metrů od hladiny. Vznášela se ve vodě, její smysly hromadily informace.

Tlukot na hladině ustal, ale nahoře něco bylo, něco malého, hýbalo se to. Něco živého.

Pomalu k tomu začala stoupat.

"Slyším tě, Katherine! Ještě, ještě!" Znovu zakřičela, chraptivě, ne tak nahlas, ale sesbírala všechny síly a zakřičela znovu a znovu. Znovu se dostala na hřeben vlny a odtud uviděla světlomet, který po ní pátral. Modlila se, aby ji vlna nesnesla dolů, dokud ji nenajdou, ale klesala, klesala. Zamávala rukama. Světlo ji mine!

V posledním okamžiku světlo zachytilo její zdvihnuté ruce viděla, jak jí dopadlo na šmátrající prsty - a přestala se pohybovat, protože slyšela z megafonu hlas: "Už tě vidím!" Potom se znovu ozvalo vrčení motoru.

Tlukot se opět ozval... byl bližší, zřetelnější, pohyboval se směrem k té malé žijící věci.

Vzrušeně stoupala nahoru, její barva se začala měnit. Nevzrušoval ji hlad, ani tušení hrozícího boje či blízkého nebezpečí, ale touha zabíjet.

Začala vnímat pohyb vln, protože byla blízko od hladiny.

Když voda vynesla Katherine na hřeben vlny, světlo ji zasáhlo do obličeje a oslepilo ji. Ale loď byla u ní, slyšela hukot motoru, cítila výfukové plyny. Něco vedle ní zašplouchalo, něco velkého, pak cítila, jak ji jakási paže objala a slyšela hlas, který ji konejšil: "Už tě mám... je to v pořádku... všechno je v pořádku." Timmy. Objala ho oběma rukama. Cítila, jak ji něco tahá z vody a rukou se dotkla pevného boku lodi.

Bylo to tam, ten živý tvor, přímo nad ní, třepetal se tam.

Raněné zvíře. Kořist. Víc než kořist. Jídlo.

Nasála do svých dutin obrovské množství vody, vypudila ji trychtýřem na spodku těla a vyrazila vzhůru.

Ruce zachytily Katherine a vytáhly ji takovou silou, až si pomyslela, že jí to vykloubí ramena, ale potom už byla v otcově objetí.

Přitiskl ji k sobě a jenom říkal: "Drahoušku můj, děťátko moje zlatý, Mucínku..." "Co to tu smrdí?" zeptal se kdosi.

Slyšela, jak někdo zařadil rychlost a loď se znovu pohnula.

Pak, když ji otec nesl k průlezu do podpalubí, slyšela hlasy:

"Hej, podívejte!" "Co?" "Tam vzadu!" "Kde?" "Něco je tam ve vodě!" "Nic nevidím." "Tam, přímo tam!" "Co? Co je to?" "Nevím. Něco." "Nejspíš jenom brázda za lodí." "Ne, nemyslím." "To nic není. Našli jsme ji, tak se na to vykašli.

Tlukot opět utichal, živý tvor byl pryč. Převalovala se ve vlnách a jedním ze svých obrovských, žlutobílých očí pátrala po hladině. Rozprostřela své biče a hmatala jimi kolem. Protože nic nenašla, ponořila se znovu do hlubiny oceánu.

Katherine ležela na posteli, zabalená do několika dek a otec ji krmil polévkou. Smál se a plakal zároveň a ruce se mu tak třáslly, že nakonec si od něho polévku vzala a jedla ji sama.

Evan ji svlékla - už nebyla tak protivná, vlastně byla docela milá - umyla ji horkou vodou a dala jí svoji teplákovou soupravu.

Cestou pod sprchu se u ní zastavil Timmy. Nic neřekl, jenom se shýbl a políbil ji na čelo. David a Peter a strýc Lou, ti všichni za ní po jednom chodili a každý jí něco milého řekl. Od žádného z nich neslyšela jedinou posměšnou poznámku. Cítila se jako slavná osobnost, líbilo se jí to. Konečně i ona bude mít svoji historku, kterou bude moct vyprávět, až se zase ostatní budou vytahovat.

Konečně se i jí přihodilo něco vzrušujícího.

Oči se jí zavíraly. Pomyslela si, že nejraději by celou cestu na Bermudy prospala.

Když se Whip Darling nadýchl, uvědomil si, že vzduch k němu přichází pomalu, váhavě, jako by ho vdechoval z prázdné láhve od sodovky. Kyslíkový přístroj už měl téměř prázdný. Asi se stačí ještě jednou, maximálně dvakrát nadýchnout, než se bude muset vynořit. To nic, je jenom půldruhého metru pod hladinou. Až nebude mít kyslík, vyplivne náústek, vydechne a vyplave.

Jenomže on se nechtěl pořád vynořovat, měnit kyslíkové bomby a zase skákat do vody, jen aby dodělal tuhle blbou, zatracenou práci, která mu původně měla trvat dvacet minut a už se s tím páře druhou hodinu. Vyměňovat bóje bylo jednoduché, mohl to zvládnout každý, kdo uměl udržet kombinačky, sám to dělal nesčetněkrát. Stačilo uvolnit bóji z řetězu, na řetěz připevnit dočasný plovák, vyhodit bóji na palubu, náhradní bóji hodit do vody, připevnit ji na řetěz a vzít plovák zpátky. Legrace.

Tentokrát však ne. Nejdřív mu Mike dal moc malé kombinačky, pak mu podal špatnou závlačku. Potom Darlingovi vyklouzla z ruky správná závlačka a musel se vynořit, aby si našel jinou, protože Mike byl tak rozčesřený, že je tam Darling sám, že nevěděl, kde mu hlava stojí. Potom, zatímco Darling na palubě hledal závlačku, Mikovi vypadl z ruky hák, kterým přidržoval bóji, takže ji vlny odnesly a jim nezbývalo, než zvednout kotvu a dohonit ji, protože nikdo na světě neskočí do vody pro stopadesátikilovou kovovou bóji, která se vydala na výlet, aby ji pak sám táhl zpátky... Pod vodu měl jít Mike a Darling mu měl podávat nářadí - a taky by tam Mike šel, kdyby si Darling neřekl, že Mike je zjevně tak vyděšený strachy, aby ho něco nesežralo, že by mohl zapomenout dýchat, dostat embólii a umřít. A tak se Darling rozhodl, že to udělá sám.

Zadržel dech, podržel závlačku kleštěmi a bouchl do ní kladivem. Ve vodě byl pohyb kladiva pomalý a nedopadalo velkou silou, takže musel udeřit ještě jednou. Voda a maska mu znemožňovaly pořádný výhled, takže udeřil kladivem

do závlačky nakřivo, ta sklouzla z očka a padala dolů do modré hlubiny.

Darling do náústku zamumlal "kurvafix!", když se díval, jak padá. Naposledy se nadechl, vysál přístroj do posledního atomu a z opasku na plavkách vyndal rezervní závlačku. Udeřil do ní kladivem a ta sklouzla na své místo, jako nůž do čerstvé ryby. Přitáhl ji kleštěmi a rozhlédl se kolem sebe, aby se ujistil, že v přítomí nekrouží nějaký dravec, který by na něj zaútočil, až se bude vynořovat. Vyplivl náústek, vydechl a kopnutím vyplaval na hladinu. Mike čekal u žebříku na boku lodi. "Hotovo?" zeptal se, když vzal Darlingův kyslíkový přístroj a opasek se zátěží a vytáhl je na palubu.

Darling přikývl, vylezl nahoru, lehl si na břicho a lapal po dechu.

"Co tu ksakru děláme, Michaeli?" řekl, když konečně mohl promluvit. "Měli bysme sedět někde na Vera Beach, popíjet koktejly a pozorovat západ slunce, a my se tady místo toho za pár dolarů vrháme do moře a moc nechybí, abysme se utopili." "Budeme mít na palivo." "Jen tak tak," řekl Darling a pomyslel si, že by měl dodat něco přátelského, aby si Mike nedělal výčitky, že se nepotopil sám.

"Jenom díky tobě." Mike řekl, že když motor trochu upraví, dobře poběží i na směs nafty a petroleje, což víc než o třetinu sníží náklady na pohonné hmoty. A to znamenalo, že i na takovýchto nanicovatých pracích skutečně něco vydělají.

Darling se k této práci nemusel snížit už celá léta a doufal, že se už k něčemu podobnému nebude muset nikdy vracet...

Ale když se doslechl, že úřady chtějí vyměnit jednu z hlavních bójí v kanálu a zájemci se mohou přihlásit, Darling oznámil svoje podmínky a s překvapením - skoro v rozpacích - zjistil, že jeho požadavky byly nejnižší. Takže teď na tom oba pracovali za pět set dolarů, a protože používali lacinější pohonné hmoty, mohli za den vydělat čistých dvě stě padesát dolarů - nebylo to bůhvíkolik, ale pořád to bylo lepší než sedět na zápraží a počítat chlupy sousedovic kočky. Jiná práce nebyla, alespoň ne taková, jakou by byl Darling ochoten dělat. Zálaha z akvária byla v tahu a v přestávce jachtařského závodu si nikdo průvodce na potápění nenajímá. Závodníci, jakmile dorazili na Bermudy a přečetli si článek v Newsweeku, kde byla fotografie obrovské olihně z Přírodovědného muzea v New Yorku, nechtěli o žádném potápění ani slyšet. Dokonce ani na mělkých útesech, kde to nejhorší, co se jim mohlo stát, bylo odřít si koleno o korál. Už dva týdny nebylo po olihni ani stopy, a přece se jediný člověk nešel potápět.

Bylo to nesmyslné, ale tak už to na světě chodí, pomyslel si Darling. Za chvíli se objeví zprávy o lidech, kteří se odmítli sprchovat, protože se báli, že na ně oliheň vybafe ze sprchy nebo z odpadního kanálu.

Některým lidem se ale dařilo. Majitel jedné z lodí se skleněným dnem namaloval na její trup nové jméno LOVEC OLIHNÍ, vozil turisty k okraji útesů a umožňoval jim, aby se podívali do třicetimetrové hloubky. Mezitím je kapitán, oblečený jako Indiana Jones, děsil nesmyslnými informacemi pronášenými strašidelným hlasem v megafonu. Byla to hloupost, ale Darling to tomu člověku nezazlíval: musí si nějak vydělávat. Některé lodě, vozící zájemce o potápění s dýchacími trubicí, mohly klidně stát v suchých docích. Návštěvníci se báli k vodě jenom přiblížit a nemínili platit třicet dolarů za povolení kolem pobřeží s tím, že jim někdo bude vyprávět, co všechno by bývali mohli vidět.

Podnikavý majitel obchodu s upomínkovými předměty prodával soupravy bižuterie inspirované olihněmi - bezcenné třetky z lastur a stříbrného drátu. A říkalo se, že jeden rybář našel zlatý důl v tom, že se mu podařilo ulovit spoustu malých olihní, které zmrazil, zalil do plexiskla a teď je prodává jako pravé zmenšeniny příšer bermudského trojúhelníku. Představitelé radikálních skupin ochránců přírody sem přicestovali z celého světa a chodili dům od domu vybírat peníze za kampaň Zachraňte oliheň. Darlinga požádali, aby se stal jejich místním mluvčím, ale on odmítl a řekl, že Archeuthis se o svoje přežití zatím stará docela dobře i bez cizí pomoci.

Zachránci olihni nebyli na Bermudách ani čtyřicet šest hodin a už se dostali do sporu se silným protivníkem. Bylo to několik vynikajících sportovních rybářů, kteří si sem ze všech možných přístavů na západě nechali dopravit své lodě, aby se vydali na lov obludy. Někteří při tom čekání ztráceli trpělivost a pokoušeli se najmout si Darlinga. Ten ale jejich nabídky odmítal, stejně jako odmítl Manninga a toho doktora jaksejmenoval... Talleyho.

Občas litoval, že Talleyho odmítl. Hlavně v takovéhle dny, kdy ho už od náústku bolela pusa, kdy byl zmrzlý jako kus ledu a naprosto vyčerpaný... a to všechno pro mizerných pár dolarů, o které se bude muset podělit s Mikem.

Ale jak říká přísloví, Talley a Manning jsou lidé, od kterých je

nejlepší být co nejdál. Charlotta řekla, že každý z nich je svým způsobem tím nejnebezpečnějším člověkem, se kterým by se kdo mohl zaplést. Jsou to lidé, kteří nemají co ztratit. Darling nepřestával uvažovat o tom, co přesně by mu kromě Charlotty a Dany stálo za to, aby kvůli tomu riskoval život. S určitostí věděl, že to není živočich, který žere lidi ke snídani a lodě k obědu.

Navíc tak beznadějně na tom zase nebyl. Restaurace ve městě potřebuje opravit přístaviště, a kdyby tu práci získal, mohla by trvat týden, s denním ziskem tisíc dolarů. Slyšel, že telefonní společnost se chystá pokládat kabeL... nebylo to bůhvíco, odsávat bahno, aby se dal vykopat příkop a uložit do něho kabel, ale byla to poctivá práce, díky které by mohl zaplatit pár účtů. Po ničem jiném netoužil... jen po práci. Nechápal, jak se Charlottě dařilo je živit, platit elektřinu a pojistku, ale nějak to zvládala. Darling si pod sprchou spláchl sůl z těla a oblékl si trenýrky, zatímco Mike uklidil potápěčskou výbavu a usmažil makrelu z ledničky. Chtěli ji použít jako návnadu, ale protože tu nebylo co lovit, rozhodli se, že ji snědí. Po obědě zamířili jihozápadně podél vnějšího kraje útesů na cestu domů. Darling se chtěl ještě zastavit v městském přístavišti a předložit účet společnosti Marine a Ports. Měl tam přítele, který mu slíbil, že mu peníze vyplatí v hotovosti.

"Koukej," řekl Mike a ukázal dolů z můstku. Dva snappeři plavali břichem nahoru a loď projela mezi nimi. Za chvíli uviděli jednu ropušnici a pak dalších čtyři nebo pět druhů ryb. Všechny mrtvé, nafouknuté.

"Co se to, sakra, děje?" zeptal se Darling.

Vtom uslyšel z dálky rachot, hluboký, dunivý výbuch a pod nohama ucítili záchvěv železné paluby, jako by někdo do trupu lodě udeřil kladivem.

Potom asi osm set metrů na pravoboku před nimi, v hluboké vodě, uviděli loď a před ní gejzír vody, dopadající na

vzdutý pahorek na hladině. Po chvíli vše opadlo a na hladině se rozlila bílá pěna. Mike si vzal dalekohled a namířil ho na loď. "To je loď z akvária," řekl.

"Pane na nebi," řekl Darling, "Liam dostal povolení tu bestii bombardovat. "

* * *

Herbert Talley olízl slané kapky ze svých slunečních brýlí a otřel je do košile. Našel malou šedou ryбку, kterou výbuch vynesl z vody a která ho udeřila do zátylku, a hodil ji přes palubu za ostatními - tucty, stovkami těch, které zabil výbuch - vyplavaly na hladinu a jejich bílá břicha byla obrácena ke slunci.

"To bylo hodně blízko," řekl a zarazil se, aby nevyslovil to další, co se mu hrmulo na jazyk, jako "idiote" a "šílenče".

"Vůbec ne," řekl St. John, jehož promočené kučery mu visely po obličeji jako lány. "Něco jsem o výbušninách četl. Nic nám nehrozilo. " St. John se podíval přes zábradlí, zastínil si oči, aby se podíval do hloubky přes vrstvu zdechlých ryb. Natáhl se, udělal krok dopředu a zakřičel na své lidi na přídi: "Hned tam dejte další.

A tentokrát ji nastavte na dvě stě metrů." Kormidelník, svalnatý absolvent střední školy, který vypadal jako hvězda erotických prázdninových filmů, vystrčil hlavu z kajuty a zeptal se: "Kam až musíme jít, abysme se dostali na dvě stě metrů?" "Máte hloubkoměr, kristepane! Snad víte, co s ním, ne? Nebo musím všechno dělat já?" "Právě se výbuchem zničil." "Tak jedte tamhle," řekl St. John a ukázal rukou na tmavší vodu.

Když se opět obrátil k Talleymu, řekl: "Souhlasíte s tím, že když tu obludu zabijeme, tak vyplave na povrch?" "Jestli," řekl Talley. "Jestli ji zabijete. Ano." Souhlasíte? Talley to St. Johnovi řekl sám, protože ten o biologii Architeuthise nevěděl vůbec nic.

"I když bude roztrhána na kusy?" "Ano." Talley považoval za zbytečné to jakkoliv komentovat, protože podle něj měl St. John na zabít Architeuthise stejnou naději, jakou má desetiletý chlapec, když chce prakem trefit vrabce. "Vyplave i ze dvou, tří set metrů?" "Odkudkoliv. Jak jsem vám už řekl, obsah čpavku v jejím těle způsobuje, že je lehčí než mořská voda. Bude plavat jako olej, jako..." "Vím, vím," řekl St. John a obrátil se k přídi.

Talley spolkl jadrnou nadávku a přemýšlel, jak někam zmizet před tímhle omezeným hlupákem, který se k němu choval jako ke svému učni. Neměl St. Johnovo pozvání, aby vyplul s ním, vůbec přijímat.

V telefonu byl ale St. John zdvořilý, ochotný, dokonce dychtil po tom, aby Talley sledoval jeho pokus zabít obrovskou oliheň.

Přivítal ho na palubědesetimetrové lodi patřící akváriu a představil ho své posádce skládající se ze čtyř lidí - včetně mládence, který měl na starosti výbušniny a zdálo se, že je mu nanic, ať už z nervozity, anebo z očekávání mořské nemoci - a potom začal Talleyho poučovat o předmětu, jehož studiu Talley zasvětil celý život. Svou přednášku okřeňoval pseudofakty posbíranými, jak si Talley představoval, v comicsech, filmových hororech a bulvárních plátcích.

Když Talley s jedním ze St. Johnových údajných faktů nesouhlasil - ne zdvořile a ani ne mentorsky - prostě prohlásil, že neexistuje přesvědčivý důkaz, který by podporoval St. Johnovo tvrzení, že existují pouze tři druhy Architeuthise, že podle mnohých vědců jich může být dokonce až devatenáct a liší se jen nepatrnými detaily, St. John si jen krátce odfrkl: "Nesmysl!" a změnil téma rozhovoru. Tím Talleyho přesvědčil, že nemá nejmenší zájem se něco nového dozvědět a že od něho očekává pouze souhlas a potlesk všemu, co udělá. Ohromující bylo, že St. John si svou hloupost vůbec neuvědomoval, že skutečně věřil tomu nesmyslu, který všude hlásal. Jako by jeho mozek shromažďoval informace z rozličných zdrojů seriózní, okrajové a fantastické - a vybral si z nich ty, které se mu líbily. Ostatní pustil z hlavy a vytvořil si vlastní pravdu.

St. John se většinu plavby nezdržoval v Talleyho přítomnosti, přikázal mu, aby zůstal na zadní části lodi, "kde je to bezpečné", a zatím poučoval svou posádku na téma olihně a podvodní výbuchy. Jediným důvodem, proč se namáhal na Talleyho vůbec promluvit, bylo - a neformuloval to jako otázku, ale jako spekulativní úvahu o vznášení se k hladině jistých druhů živočichů - že kdosi z posádky přemýšlel nahlas, jak se vlastně dozvědí, že netvora zabili, když nemá vzduchový měchýř, a tudíž klesne na dno...

nebo ne? St. John vypadal tak zaraženě, že se nad ním Talley slitoval a řekl, že Architeuthis má pozitivní vzplývavost, a St. John tuto informaci podával dál, jako by právě vyrašila v jeho mozku.

Talleymu nevadilo zásobovat St. Johna informacemi. Teď toužil už jen po tom, aby se z této lodi dostal dřív než se St. John dopustí nějaké strašné chyby, kvůli které vyletí všichni do povětří.

Kdyby si jen mohli s Manningem pronajmout loď. Pokoušeli se o to, ale žádná loď vhodné velikosti nebyla k dispozici, s výjimkou starého trajektu, který potřeboval generálku. Vláda vlastnila několik lodí střední velikosti, ale když se o ně zajímali, narazili na spoustu byrokratických překážek zkonstruovaných podle Talleyho. St. Johnem, který chtěl toho netvora jen pro sebe.

Manning se opětovně pokusil získat loď od Státu, ale než by se sem dostala, hrozilo, že její proclení, podrobná prohlídka a poplatky zabereou zbytek roku.

Mezitím, jak Talley věděl, každým dalším dnem se vzdalovala příležitost, možná jediná příležitost jeho života, vidět a nafilmovat živočicha, kterým byl posedlý třicet let. Změna ročního období měla vliv na proudění vody. Její teploty a průtok Golského proudu mohou Architeuthise přinutit k tomu, aby odplaval.

Očividně jejich jedinou nadějí byl Whip Darling. Podle toho, co o něm slyšeli a co se dozvěděli ze společného rozhovoru, věděli, že je to muž pro tuto práci stvořený: zkušený, důvtipný, praktický, houževnatý a odhodlaný. I jeho loď byla dokonalá. Talley s Manningem si pronajali pramici a jednou večer, když viděli, jak Darling s manželkou někam odjeli taxíkem, převeslovali Mangrove Bay. Za soumraku vylezli na loď a prohlédli si její široký zadek, na kterém zjevně mohly spočívat velké kotouče kabelu, motor a police s náhradními díly. Líbilo se jim i zvedací a vyprošťovací zařízení, dokonce i převis lodní příďe a tvar dna, který svědčil o robustnosti a stabilitě lodě.

Uvažovali o tom, že od Darlinga loď odkoupí, ale z předstíraně lhotejných rozhovorů se zaměstnanci Cambridge

Beaches se Talley dozvěděl, že loď a její majitel patří nerozlučně k sobě.

Koupit loď znamenalo koupit zároveň i majitele a ten jim dal najevo, že se koupit nedá.

Ještě pořád nenašli žádnou Darlingovu slabinu, ale Manning se vzdát nemínil. Prohlásil, že kdyby měl dost času, našel by Achillovu patu třeba u světce. Ještě pořád mu zbývalo pár známých, se kterými si chtěl promluvit, lidí, od kterých mohl vyžadovat, aby mu prokázali laskavost.

Na druhé straně Talley si už na nikoho, koho by se mohl vyptávat, vzpomenout nemohl, nic ho už nenapadalo. Dnes večer se měl sejít s ještě jedním člověkem, ale předpokládal, že výsledkem rozhovoru opět nebude nic jiného než nabídka, že za jistý obnos se o Darlingovi dozví pár drbů. Takových už bylo několik, ale Talley odmítal zaplatit, dokud si informace nevyslechne, a ani v jednom případě nestály pomluvy ani za jediný cent.

Včera večer mu telefonoval jakýsi chlap, jménem Carl Frith, a řekl, že je rybář. Prý se dozvěděl, že Talley čmúchá po něčem o Whipovi Darlingovi, a možná, že by mu mohl pomoci. Talley setkání hned neodmítl z jediného důvodu: Frith totiž prohlásil, že nechce peníze. Jde mu prý jen o spravedlnost... ať už to znamenalo cokoliv.

"Všechno je připraveno," ozvaly se hlasy z přídě.

"Jsme ve správné vzdálenosti?" zeptal se St. John kormidelníka.

"Ano, pane." "Jak daleko jsme od nálože?" "Asi tři sta metrů." "Zajedte blíž. Chci mít jistotu, že signál dojde k náloži."

"Ale..." "Zajed'te blíž, ksakru! Chcete přece, aby to fungovalo, nebo ne?" "Ano, pane." Když kormidelník spustil motor a přidal rychlost, Talley odešel co nejvíc dozadu. Poklepal na laminát a přemýšlel, zda jsou v něm plovací polštáře, které by ho udržely na hladině.

Potom St. John zakřičel: "Pal!" a jeden člen posádky otočil klikou na odpalovacím zařízení.

Chvilí se nic nedělo, bylo jen ticho, pak se ozvalo hřmění a zdálo se, že jakási velká ruka chytila loď a chce ji zdvihnout k obloze. A potom voda kolem nich vybuchla. Konečně loď dopadla zpět na hladinu a gejzír vody se rozlil po moři. St. John přišel dozadu a naklonil se přes bok lodi. Malé rybky - růžové, červené, šedivé a hnědé - se vynořovaly na povrch. "Hlouběji," řekl, "musí být hlouběji. Musíme se dostat do větší hloubky." Kormidelník vyšel z kabiny a řekl: "Pane doktore, Ned tvrdí, že máme díru." "Díru? Kde?" "Prasklo sklo. Dole ve vyhlídkových okénkách." "Proč jste šel s lodí tak blízko k náložím?" "Prosím? Říkal jste, abych..." "Vy zodpovídáte za bezpečnost této lodi. Když to podle vašeho názoru bylo nebezpečné, vaší povinností bylo odmítnout plout blíž." Kormidelník se na něj díval, neschopný slova.

"Asi bychom se měli vrátit domů." "Nesmysl. Zalepte ji epoxidem," řekl St. John a zašel do kajuty.

Výborně, teď se potopíme, pomyslel si Talley, a já se utopím, pravděpodobně uprostřed moře. Poohlédl se po kabině, jestli neuvidí něco, co by mohlo plavat. Uviděl dřevěný poklop, vysadil ho z pantů, aby byl volný, kdyby se zadní část lodě potopila.

Podíval se směrem k pobřeží, odhadoval, jak to může být daleko. Pět kilometrů? Šest? Nevěděl, ale zdálo se mu to nekonečně daleko.

Potom, když se obracel, uviděl nedaleko člun. Neplul, byl prostě tam, přídí nasměrovaný k nim. Byl to velký člun.

Buď rád, řekl si. Možná, že tě aspoň přijde někdo zachránit.

Slyšel, jak motor jejich lodě zabral a ucítil, jak se loď ztěžka obrací a směřuje k pobřeží.

St. John vyšel z podpalubí, potil se, obličej měl rudý, buď námahou, nebo zuřivostí.

"Támhle je loď," řekl mu Talley. "Možná bychom měli..." "Vidím," St. John zabouchal na přepážku kajuty a zakřičel

"Hej!" Kormidelník vystrčil hlavu "Prosím, pane?" "Vidíte tam tu loď? Spojte se s ní vysílačkou a řekněte jim, aby nás následovali." "To jim mám říct, pane doktore?" "Ano Rumsey, to jim máte říct. Oznamte jim, kdo jsme, a řekněte jim, aby pluli za námi, kdybychom náhodou potřebovali pomoc. Udělají to. O tom není pochyb." "Ano, pane." Když se kormidelník chystal vrátit zpátky, St. John se ho zeptal: "Znáte tu loď?" "Ano pane." "Kdo je to?" "Je to Korzár Whipa Darlinga." "Hm," zamumlal St. John, na okamžik zaváhal a pak řekl:

"Nechte to být." "Prosím?" "Nechte to být, říkám. Nevolejte je. Nějak se domů dostaneme." Kormidelník se zamračil, pokrčil rameny a vešel dovnitř.

"Podívej se, jak jede," řekl Mike.

"Má hlubokej ponor," řekl Darling. "Udělal se jim díra." "Chceš plout za nima?" "Když budou chtít pomoc, tak si o ni řeknou," řekl Darling. "To by se mi líbilo, ale pochybuji, že to Liam udělá." Prudce otočil kormidlem, přidal plyn a zamířil ke značce označující Western Blue Cut. Zůstal v hluboké vodě a loď se několik minut musela prodírat těly malých ryb.

"Rozstřílel to všechno na sračky," řekl Mike.

"Je to hanba, že blbost není zločin," řekl Darling. "V tom případě by ho zavřeli na doživotí." "Jakou výbušninu používal?" Darling pokrčil rameny. "Podle mě to neví ani on sám. Jediný, co ho zajímá, je, aby to udělalo bác. Vodní želé... cé čtyřka..."

možná starší dobřej dynamit." "Něco takovýho přece v obchodě nedostaneš." "Jasně, že jo. Vem si náš střelný prach. Stačí, když jim řekneš, že potřebuješ vyhodit do vzduchu přístaviště nebo pár základů. Člověk, co vydává povolení, na lidskou blbost kašle." "Ale i tak, když o tom uvažuješ... hele!" Mike se díval na sever a ukazoval na cosi blýskavého, co se pohupovalo na vlnách. Darling obrátil kormidlo a loď se zakolébala, jak vlny udeřily do levoboku.

"To jsem blázen," řekl Darling, když se k tomu přiblížil. "Zase ty jikry... jestli to tedy jsou jikry."

Byla to zase ta rosolovitá hmota, obdélník o rozměrech asi dva a půl krát půl metru, vlnící se s dírou uprostřed.

Darling zařadil motor na neutrál, opřel se o zábradlí můstku a díval se na hladinu.

"Řekl bych, že to jsou velrybí zvrátky... ambergris... tedy, jestli tu ještě nějaký velryby zbyly." "Není to dost tmavý,"

řekl Mike, "a nesrdí to." "Ne... musej to být jikry, ale čí, to teda nevím." Darling se odmlčel. "Mohli bysme toho trochu vzít pro doktora Talleyho, jestli to nebude vědět." "Mám toho trochu vylovit?" "Proč ne?" Mike sešel dolů po žebříku, našel čeřen s dlouhým držákem a zamířil dozadu, kde byl nízko nad vodou a lehce na ni mohl dosáhnout.

Darling loď krátkým obloukem obrátil a vedl ji tak, aby rosolovitá hmota připlavala blízko k boku.

Mike se předklonil a zavířil čeřenem. Když se rosolu dotkl, rozpadl se na drobné částčky.

"Sakra," řekl, "rozpadlo se to." "Máš aspoň něco?" "Zkusím to ještě jednou." Darling zacouval a Mike naráhl ruku s čeřenem.

Jen co se dotkl vody, něco ho chytlo a prudce zatáhlo. Mike se holeněmi udeřil o nízký okraj lodě, a jak ho to převážilo přes palubu, začal padat.

"Hé!" vykřikl, zamával volnou rukou, ale neměl se čeho chytit.

"Pusť to!" vykřikl Darling, ale Mike čeřen nepustil. Jako by mu přirostl k ruce, svíral Mike hliníkovou rukojeť a něco ho stahovalo dolů. Jeho tělo ve vzduchu opsalo oblouk, převrátilo se a do vody dopadl na záda. Až tehdy čeřen pustil. Darling se rozběhl na zadní část můstku, částečně skočil, částečně se sklouzl po žebříku, a spěchal na zád. Motor byl vypnutý, takže Mikovi nehrozilo, že by ho zachytila vrtule, ale Darling se bál, aby Mike nepropadl panice, nenapil se vody a neutopil se.

A Mike skutečně vyděšený byl. Úplně zapomněl plavat. Něco nesouvisle vykřikoval a tloukl rukama do vody... ani ne půl druhého metru od zádě lodi.

Darling chytil lano, přivázal jeden jeho konec a druhý držel v ruce. "Michaeli!" zakřičel.

Ale Mike ho neslyšel, pořád sebou jen mrskal a strašně ječel.

Darling smotal lano, namířil na Mikovu hlavu a hodil. Udeřilo Mika do tváře, ale ten si ho vůbec nevšímal, až potom se ho dotkl rukama a instinktivně se ho chytil. Pak ho Darling přitáhl ke schůdkům na zádi lodě, sehnul se, chytil ho za límec a vytáhl ho na schůdek.

Mike tam ležel, fňukal a plival vodu. Potom zakašlal, zalapal po dechu, vztyčil se na kolena a řekl: "Do prdele s tím." "Ale no tak, Miku," usmíval se Darling. "Byla to jen stará želva, to je všechno. Viděl jsem ji... asi se s tebou chtěla prát o ty jikry." "Doprdele s ní. Doprdele s tebou. Se vším. Je konec!" Darling se zasmál: "Jsi v pořádku?" "Dám se k taxikářům." Když si Mike vyždímal šaty a zabalil se do osušky, Darling se vrátil ke kormidlu a opsal kruh okolo místa, kde se na hladině vznášel čeřen. Zachytil ho lodním hákem a vytáhl na palubu.

Želva udělala v síti díru, ale pár kapek rosolu na ní zustalo.

Darling podržel jednu z kapiček proti světlu a zblízka se na ni zahleděl. V jejím nitru byly droboučké částčky, moc malé na to, aby se dalo zjistit, co to je. Uvažoval, že je seškrábne ze síťky a schová do lahve, ale pravděpodobně jich není tolik, aby to mělo smysl.

Proto spláchl rosol ve vodě, čeřen hodil na palubu a vyšel na můstek. Za několik minut, když Darling zamířil do ústí Western Blue Cutu, se na můstku objevil Mike se dvěma šálky kávy.

"Vůbec se mi to nelíbí," řekl Mike a podal Darlingovi šálek.

"Když člověk přeletí přes palubu, zkazí mu to celý den." "Ne, já to myslím všeobecně. Ze všeho jsem hned celej roztřesený. Do vody jsem spadl mockrát, ale nikdy mě to takhle nevzalo." "Neber si to tak. Každý máme občas špatnej den." "Ale ne každý je hned bez sebe. Ta zatracená mrcha mi nahání takovej strach! Někdy si docela přeju, aby se Liamovi podařilo vyhodit tu obludu do vzduchu. Kdo by si pomyslel, že se kvůli mizerný olihni zblázním!"

"Nech toho, nebo se z toho opravdu zblázníš... Přesvědčíš sám sebe!" "Už se stalo." Darling se podíval na Mika zabaleného do osušky, viděl, jak se mu třesou ruce, a pomyslel si: Tahle věc otevřela černý dveře do duše tohoto mladíka. To je zvláštní, jak něco, čemu nerozumíme, v nás může probudit demony, o kterých jsme vůbec netušili, že v nás dřímou.

ČTVRTÁ ČÁST

Už se pomalu blížili k pobřeží, pevnost Dockyard se tyčila vlevo a růžové chaty Cambridge Beaches mezi přesličníky vpravo, když Mike, který se vzadu opíral o zábradlí a díval se na vodu, najednou prohlásil: "Tohle frajera jsem tu nikdy neviděl." Darling se ohlédl. Na severu, asi tři míle od nich, se k hlubokému Severnímu kanálu blížila malá bíle natřená loď, ne delší než čtyřicet metrů, s jedním černým komínem.

"Ten není zdejší," řekl Mike.

"To sotva." "Ani nepatří námořnictvu. Vypadá to na nějaký soukromý výzkumný plavidlo." Darling vzal dalekohled, opřel se lokty o zábradlí a zaostřil na loď. Viděl záchranný člun zavěšený na pravoboku a vzadu za kajutou velký, ocelový jeřáb. Na lešení pod jeřábem bylo něco oválného, s kulatými okénky. "To jsem blázen, Michaeli," řekl Darling, "ať už je to kdokoliv, jistý je, že na zádi má malou ponorku."

Kapitán Wallingford seděl shrbený u svého psacího stolu a podepisoval rekviziční formuláře, když vešel Marcus Sharp, dvakrát zaklepal na dveřní obrubeň a řekl: "Kapitáne?" "Sharp. Co chcete?" Wallingford se na něj ani nepodíval. "Ne, počkejte, neříkejte mi to. Vy jste slyšel nějaké povídačky o té průzkumné lodi, která přijela s nejmodernějšími přístroji, včetně ponorky za dva milióny dolarů, aby pátrala po obří olihni. Slyšel jste, že se jim chystáme přidělit jednoho našeho člověka, a hlásíte se jako dobrovolník. Myslíte si, že vy jste pro tu práci nejlepší." Wallingford zvedl zrak a usmál se. "No?" "Já... ano, pane." Sharp vešel do kanceláře a postavil se vedle kapitánova stolu. "Proč zrovna vy, Sharpe? Jste pilot vrtulníku, ne námořník."

A proč bychom tam měli posílat důstojníka a ne obyčejného námořníka? Potřebuju mít na té ponorce jenom pár očí, někoho, kdo by zajistil, že ti pitomci nebudou strkat nos někam, kam nemají, nebo že nám nezničí akustické kabely." "Jsem potápěč, pane," řekl Sharp. "Vím, jak to pod vodou vypadá. Vím, jak vypadá naše zařízení uložené na dně. Vidím to, čeho by si jiný člověk nevšímal." Odmlčel se. "Mám za sebou výcvik pro podvodní demolice." "Podvodní demolice?" řekl Wallingford. "Bože, Sharpe, tihle lidi se nic do povětří vyhodit nechystají. Je to pár frajírů z jakéhosi časopisu a chtějí být za každou cenu první, kdo vyfotí obří oliheň... oliheň, která, jak jsem slyšel, je už tisíce mil odtud." "Jak se dohodli s bermudskou vládou? Myslím jsem, že Bermudy o publicitu nestojí." "Jde o peníze. O co jiného?"

Bermudy jsou na tom špatně.

Turismus je v pytlí. Hotely mají problémy, restaurace mají problémy, sportovní rybářství prakticky neexistuje. Potápění vůbec neexistuje. Když tihle lidé z Voyageru..." "Voyageru?" "To je ten časopis. Je nový, založil ho nějaký chlápek, co dělal do kuličkových ložisek a nadělal velké peníze. Někde u Kajmanských ostrovů měli fungl novou finskou ponorku, se kterou fotili nejružnější hlubinné živočichy, a když se dozvěděli, že se tu objevila oliheň, uviděli v tom příležitost - sólokapa, který by je vynesl na úroveň National Geographiku. Geographic ponorku nevlastní.

Nikdo ji nemá, žádní Američané, kromě námořnictva, a my tu máme jen jedinou, která ke všemu nestojí za nic. Nakonec si Bermudané řekli, proč je sem nepustit? Jestli se oliheň objeví, tím líp, třeba přijdou na to, jak se jí zbavit. Když ne, tak ať tu utrácí peníze, a když oliheň neobjeví, bude to úřední potvrzení jejího definitivního odchodu a my budeme moci světu oznámit, že Bermudy jsou zase bezpečné." "Co s tím vším má společného námořnictvo? Tohle jsou bermudské výsostné vody..." "Co s tím máme společného? No tak, Sharpe... Bermudy nemají žádné výsostné vody. Tohle jsou podle zákona vody NATO.

Ale ve skutečnosti jsou americké. Do poslední kapky. Opravdu si myslíte, že ty protiponorkové sonary tam dole umístili Bermudáci? Tohle je Amerika. A když se o té dohodě dozvěděl Pentagon, když slyšeli o té lodi s ultramoderním vybavením, vrhli se na mě, abych do té ponorky dosadil svého člověka. Nikdo, ať už to jsou Američani nebo Hotentoti nebo kdokoliv, nikdo se nebude motat kolem našich přístrojů dole na dně, aniž bychom se mu nekoukali přes rameno." Wallingford se opřel. "Tak je to, Sharpe," řekl. "A pokud jde o vás, proč byste chtěl s nimi do hloubky? Myslíte snad, že najdete nějaký nový vrak pro svého kamaráda Whipa Darlinga?" "Ne, pane," řekl rychle Sharp. Byl v rozpacích, protože by ho nikdy nenapadlo, že Wallingford by mohl vědět o tom, jak krouží s vrtulníkem nad útesy a hledá vraky. Měl si to uvědomit, protože při tom nikdy nebyl sám, vždycky s ním byl alespoň jeden člověk a námořní základna byla malé společenství, kde všichni měli dost

času na drby. "Jaký by to mělo smysl?" zeptal se. "I kdybych v hloubce sto padesáti nebo tří set metrů něco objevil, nijak by se to nedalo vyzdvihnout." "Tak co tedy?" řekl Wallingford. "Proč chcete do málem kilometrové hloubky v malé rakvi, s lidmi, které neznáte, hledat něco, co tu nejspíš není, a jestli je, tak vás to může zabít?" "Protože..." Sharp zaváhal. Věděl, že většina lidí jeho důvodům nemůže rozumět. "protože jsem to ještě nikdy nedělal. Zajímá mě, jaké to tam je." "Na Měsíci jste taky nikdy nebyl. Letěl byste na Měsíc, kdyby vám to někdo nabídl?" "Ano, pane. Ano, určitě." "Panebože, Sharpe," řekl Wallingford a zakroutil hlavou. "Dobrá, jděte. V šestnáct hodin ať jste v přístavu. Odpoledne vyplavou a hned zítra ráno spustí ponorku." "Děkuju, pane," řekl Sharp. "Jak moc je to oficiální záležitost? Mám si vzít uniformu?"

"Ne. Vemte si svetr a teplý ponožky. Slyšel jsem, že v sedmi stech metrech je dole ve tmě zima." "Ano, pane," Sharp zasalutoval a otočil se k odchodu.

"Sharpe," zastavil ho u dveří Wallingford. "Pane?" "Poslal bych vás, i kdybyste se nepřihlásil," zašklebil se. "Chtěl jsem si jen poslechnout vaše důvody."

Na svobodárně si Sharp zabalil pár nejnnutnějších věcí do tašky, přibalil walkmana, pár kazet a knihu. Když se vysprchoval a oblékl džínsy a košili, byly skoro tři hodiny. Přístaviště bylo na druhém konci Bermud, hodinu jízdy na mopedu, proto vzal tašku a vyšel z pokoje. U dveří si uvědomil, že se domluvil s Darlingem, že se zítra pojedou potápět, proto se zase vrátil a vytočil číslo telefonu.

Ohlásila se mu Darlingova manželka, a dříve než mohl Sharp nechat vzkaz, řekla, že Whip je dole u lodi a že pro něj skočí.

Sharp zatím uvažoval, co má Darlingovi říct. Protože znal vášeň námořnictva držet všechno pod pokličkou, předpokládal, že i tento výlet je tajný - bez ohledu na to, že se ho účastnili novináři, kteří se chystali všechno natáčet. Ale námořnictvo pokládalo za tajné téměř všechno - od počtu brambor k obědu po cenu námořnických ponožek. Vykašlu se na utajování, řekl si. Bylo pravděpodobné, že o tom Darling ví. "To jsem rád, že voláš, Marcusi," řekl Darling, když zvedl sluchátko. "Chtěl jsem ti zavolat. Co kdybychom zítřejší potápění odložili? Je tady pár lidí z nějakého časopisu, chtějí spustit ponorku a natáčet obří oliheň. Najali si mě jako průvodce." "Ty jedeš? Co tím myslíš, průvodce?" "Nevědí, kde mají hledat. Nevědí, kde je sráz, kde končí plošina, kde začíná hloubka. Mají hloubkoměr a sonar, a kdyby si s tím pohráli, zjistili by si to sami. Jenomže provoz lodi stojí denně deset tisíc, tak chtějí ušetřit a najali si mě." "A ty jsi souhlasil? Myslel jsem..." "Hele, Marcusi, platíš tisíc babek na den. Po mně za to jenom chtějí, abych jim ukázal, kam plavat, kam namířit kamery a jak se dostat k ponorce, kdyby se musela sama vynořit dál od lodi." Darling se zasmál. "Můžeš vzít jed na to, že dolů v ponorce s nima nejedu." "Whipe," řekl Sharp a odmlčel se, protože cítil, že jeho nadšení začíná ochabovat. "Já jedu s nimi." "Ty? Proč?" "Námořnictvo má strach, že by se mohli ometat kolem našich sonarů a že by si fakt, že oliheň nenajdou, mohli vynahradiť napsáním nějakého článku o vyhazování peněz za pozorování neexistujících sovětských ponorek." "Proč si Wallingford myslí, že oliheň nenajdou?" "Podle námořních expertů už dávno odplavala," řekl Sharp.

"Totéž tvrdí lidi z Oceánografického ústavu." "Já ne. Talley taky ne, jinak by se dávno vrátil do Kanady. Ne, ta bestie tady pořád někde je, Marcusi. Vím to docela jistě." Chvilí bylo v telefonu ticho a pak Darling řekl: "Říkals, že jdeš s nima. Nemyslels tím, že polezeš do té ponorky?" "Jasně, že jo," řekl Sharp, "o to přece jde." "Nedělej to." "Musím, Whipe." "Ne, nemusíš, Marcusi." Darling se odmlčel a pak řekl: "V jedné věci musí být mezi náma oběma jasno: mezi odvahou a šílenstvím je velicej rozdíl."

Královskou loděnicí postavili v devatenáctém století trestanci vlastně vyhnanci, protože sem byli deportováni z Anglie. Drželi je ve vyřazených lodích, které uvízly v bahnitěm dně Grassy Bay. Její kamenné stěny byly více než tři metry široké, ulice dlážděné.

Zabírala celý severní konec Irského ostrova a kdysi to býval svět sám pro sebe. Byla tu kasárna pro stovky vojáků,

kuchyně, vězeňské cely, skladiště plachet, obchody se svíčkami, skladiště lan a zbrojnice.

Ted, když Sharp krácel po nábřeží k malé lodi, přivázané k molu, kde pořád ještě příležitostně nacházely útočiště anglické a americké lodi, přecházel okolo butiků, kaváren, obchodů se suvenýry, muzeí.

Písmena na zadním palubním nosníku oznamovala, že loď se jmenuje Výzkumník Ellis a jejím mateřským přístavem že je Fort Lauderdale. Sharp přešel po molu podél ní a kroky si odměřil její délkou. Bylo to asi pětáctýřicet metrů a z toho největší část zabírala nekrytá zád'. Asi v polovině mezi zádí a kajutou spočívala v podpůrné konstrukci ponorka, přikrytá nepromokavou plachtou. Na první pohled bylo jasné, že loď je úplně nová, podle tvaru postavená v Řecku nebo v Německu, a že péče o ni je dokonalá. Na trupu nebyla ani skvrna rzi, barva se nikde neodlupovala a nebyla ani odřená. Lana ležela vzorně svinutá na palubě a ocelohliníková konstrukce zářila v odpoledním slunci. Napadlo ho, že majitel téhle lodi určitě nemá finanční problémy.

Na přídi stála jakási žena a házela kousky chleba hejnu drobných rybek.

"Dobrý den," zavolal na ni Sharp.

Obrátila se k němu. "Ahoj," pozdravila. Ještě jí nebylo třicet let, měla štíhlou, vysokou postavu a opálenou pleť. Na sobě měla džínsy odstříhnuté nad kolena, pánskou košili na uzel uvázanou kolem pasu a potápěčské hodinky Rolex. Sluncem vyšisované vlasy měla nakrátko ostříhané a sčesané dozadu. Na krku jí na šňůrce visely sluneční brýle.

"Jsem Marcus Sharp... poručík Sharp." "Aha," řekla, "jistě. Pojd'te nahoru." Sharp vyšel po lávce a vstoupil na palubu.

"Jsem Stephanie Carrová," řekla žena, usmála se a podala mu ruku, "fotografka." Zavedla ho do kajuty.

Kajuta byla prostorná a pohodlně zařízená. Na závěsu byly připevněny dva rozkládací stoly, dvě pohovky s potahem z PVC byly přišroubované k podlaze, dále několik židlíček z umělé hmoty, poličky s knihami a na polici televizor s videorekordérem.

Schody vedly dopředu na můstek, dolů do kuchyně a dozadu ke kajutám.

Menší, šlachovitý, nakrátko ostříhaný muž, kterému mohlo být třicet stejně jako čtyřicet pět, seděl na podlaze a díval se na film s Jamesem Bondem.

"To je Eddie," řekla Stephanie, "řídí ponorku. Eddie, tohle je Marcus." Eddie roztržitě mávnul a zamumlal: "Ahoj."

Sharp si všiml, že jeden stůl je přeplněn fotoaparáty, blesky, expozimetry s krabičkami s filmy. "Máte tu někoho, kdo vám to píše?" zeptal se Stephanie.

"Ne," odpověděla, "všechno dělám já. Nehledě na to, že jestli se mi podaří toho netvora vyfotografovat, dlouhé řeči nikoho zajímat nebudou." Ukázala na schody vedoucí dolů na zád'. "Je tam několik prázdných kajut. Věci si dejte, kam budete chtít." Sharp hodil tašku na židli. "Kdo je Ellis?" zeptal se. "Výzkumník Ellis." "Barnaby Ellis... Ellisova ložiska... Ellisova nadace... Ellisovo vydavatelství. Ložiska dávají peníze nadaci a nadaci zase patří loď. Když některý z časopisů potřebuje loď, půjčí si ji od nadace." "Vy pro něj pracujete?" "Ne, jsem na volné noze. Pracuji pro Geographic, Traveler, pro každého, kdo je ochoten zaplatit." "Hej, vojáku!" zavolal hlas z můstku.

"Pojd'te, seznámím vás s Hektorem," řekla Stephanie a vedla ho nahoru na můstek.

Ukázalo se, že Hektorovi je kolem pětáctýřiceti. Byl to svalnatý černoš, na sobě měl bílou naškrobenou košili s kapitánskými výložkami, černé kalhoty s puky a vyleštěné černé boty. Tužkou a pravítkem něco zakresloval do mapy oceánu kolem Bermud.

"Ten Darling," řekl, "tvrdí, že bych měl zakotvit tady," ukázal na místo na mapě, "ale tam není v dosahu dno."

"Vysvětlil vám, jak se tam dostanete?" zeptal se Sharp.

"Docela přesně. Musím obeplout tenhle výběžek, potom zamířit na sever k bóji a odtamtud severovýchodním směrem až k tomuhle místu. Ale podle mapy je to hloubka devět set metrů.

Nemůžu zakotvit v devíti stech metrech." "Udělejte, co vám řekl," řekl Sharp. "Když tvrdí, že tam dno je, tak tam je.

Může to být podmořská vyvýšenina, šelf. Anebo mělčina." "Ale na mapě..." "Kapitáne," řekl Sharp, "kdybych si tady na Bermudách měl vybrat mezi nějakým kartografem z Geodetického pobřežního ústavu a Whipem Darlingem, vybral bych si vždycky Whipa Darlinga."

Bylo po páté, když vypluli z přístaviště a zamířili na sever k bójím kanálu. Sharp se Stephanie stáli na vyhlídkové palubě nad kajutou a dívali se na malé shluky obláčků měnících barvu podle toho, z jakého úhlu je ozařovalo zapadající slunce.

"Kde bydlíte?" zeptal se Sharp.

"Úředně v San Francisku. Ale ve skutečnosti nikde. Mám tam malý byt, abych se měla kam vracet, ale deset jedenáct měsíců do roka jsem mimo." Takže nejste vdaná." "To teda ne," usmála se. "Kdo by si mě vzal? Vždyť by mě vůbec neviděl. Když jsem si vybrala tohle povolání - právě jsem vyšla ze střední školy, pracovala jsem pro malé noviny v Kansasu a představovala si, jak fotografuju divočinu - věděla jsem, že se musím pro jedno rozhodnout. Nemůžu mít obojí. Mnoho mých přátel fotografů se specializuje na to, co já - sport, dobrodružství, zvířata - a z těch, co se oženili nebo vdaly, se devadesát procent rozvedlo.

"Stojí to za to?" "Stojí. Procestovala jsem celý svět. Můj pas je tlustý jako telefonní seznam. Poznala jsem spoustu lidí, mám hodně bláznivých zážitků, fotografovala jsem všechno od tygrů po mravence. Ale začínám z toho být utahaná. Občas uvažuji o tom, že se usadím.

Ale vždycky zazvoní telefon a já se vydám zas na nějaké nové místo." Ukázala na moře a dodala: "Jako teď." "Co víte o obří olihni?" "Nic. Nebo skoro nic. Cestou jsem si přečetla několik článků. Vím, že ji ještě nikdo nevyfotil a to mi stačí. Člověku se nestává často, že by dostal příležitost udělat něco, co před ním ještě nikdo neudělal." "Má to svůj důvod. Je jich málo a jsou nebezpečné." "To je na nich to skvělé, ne?" řekla. "Podívejte se na to z téhle strany, Marcusi. Jsme placeni za něco, co jiní nedokážou, i kdyby měli peněz jako želez. Riskujeme a objevujeme. Tomu se říká život." Když se na ni Sharp podíval, pocítil náhle silné bolestné bodnutí, jaké nepocítil už měsíce. Byla to vzpomínka na Karen.

V kajutě snědli večeři: hamburgery pečené v mikrovlnné troubě, na páře ohřáté těstoviny a salát. Když umyli nádobí,

Eddie a dva muži, tvořící posádku, se sesedli kolem televize a dívali se na "Hon na rudý říjen", zatímco Hektor se vrátil na můstek.

Stephanie sobě a Sharpovi nalila kávu, z pouzdra na fotoaparát vytáhla cigaretu a odvedla Sharpa na palubu. Měsíc byl tak jasný, že zastínil hvězdy kolem, a hladina připomínala zrcadlo.

"A co vy?" zeptala se. "Jste ženatý?" "Ne," řekl Sharp a pak - nevěděl proč - jí vyprávěl o Karen.

"To je hrozné," řekla, když skončil. "Já bych se s takovou bolestí ani nevyrovnala." Dřív než na to Sharp mohl zareagovat, uslyšel, jak na něj z můstku volá Hektor: "Hej, vojáku!" Prošli chodbičkou na levoboku a vystoupali po čtyřech kovových schůdkách k venkovním dveřím můstku.

"Pojďte sem," řekl Hektor.

Sharp vešel dovnitř. Ve tmě to tam vypadalo jako v opuštěném nočním podniku, protože jedinými světly tady byla červená, zelená a oranžová světélka z elektronických zařízení.

"Co si o tom myslíte?" zeptal se Hektor a ukázal na obrazovku sonaru.

„O čem?" "Pohybujeme se kolem místa, kde jsme zakotvili. Myslím, že jsme se přitom dostali nad nějaký vrak." Když se Sharp pohnul k obrazovce, pomyslel si, že by to byla pěkná ironie, kdyby objevili starý vrak, neznámý a celá století netknutý. S ponorkou by se k němu mohli dostat, vyfotit ho, možná i vytáhnout z něj něco nahoru. To by Whip koukal. Sharp zavřel oči, potom je znovu otevřel a upřel je na šedou obrazovku. Věděl, že obrazy sonaru bývají velmi přesné, pokud je zobrazený předmět v dobrém stavu a leží na plochem dně sám.

V National Geographiku viděl fotografie lodě, která se potopila v Severním ledovém oceánu. Lod' spočívala na dně vzpřímeně, její stožár a palubní nástavba byly jasně viditelné, takže to vypadalo, jako by se loď právě chystala vyplout. Ale ta loď se potopila zakotvená a do hloubky devadesáti metrů. Jestli tady nějaký vrak byl, musel se propadnout do osmi set metrů a při dopadu se nejspíš rozbil na kusy. Možná, že z něj zůstala jen hromada trosk.

Sharp uviděl na obrazovce beztvarou skvrnu. Podíval se na číselnou stupnici na boku: skvrna byla asi dvacet až třicet metrů dlouhá, což by mohlo odpovídat velikosti potopené lodi.

"Je to možné," řekl.

"Podívejte se na to zítra z ponorky," řekl Hektor. "Za války se tu ztratilo hodně lodí. Možná, že to je jedna z nich. Kolik je na loranu?" Sharp odstoupil od obrazovky sonaru a přešel na druhou stranu můstku k loranu. Nadiktoval čísla Hektorovi, který si je zapsal na kus papíru.

Ani jeden z nich se už na obrazovku sonaru nepodíval. Kdyby to byli udělali, zjistili by, že některé čáry zmizely a jiné se objevily, když se ta věc v hloubce devíti set metrů pod nimi začala hýbat.

Karen k němu natahovala ruce, očima ho prosila a křičela, jenomže v řeči, které nerozuměl. Chtěl se k ní přiblížit, ale nohy ho neposlouchaly. Zdálo se mu, jako by se brodil průsvitným bahnem nebo jako by ho cosi drželo a nutilo ho pohybovat se velmi pomalu. Čím víc se k ní blížil, tím vzdálenější se mu zdála. A pak ji něco pronásledovalo, něco, co neviděl, ale muselo to být obrovské a hrozné, protože její strach se změnil v zděšení a křičela ještě hlasitěji. Najenou z ničeho nic zmizela a to, co ji pronásledovalo, taky: ozývalo se jen hlasité, pronikavé bzučení.

Sharp se probudil a chvíli nevěděl, kde je. Pryč byla malá, nebyla jeho a vládlo tu šero. Jenom bzučení pokračovalo, bylo naléhavé a vycházelo z prostoru za jeho hlavou. Obrátil se a na přepážce uviděl palubní telefon. Zdvihnul sluchátko a zamumlal svoje jméno.

"Vstávejte, Marcusi," řekla Stephanie, "je čas jít." Když zavěsil, ucítil, jak se v něm zdvihá vlna adrenalinu. Přihlásil se dobrovolně, ale to, co bylo včera vzrušující, dnes bylo hrozné.

Jaktěživ nesesedl v ponorce a už vůbec ne v takové, která byla třikrát menší, než vagón podzemní dráhy. Neměl rád přeplněné výtahy - kdo by taky měl - a v uzavřených lodních kajutách se cítil nepříjemně. Uvažoval, jestli nakonec nezjistí, že trpí klaustrofobií.

No co, pomyslel si, za chvíli se to ukáže. Když se oholil a oblékl si kalhoty, košili, vlněné ponožky a svetr, obavy opět vystřídal vzrušení. Alespoň se něco děje, něco vzrušujícího. Jak by řekla Stephanie, tohle je život. Když Sharp vstoupil do hlavní kajuty a nalil si kávu, slunce právě vyšlo nad obzor. Přes okna v zadní části kajuty viděl Eddieho a jednoho muže z posádky, jak z ponorky stahují nepromokavou plachtu. Stephanie byla na zadní palubě, ukládala videokameru do vodotěsného obalu. Potom zabloudil pohledem doprava a uviděl, že k levoboku lodě je připoutaný Korzár. Chtěl vyjít ven z kajuty, ale zastavil se, když za zády, z můstku, uslyšel Darlinga, jak se baví s Hektorem.

"Dobré ráno, Marcusi," řekl Darling, když se Sharp objevil na můstku. "Ještě pořád chceš jít dolů zmrznout?" "Ano," řekl Sharp, "chci." Darling se obrátil k Hektorovi a řekl: "Můj parták tady počká, až spustíte ponorku, potom ji na mý lodi bude sledovat." "Co budeš dělat ty, Whipe?" zeptal se Sharp.

"Budu na tebe dávat pozor, Marcusi," usmál se Darling. "Máš moc velkou cenu, než abysme o tebe přišli" Sešel z můstku a zamířil na zád', aby se s Mikem na Korzárovi dohodl.

Sharp si odnesl kávu dolů na palubu. Nahoře na žebříku se srazil se Stephanie, která stoupala nahoru. Kývla na něj, aby šel vodotěsnými dveřmi nad hlavní kajutou a zadní částí můstku za ní. Byla to místnost, ze které sledovali činnost ponorky. Byla tam tma, jenom na stropě svítila červená zářivka a u stěny čtyři televizní obrazovky, na kterých byly vidět barevné pruhy. Jeden ze členů posádky, Sharp si pamatoval, že se jmenuje Andy, seděl u panelu s různobarevnými žárovkami a knoflíky a na hlavě měl sluchátka s mikrofonom.

"Andy odtud kontroluje celý systém ovládání ponorky," vysvětlovala Stephanie. "Váš přítel Whip tu bude s ním. Po celou dobu si s ním budeme moci povídat." Sharp ukázal na televizní obrazovky. "Ponorka má naistalované elektrické spojení s lodí?" "Všechno se natáčí na videozáznam, pro nadaci. Stačí na to jeden optický kabel. Uvnitř i vně ponorky jsou video kamery, kromě toho mám svoje fotoaparáty. Můžu vám jeden dát? Budete u jiného okna, každý z nás uvidí něco jiného." "Jasně," řekl Sharp, "jestli máte takový ten pro blbce. Co chcete fotit? Korály, řasy?" "To teda ne," řekla

Stephanie, "příšery. Nic než příšery. Pořádně veliké."

Zblízka Sharpovi ponorka připomínala velkou antihistaminovou tabletu s končetinami. Na každém rameni byla klepeta a mezi nimi na kulovitém držáku byla připevněna videokamera.

Slunce mezitím vystoupilo výš a vládlo úplně bezvětrí. Když se Sharp soukal kulatým otvorem do ponorky, pot se z něj jen lil. Námořník obsluhující jeřáb mu ukázal zdvižený palec a Sharp se mu v odpověď jen nuceně pousmál.

Stephanie už byla uvnitř, stejně jako Eddie, který měl na sobě pérovou vestu a byl skloněný nad spínači a ventily.

Vnitřek ponorky byla tři a půl metru dlouhá, necelé dva metry široká a půl druhého metru vysoká trubice. Byla v ní tři malá okénka, jedno v přední části pro Eddieho, a na každé straně po jednom pro Stephanie a pro Sharpa. Na ocelové podlaze před Sharpovým okénkem ležel polštář ve tvaru čtverce. Klekl si a po čtyřech k němu přilezl. Zjistil, že může sedět s nohama složenýma pod sebou, klečet s tváří přitisknutou k okénku nebo ležet se zdviženýma nohama.

Narovnat se ovšem nemohl.

Co když ho chytí křeč? Jak ji rozcvičí? Nemysli na to, řekl si. Prostě to nějak uděláš.

"Jak dlouho bude trvat, než se dostaneme na dno?" zeptal se.

"Půl hodiny," řekla Stephanie. "Budeme klesat rychlostí třicet metrů za minutu." To není tak špatné. Hodinu může přežít. "Jak dlouho tam zůstaneme?" "Až čtyři hodiny." "Čtyři hodiny!" Nikdy, pomyslel si Sharp. Ani náhodou.

Nad hlavou slyšel kovově zasyčet poklop, když se zaklapl a hermeticky uzavřel.

Stephanie mu podala pětaticetimilimetrový fotoaparát s širokoúhlým objektivem a řekla: "Všechno už je nastaveno.

Budete jen mačkat spoušť." Když Sharp chtěl fotoaparát uchopit, vyklouzl mu ze zpocených rukou a Stephanie ho zachytila až těsně nad podlahou. "Vypadáte jako mrtvola," řekla.

"Ale neříkejte," Sharp si utřel ruce o kalhoty a vzal fotoaparát.

"Čeho se bojíte? Tohle je supermoderní ponorka a Eddie je superpilot," usmála se. "Nemám pravdu, Eddie?" "To bych řekl," přitakal Eddie. Zahuhlal něco do mikrofonu připevněného k sluchátkům. Ponorka poskočila a začala stoupat, jak ji jeřáb zdvihl z podstavce a přenesl nad vodou. Chvilí se kývala sem a tam jako kabinka na nějaké pouťové atrakci a Sharp se musel zapřít o stěny, aby udržel rovnováhu. Potom pomalu klesala, až dopadla na hladinu a její pohyb se změnil v jemné kolébání.

Sharp se podíval z okna a uviděl vodu pleskající o sklo. Seshora uslyšel kovový zvuk. To odpojili hák od jeřábu od poklopu ponorky. Začali se ponořovat. Teď už voda zakrývala okénka. Sharp přitiskl tváře ke sklu a vyvalil oči, snažil se pohledem zachytit poslední sluneční paprsek. Modrá barva nebe, bělost oblaků a zlatý jas slunce se lámaly na vodě a míhaly se mu před očima.

Potom barvy vybledly a nahradil je monotónní modrý opar.

Všechny zvuky utichly, jen elektrický motor na palubě ponorky tiše vrčel.

Svět pohltilo moře.

Pot stékající Sharpovi po čele, v podpaží a na zádech se rychle vypařil a začala mu být zima. Za necelou minutu klesla teplota o jeden stupeň. A přesto se potil dál, ne z horka, ale ze strachu a z pocitu vzrůstající klaustrofobie.

Podíval se oknem ven a zjistil, že modrá barva vody tmavne do fialova. Sebral odvahu a sklopil oči dolů. Sluneční paprsky se snažily vodní temnotu prozářit, ale ta je pohltila a rozptýlila. Tam dole nahradila modrou barvu černá a vládla tam věčná noc.

Pomalu klesali, nic neviděli, nic neslyšeli. Vtom si Sharp uvědomil, že ho ta prázdnota vlastně uklidňuje, protože si vzpomněl, co mu Darling vyprávěl o živočišných žijících v této noci, v této temnotě. Otfásl se.

"Zapínám osvětlení," řekl do mikrofonu Eddie a stiskl tlačítko.

Dvě vnější tisícivattové lampy se rozsvítily a vrhaly žluté paprsky světla, které pronikly vodou na šest, devět metrů, než je tma spolkla.

A pak před Sharpovým zrakem explodoval svět plný života. Ve světle se zjevovali a mizeli vířící planktoničtí živočichové, živoucí chumelenice mořského života. Neuvěřitelně droboučkový krab se přitiskl k jeho okénku a pochodoval po skle. Něco, co připomínalo šedočervenou stužku se žlutými očima a věncem droboučkových jehliček na hlavě, se přivlnilo ke sklu, chvilí se tam třepotalo a potom rychle odplavalo.

"Podívejte," řekl Eddie a ukázal na své okno. Sharp natáhl krk, aby se podíval, ale to co tam bylo, mezitím zmizelo. Vrátil se ke svému oknu a za chvilí to uviděl- objevilo se to, klidně to kroužilo kolem kabiny. Zvláštní výtvar bláznivé představitivosti.

Byl to mořský ďas: kulatý, hnědožlutý, pomalu hýbal krátkými sliznatými ploutvemi. Oči měl vypoulené, vypadaly jako modrozelené vředy, jeho zuby připomínaly diamantové jehly a tělo měl protkávané černými žilkami. Vypadal jako zubatá cysta. Tam, kde měl mít nos, byla bílá stopka a na jejím vrcholku zářilo světlo jako maják.

Sharp znal mořské ďasy z fotek. Používali stonku jako návnady, pohybovali světlem před otevřenou tlamou, aby přivábili zvědavou neopatrnou kořist.

Protože v pozadí nebylo nic, k čemu by to Sharp mohl porovnat, netušil, jak je ryba daleko, ani jak je veliká.

"Co myslíte?" zeptal se a roztáhl ruce na půl metru od sebe.

Eddie se zašklebil a ukázal prsty: ryba nebyla větší než deset dvanáct centimetrů.

Sharp slyšel vrčení Stephanieina fotoaparátu, jak na něm dívka odpaluje snímky jeden za druhým. Objektiv držela těsně u skla a naslepo nastavovala clonu; doufala, že náhodným fotografováním dosáhne správného osvětlení.

"Myslel jsem, že chcete fotit jenom příšery," řekl Sharp.

"A co je podle vás tohle?" Stephanie ukázala na svoje okno.

"Panebože, podívejte se na tohle!" Sharp viděl, jak se za sklem míhlo něco žlutého. Otočil se a čekal, až živočich obepluje kabinu.

Sharp mrznul. Vlněné ponožky mu vlivem orosených vnitřních stěn kabiny zvlhly. Nahoře na povrchu vlhkost příjemně chladila, ale teď, i když se orosení vypařilo, ponožky mu neuschly. Strčil si ruce pod svetr do podpaží, otočil se od okénka a podíval se Eddiemu přes rameno na přístroje. Venku byly čtyři stupně, uvnitř nebylo o moc tepleji, něco nad pět stupňů. Byli v šesti stech padesáti metrech a pořád klesali.

Podle všeho to nemělo ploutve: mohl to být žlutý šíp. To by z něj ovšem nesměl viset celý zaživací trakt. Střevo a žaludek měl v jakési pulsující kapsičce. Ve spodní čelisti se to hemžilo zuby připomínajícími špendlíky.

Za chvíli se u ponorky shromáždili další zvědaví a nebojácní živočichové, které přitáhlo světlo. Byli tu tvorové připomínající hady s vlající srstí na zádech, úhoři s velkýma očima a hrboly za hlavou, které vypadaly jako nádory. Průsvitné koule, které jako by tvořila jenom tlama.

Sharp sebou trhnul, když se z reproduktoru najednou ozval Darlingův hlas. "Máš tam skvělou zoologickou zahradu, Marcusi," řekl. "Jestli dostanou v akváriu rozum, tak budu vědět, kam příště spustit pasti." "Počkej, až uvidí tyhle fotky, Whipe," řekl Sharp. "Přilezou za tebou po kolenou." Sharp zapomněl na strach, nevšímal si chladu a vzal do ruky fotoaparát a zaostřil. Klekl si na polštář a čekal, až kolem poplave další miniaturní záhada.

Mike se plácnul do obličeje a bolest ho na chvíli probírala. Ale jen co se opět podíval na obrazovku přístroje k vyhledávání ryb, cítil, že se mu víčka znovu začínají zavírat. Vstal, protáhl se, zív a podíval se oknem ven. Loď byla vzdálená asi čtyři sta metrů a za ní viděl Bermudy připomínající šedivou hroudu. Jinak bylo moře od obzoru k obzoru prázdné.

Whip mu přikázal, aby od obrazovky přístroje - říkal mu sonar chudých - neodtrhl oči a on už déle než hodinu jeho příkaz plnil. Ale obraz byl pořád stejný: čára představující dno a nad tím malý bod - pohybující se ponorka. Nic jiného. Žádná roztroušená skvrna, která by znamenala hejno ryb, ani jiná, celistvá, svědčící o přítomnosti nějakého většího těla, například proplovající velryby.

Za normálních okolností by se Mikovi nelíbilo, že musí na lodi zůstat sám, ale tohle bylo něco jiného. Druhá loď byla nedaleko a na ní byl Whip, všechno se to odehrávalo necelých osm set metrů od něho a jeho se to nijak netýkalo. Nemusel dělat nic jiného, než dávat pozor, jestli něco neuvidí. Nejlepší na tom bylo, že na něm nebyla žádná odpovědnost.

Necítil jen klid, byl jakoby v hypnóze, a to nejen díky té nehybné obrazovce, ale také proto, že moře Korzára kolébalo tak mírně, že dříve, než si to vůbec uvědomil, dvakrát usnul. Možná by se ani neprobudil, kdyby nevrazil hlavou do stěny.

Ve vysílače zapraskalo a Mike slyšel Whipův hlas: „Korzáre...

Korzáre... Korzáre... ozvi se." Mike zdvihl mikrofon, stiskl knoflík a řekl: "Slyším tě, Whipe." "Jak ti to jde, Michaeli?" "Pořád se mi chce spát. Je to horší než koukat na usychající barvu." "Nic se neděje, udělej si pauzu." "Moc rád," řekl Mike. "Udělám si kávu, půjdu na vzduch a kapku si pohraju s tou mizernou pumpou." "Nastav vysílačku na hlasito, abys mě slyšel, když zavolám." "Rozumím, Whipe. Jsem na příjmu." Mike zavěsil mikrofon zpátky na hák. Ještě jednou se podíval na obrazovku, zjistil, že obraz se nezměnil, a sešel dolů.

Obrazovka v kormidelnické budce svítila dál. Několik okamžiků zůstal obraz ještě nehybný, jako by to byla fotografie. Potom se na pravé straně, asi v třetinové vzdálenosti ode dna, zjevila stopa. Byla to jednodílná, pevná hmota, která se po obrazovce pomalu pohybovala směrem k ponorce.

Něco se v ní změnilo. Dosud jen rostla a dospívala, žila, jak to šlo, nechala se unášet mořským proudem a žrala to, co se jí připletlo do cesty. Ale potravu už nebyl dostatek, pasivita jí nemohla zaručit přežití. Její instinkty se změnily - měla je geneticky naprogramované, byly neměnné - jenom pud sebezáchovy se změnil. V reakcích na své okolí začala být aktivnější.

Už nemohla dál žít jako mořský sběrač odpadků, musela se stát lovcem.

Právě se vznášela na soutoku dvou proudů obtékajících sopku, když vtom ji něco silně zneklidnilo: pravidelný rytmus moře byl narušen něčím, co tam nepatřilo.

Vycítila v okolním prostředí změnu, jako by do jeho světa začala proudit energie. Ve vodě bylo cítit jemné, ale nepřetržité pulsování, malí živočichové se proháněli sem a tam a světélkovali. Větší plavali nedaleko a mírně měnili tlak vody.

Malé a poměrně slabé lidské oko by světlo vůbec nevnímalo, ale její obrovské oči, vybavené množstvím tyčinkových buněk, přijímaly i ten nejmenší záblesk světla. Teď to bylo víc než záblesk. Někde hluboko pod ní byl silný světelný zdroj, který byl v pohybu a vydával rytmický zvuk plašící ostatní živočichy.

Už několik dní byla bez jakékoli potraviny, a i když pojem času neznala, její smysly vedla potřeba nasytit se.

Vtáhla vodu do dutiny svého těla, vypudila ji třeštěm ven a zamířila ke světlu. Vydala se na lov.

Stephanie se natáhla, otevřela krabici z umělé hmoty a vytáhla z ní termosku. Nalila kávu do kelímku z termosky a podala ho Sharpovi.

Káva byla silná, neslazená, měla sladkokyselou, trpkou příchut', ale když ji Sharp měl v žaludku, byl rád, že tam má něco teplého.

"Díky," řekl.

Podíval se na hodinky. Byli dole téměř tři hodiny, vznášeli se v hloubce sedmi set šedesáti metrů, asi sto padesát metrů nade dnem, a zatím, kromě drobných, podivných živočichů, kteří se zvědavě shlukli okolo ponorky a potom zmizeli v temnotě, neviděli nic.

"Co kdybysme se spustili na dno?" řekl Eddie do mikrofonu.

Z reproduktoru se ozval Darlingův hlas. "To můžete," řekl.

"Možná uvidíte žraloka." Eddie posunul řídicí páku dopředu a ponorka začala klesat.

Dno připomínalo obrázky měsíčního povrchu, které kdysi Sharp viděl: bylo holé, prašné, zvlněné. Ponorka před sebou hnala tlakovou vlnu. Zdvihl se oblak, a když se stroj odsunul dále, zase klesl.

Najednou se Eddie napřímil a řekl: "Panenkomarjá!" "Co?" zeptal se Sharp. "Co je?" Eddie ukázal na Sharpovo okénko, a tak si Sharp zastínil oči a při tisku obličej ke sklu. Hadí, pomyslel si nejdřív. Milión hadů. Všichni se rojili na nějaké zdechlině.

Když se na to podíval pozorněji, řekl si, že to nemohou být hadi, ale úhoři. Ale ne, ani úhoři to nebyli - měli ploutve. Byl to jakýsi zvláštní druh ryb, které se kroutily, svíjely a trhaly maso. Na drobné kousky, plovoucí v prostoru, se hned vrhali jiní, menší saprofágní živočichové.

Jeden z úhořovitých, hadovitých tvorů se odtrhl od kořisti, couvl a zmatený nebo rozzuřený světly zaútočil na ponorku. Tlamou se vrhl proti Sharpovu okénku a udeřil do něj, jako by chtěl stroj vcucnout do břicha. Bylo z něj vidět jen obrovskou tlamu lemovanou ostrými zuby a dorážející jazyk. Tělo se svíjelo jako spirála a zuřivě se snažilo vyvrtat do oběti díru.

Sliznatka, uvědomil si Sharp, hrozivý, obávaný živočich, který vyvrtával díry do těl větších zvířat a vysával z nich život. "Tobě je zima, Marcusi?" zeptala se Stephanie. Sharp přikývl: "To teda je," řekl. Ruce měl zkřížené na prsou, dlaně schované v podpaží, a stejně se pořád třásl. "Jak to, že tobě ne?" "Mám na sobě vrstvu bavlny, na ní vrstvu hedvábí a na ní vrstvu vlny." Obrátila se k Eddiemu: "Kde je káva?" "Támhle v té krabici."

Eddie s ponorkou zamířil nad spletené klubko sliznatek, přídí se zaryl mezi ně a odstrčil je na stranu. Pak Sharp viděl, co bylo jejich potravou.

"Vorvaň!" řekl. "Spodní čelist vorvaně! Vidíš to, Whipe?" "Jo," řekl Darling. Hlas měl bezvýrazný a vzdálený.

"Co, proboha, mohlo zabít vorvaně?" Darling neodpověděl, ale v nastálém tichu si Sharp najednou uvědomil: Já to vím. A začal se potit. Namáhal si oči, aby spatřil něco za hranicí světla a tmy. Ryby se proháněly sem a tam, nemizely z dohledu, ale nečekaně se objevovaly a ztrácely, přízraky, které křížovaly okraj světla. Při pohledu na ně pociťoval Sharp úlevu: Whip mu jednou řekl, že jsou-li v okolí ryby, člověk se nemusí bát žraloků, protože mnohem dřív, než ho uvidí člověk, podle elektromagnetických signálů, které vysílá, ho vycítí ryby. Teprve kdyby ryby zmizely, pak by se mohl začít člověk bát.

Jenomže, pomyslel si Sharp, Architeuthis není žralok. Zdvihl fotoaparát k okénku.

"Ta obluda tu není," řekl Eddie. "Jdeme nahoru." Zatáhl za řídicí páku. Sharp sledoval digitální hloubkoměr na přístrojové desce před Eddiem. Byly na něm údaje v metrech, a jak se Sharp díval, čísla se měnila - strašně pomalu, zdálo se mu a přál si, aby čísla naskakovala rychleji - z devíti set sedmdesáti na devět set šedesát devět. Vzdychl, třel si prsty na nohou a uvažoval, jestli mu neumrzly. Najednou se ponorka otřásla a naklonila se k jedné straně. Sharpa to srazilo na podlahu a musel se chytit držáku.

Kabina se vrátila do původní polohy a dál stoupala nahoru.

"Co to, k čertu, bylo?" zeptal se Sharp. Eddie neodpověděl. Byl nakloněn nad přístroje, záda napjatá. Stephanie se zády tiskla ke stěně a rukama se zapírala o podlahu. "Co to bylo, Eddie?" zeptala se. "Nic jsem neviděl," řekl Eddie. "Asi jsme se dostali do vzdušných kapsy, nebo nad náma proplulo něco jako loď." "Nemohl to být mořský proud?" Z reproduktoru se ozval Darling: "Kdepak, nic takového. Tady žádný proudy nejsou." Odmlčel se. "Něco tam máte." Když si Sharp uvědomil, co tím Darling myslí, ucítil v žaludku tíhu, jako by v něm měl pytel kamení. Bože, pomyslel si. Už je to tady.

Viděl, že jeho fotoaparát klouže po podlaze, zdvihl ho, překontroloval, zaostřil a zjistil, že prsty ho vůbec neposlouchají. Strašně se mu třásl a zdálo se, že každý z nich si žije vlastním životem a odmítá přijímat rozkazy z mozku. Kapka potu mu ukápla z čela přímo na objektiv. Otřel ho do košile. Podíval se na Stephanie. Byla k němu obrácená zády a aparát držela směrem k oknu. Tiskla spoušť a za několik sekund nacvakala tučt snímku. "Udělej pár fotek, Marcusi," řekla přes rameno. Čeho?" Nic nevidím"

"zeptal se." "Objektiv má širší záběr než tvoje oko. Možná, že něco zachytí."

Její oči vnímaly stále více světla, zatímco ostatní smysly zaznamenávaly zvýšené chvění ve vodě. Nedaleko od ní bylo něco, co se pohybovalo.

Čichové orgány nezachytily žádné známky života, žádný důkaz, že to je kořist. Kdyby ji nesžíral tak silný hlad, byla by obezřetnější, pravděpodobně by zůstala v temnotě a vyčkávala by. Ale tělesné potřeby poháněly její mozek k netrpělivosti, proto se ke zdroji světla neustále přibližovala. Dřív, než jí Sharp stihl odpovědět, ponorka se znovu silně zatřásla a naklonila se doleva. Před světly se mihl stín, zatemnil vodu před nimi a pak zmizel. "Krucinál!" zakřičel Eddie a bojoval s řídicí pákou, aby ponorku vyrovnal. Sharp namířil fotoaparát na okno, stiskl spoušť, přetočil film a znovu stiskl.

Ponorka znovu stoupala. Sharp se podíval na ukazatel: devět set šedesát, devět set padesát devět, devět set padesát osm...

Spěchala tmou, hnána záchvatem bezmocné zuřivosti. Její biče se vzepjaly a drápy ztopořily, potom se zatáhly a znovu vzepjaly, jako by se pokoušely zničit samotné moře. Její barva se změnila ze šedé na hnědou, z hnědé na kaštanovou a pak na červenou, růžovou a popelavě bílou.

Proplavala kolem té svítící věci, odhadovala ji a pak se ji pokusila zabít, i když známky života, které vydávala, byly slabé a nejasné.

Ta věc měla tvrdý, neproniknutelný krunýř a bránila se divokým pohybem a podivnými zvuky.

Protože její útok nekončil získáním povzbuzující stopy krve anebo rozsápaného masa, dál už neútočila. Vydala se hledat jinou potravu. Ale její buňky nebyly zvyklé na to, že by si potravu odepřela. Zaživací šťávy začaly v jejím očekávání

vytíkat do zažívacího traktu. Působily jí bolest, vyvolávaly v ní zmatek a burcovaly v ní zuřivost.

V honbě za potravou, jakoukoliv potravou, spěchala vodou, pomalu stoupala za vzdalujícím se světlem, nepronásledovala ho sice, nicméně plavala za ním.

"To bylo něco!" řekla Stephanie, když vylezla otvorem z ponorky a sedla si na poklop. Usmála se na Darlinga s Hektorem, kteří stáli dole na palubě.

Sharp se protáhl otvorem a sedl si vedle ní. Zhluboka se nadýchl a vychutnával čerstvý vzduch. Vychutnával bezpečí. "Viděli jste to?" zeptal se Hektor.

"Viděli jsme milión těch nejdivnějších věcí na světě," řekla Stephanie. "Nikdy jsem netušila, že něco takového existuje, natož abych to fotografovala." "Ne, já myslím, jestli jste viděli tu věc, co vás rozhoupala. Co to houpalo lodí?" "Nevím, neviděla jsem to." Podívala se na Sharpa. "Co ty?" "Ne," řekl Sharp a podíval se na Darlinga. "Viděli jste něco na videu, Whipe?" "Jenom stín," řekl Darling a začal obcházet ponorku, prohlížel si ji, tu a tam se dotkl nátěru. Eddie, který vystoupil jako první a pomáhal dvěma námořníkům, připevnil ponorku k držákům, řekl: "Ať to bylo cokoli, nechtělo nás to napadnout. Prohlídlo si nás to a plavalo dál." "Možná," poznamenal Darling. Přestal obcházet kabinu a pečlivě prohlížel jedno místo.

Sharp se naklonil na stranu a podíval se, kde se Whipovy prsty dotýkaly nátěru. Uviděl pět třicet až devadesát centimetrů dlouhých stop. Něco seškráblo barvu a obnažilo celý kov. "Byla to oliheň, že jo?" řekl.

Darling kývl a řekl: "Podle mě jo." "Jestli to byla ona," ozval se Eddie, "tak si nás jen prohlídla a dala nám pokoj."

"Příště budeme připraveni," řekla Stephanie. "Jdu přemístit kamery." Vytáhla nohy z otvoru, sklouzla dolů z ponorky a obrátila se na Eddiho, "za jak dlouho jdeme znovu?" "Za čtyři hodiny," řekl Eddie a podíval se na hodinky. "Počítejte s tím, že tak v půl čtvrté, ve čtyři se ponoříme znovu." Beze mě, pomyslel si Sharp, já mám na jeden den vzrušení až dost. "Já zůstanu tady," řekl. "Na obrazovce toho ke spokojenosti námořnictva uvidím dost." "Nemohl byste jet, i kdybyste chtěl, vojáku," řekl Hektor. "Už vás odtamtud někdo vyhodil." "Kdo?" Když Hektor neodpovídal, podíval se Sharp na Darlinga a na jeho tváři spatřil znechucený výraz. Potom se Darling odvrátil a plivnul přes zábradlí do vody.

Herbert Talley se díval, jak otlučená dodávka sjela z příjezdové cesty, potom se obrátil a vešel do domu. Přešel obývacím pokojem, halou a otevřel dveře Manningovy ložnice. "Vstávejte, Osborne," řekl. V místnosti se vznášel zápach zvětralé pálenky a vydýchaného vzduchu. Talley zamířil k oknu naproti, roztáhl závěsy a otevřel okno.

Manning vzdychl a zeptal se: "Kolik je hodin?" "Bude poledne. Přijďte za mnou na terasu." Zatímco Manning si čistil zuby a naléval kávu, Talley stál na terase a díval se nad Castle Harbour. Na letišti vzdáleném půldruhého kilometru se chystal přistát Boeing 747, a když pilot přepnul na zpětný chod, ozval se tak hlasitý řev motorů, že lžička na Talleyho talířku se úplně roztrásla. Co je na tom Tucker's Townu tak zvláštního, pomyslel si Talley, že si v něm boháči kupují obrovské domy, namačkané jeden na druhý? A za to mají výsadu dvacetkrát za den snášet ohlušující řev. Nejspíš je všechny láká exkluzivnost nápisu SOUKROMÝ POZEMEK na konci každé příjezdové cesty.

Manning vyšel z kuchyně, na sobě měl koupací plášť a v ruce šálek kávy. "Co se děje?" zeptal se. "Právě tu byl ten rybář, Frith. Před hodinou odposlechl z vysílačky zajímavý rozhovor mezi výzkumnou lodí a námořní základnou, Poručík Sharp podával zprávu." "No a?" Manning byl podrážděný, netrpělivý a dosud se pořádně neprobral ze včerejší opice. Když viděl, že Talley mlčí a jen se usmívá, vyštěkl na něj: "Sakra, Herberte, přestaňte mě provokovat! Co se děje?" "Ta loď se jmenuje Výzkumník Ellis. Má na palubě ponorku. Hledají tady Architeuthise. Myslím, že ho objevili, i když si nejsou jisti." "Ellis," zamumlal Manning. "Barnaby Ellis?" "Nevím, asi ano. Podstatné je, Osborne, že oliheň je tady a navíc je hladová. A máme tady perfektně vybavenou loď s možností dostat se až k ní. V té ponorce ji mohli vidět, nafilmovat ji, prozkoumat. A mohli byste ji zabít, kdyby..." Talley se odmlčel.

"Kdyby co?" "Kdybychom se na ni dostali. Vy máte moc, Osborne. Teď nastal čas ji použít." Manning zaváhal, na chvíli se zamyslel, potom vstal a vyšel ven. Talley slyšel, jak mačká tlačítka telefonu.

Talley poodešel k okraji terasy a podíval se dolů na velký oválný bazén. Na okraji ležel kyslíkový přístroj, k němuž byl připevněn batoh a regulátor. Bylo vidět, že tu leží už několik dní, možná i týdnů, protože na něm byla vrstva borového jehličí a mezi jeho popruhy se usídlil mlok. Talley přemýšlel, jestli nepatřil jednomu z Manningových dětí a jestli ho tu Manning nenechal jako truchlivou vzpomínku.

Talley začínal být netrpělivý. Manning trávil večery s lahví brandy a Talley vycítil, že jeho vášnivý hněv se dlouhou nečinností a zklamáním mění v zoufalství. Slyšel, jak Manning telefonuje, a pomyslel si: "Dobře, možná že se věci zase dají do pohybu." Když se Manning vrátil, řekl: "Vše je zařízeno. Mluvil jsem přímo s Barnabym. Loď je tu kvůli jednomu z jeho časopisů.

Souhlasil, že své lidi odvolá a zítra dá šanci nám." "Zítra?" zeptal se Talley. "Proč už ne dnes? Frith řekl, že se chystají ponořit už dnes odpoledne." "Ponorka je obsazená. Dnes odpoledne tam někoho vyslala bermudská vláda. Podle všeho mají plán, jak oliheň zabít." "Jak?" Talleymu se najednou udělalo špatně. "Jak chtějí to zvíře zabít?" "To nevím," řekl Manning, "ale z toho bych si těžkou hlavu nedělal." "Jak můžete být tak bezstarostný? Utratil jste..." "Podle mě mají šanci jedna k miliónu." "Proč?" "Protože velitelem těch lovců je váš přítel Liam St. John."

Sharp s Darlingem stáli na vyhlídkové palubě a sledovali St. Johna, jak z lodi patřící akváriu vykládá svoje věci. Byly tam čtyři hliníkové bedny, dvě nádoby s čerstvými rybami a upravená past na ryby, velká asi metr na metr, vyrobená ze silného pletiva a vyztuženého ocelového drátu.

St. John se bavil s Eddiem a Stephanií. Potom Eddie zavolal dva námořníky, kteří naložili bedny do ponorky a začali k její horní části, kousek před poklop, připevňovat drátěnou klec.

Stephanie po žebříku vylezla na vyhlídkovou palubu. "To by mělo být zajímavé," řekla. "Dokonce to zaujalo i Hektora a to není tak jednoduché." Ukázala na zadní palubu, kde viděli Hektora, který se procházel se St. Johnem a na všelicos se

ho vyptával.

Darling se podíval na Stephanie a po chvíli řekl: "Někdy se něco neudělá z toho jednoduchého důvodu, že to prostě udělat nejde." "Já vím," řekla Stephanie, "ale tohle se mi nezdá nemožné. Spíš si myslím, že není moc velká naděje."

"Takže si myslíte, že St. John má šanci?" zeptal se Sharp.

"Šanci určitě. A rozhodně má dost návnady. Padesát kilo čerstvých tuňáků by mělo přilákat každého živočicha, který tam dole žije, a zaměstnat ho na tak dlouho, abychom měli čas udělat to, co chceme." "Má dvě zbraně," řekla Stephanie a ukázala na mechanická ramena ponorky. "Obě jsou připevněny na těchhle ramenou a ovládají se zevnitř. Jedna je harpuna se střičačkou s takovou dávkou strychninu, že by zabila tučet slonů. Ta druhá je něco jako podvodní dělo - střelí náboje ráže dvanáct, naplněné rtuťovými broky, které se rozletí jako jedovatý šrapnel. Moc toho o obřích olihních nevím, ale podle mě by ji to klidně stačilo zabít dvakrát až třikrát.

To si myslí i Eddie." "Vidím, že vám to všechno připadá docela logický," řekl Darling, "jenomže jste nějak nepočítali s tím, že na tuhle bestii s logikou nemůžete. Ona nehraje podle vašich pravidel. Určuje si svoje vlastní." "I s tím St. John počítal." "Jak?" "Pokud nebudou zbraně účinkovat, domnívá se, že by se oliheň mohla ovinout kolem kabiny, a ta by se pak prostě na lanech vytáhla nahoru a oliheň by se zabila taky." "Ježíšikriste, holka zlatá," řekl Darling, "to je to samý, jako byste lovila tygra tak, že mu strčíte ruku do huby a budete volat: mám ho! Víte vy vůbec, co je to za zvíře?" "Ponorku rozdrtit nemůže," řekla Stephanie. "Já si myslím, že je to dobrý nápad." "Já si myslím, že je to šílenství," řekl Darling a odešel. "Nedělej to," řekl Sharp Stephanie, když byl Darling pryč. "Ať si to St. John zkusí sám. Můžeš se ponořit příště." "Je to od tebe milý, že se o mě bojíš, Marcusi," řekla a dotkla se jeho tváře. "Ale já to chci udělat. Kvůli tomu jsem tady." Darling vstoupil na můstek, požádal Hektora o dovození použít vysílačky a zavolal Korzára, kterého mezitím moře zaneslo asi kilometr a půl severním směrem. Mikovi nějakou chvíli trvalo, než se ozval. Darling si říkal, že byl buď vzadu na palubě, spal nebo spravoval pumpu.

"Jenom tě kontroloji, Michaeli," řekl. "Nespíš?" "Skoro. Nemáš nic proti tomu, že bych zkusil chytit něco na udici?"

"Jasně že ne, ale nejdřív přijď s lodí blíž. Tak na pár set metrů, pak vypni motor a nech se unášet. Budeš moci sledovat ponorku." "Jasně. Kdy ji spustíš?" "Asi za hodinu, buď připravený zasáhnout, kdyby to bylo nutné." "Můžeš se spolehnout, Whipe," řekl Mike. Korzár na příjmu."

Mike ubral plyn a nechal loď pomalu se usadit. Podíval se na pokojnou hladinu a snažil se odhadnout svou vzdálenost od lodi. Nějakých sto padesát metrů, říkal si, možná dvě stě. To je přesně ono. Vypnul motor.

Z poličky před kormidlem vzal dalekohled a namířil ho na ponorku. Poklop byl otevřený a lidé, kolem se pořád ještě babrali s mechanickými rameny. Měl spoustu času.

Šel na zád' a rozpůlil makrelu, kterou dal na slunce rozmrazit.

Přivázal k lanu dva menší háky, na každý zavěsil půl makrely, pak na každý konec lana přivázal kilové závaží a celé to hodil přes palubu. Nechal lano běžet mezi prsty, dokud neusoudil, že háky jsou v třicetimetrové hloubce. Pak přestal lano popouštět, opřel se o roubení a konečky prstů každých pár sekund za lano zatáhl, aby simuloval raněnou rybu. U nohou si všiml vědra, ve kterém byla předtím makrela. Bylo ještě napůl plné krvavé vody se šupinami a kousky masa. Zdvihl vědro, vylil jeho obsah do moře a pozoroval, jak se za lodí šíří malá skvrna oleje smíchaného s krví. Když ani po pěti minutách nic nezabralo, řekl si, že jestli tu vůbec ještě nějaké ryby zbyly, tak jsou buď výš nebo níž, ale rozhodně ne ve třiceti metrech. Ještě pořád měl zapnutý přístroj k vyhledávání ryb, může se jít podívat, jestli na něm něco neobjeví.

Zajistil lano a zamířil dopředu do kormidelní budky.

Na obrazovce byl zmatek - jakživ nic podobného neviděl. Kdyby nevěděl, že pod ním je hloubka devíti set metrů, přísahal by, že loď je na mělčině. Vypadalo to, jako by se některé impulsy, které přístroj vysílal, odrážely od něčeho, co musí být přímo pod lodí, zatímco jiné sice procházely, ale cestou do hloubky je něco vychylovalo. Obraz se chvěl a byl velmi nejasný.

Možná se něco zachytilo na trupu, tam, kde k němu byla připevněna aparatura přístroje. Až přirazí k molu, bude se na to muset podívat. Nebo se pokazil celý přístroj. Dneska, kdy se všechno vyrábí z čipů a integrovaných obvodů, kterým rozumějí jenom Japonci s mikroskopem, se normální člověk na takovouhle elektroniku nemohl prostě jen tak podívat a zjistit, co není v pořádku.

Rozhodl se, že až skončí s rybolovem, až bude ponorka dole, přístroj rozebere a podívá se, jestli to není nějaká maličkost, třeba uvolněný drát. Vrátil se na zád', odvázel lano a hned zjistil, že něco není v pořádku, bylo moc lehké.

Závaží bylo pryč a háčky s návnadou nejspíš také. Zaklel a začal navíjet lano.

Vypudila z trychtýře množství vody a hnala se modrým mořem. Pátrala po nejasné vůni potravy, kterou zachytila, pak ztratila, zase chytla a opět ztratila. Tak blízko u hladiny se cítila nepřijemně, nebyla zvyklá na tak teplou vodu, a kdyby ji sem nedohnal hlad, nikdy by se tak vysoko nevydala. Našla dva kousky potravy, spolkla je a pak odpočívala v chladném stínu čehosi nad sebou. Rušil ji jen příval nepřijemných impulsů z té věci nahoře, a tak se po chvíli znovu pohnula. Z modré vody se vrhla do fialové a pak se opět vrátila do modré.

Nenašla nic. Ale přece jenom, čím výše stoupala, čím víc se blížila k hladině, tím slibnější se jí voda zdála. Nebylo tu nic konkrétního, ale něco, co burcovalo její hlad téměř k nepřičetnosti, jí říkalo, že voda u hladiny obsahuje zbytky potravy. Stoupala ještě výš, do blízkosti čehosi tmavého na hladině a vznesla se přímo pod to, přičemž před i pod sebe stále vytlačovala obrovské množství vody.

Ztracení žraloci mňaví, pomyslel si Mike, když si prohlížel konec lana. Člověk nechá chvilku lano bez dozoru a hned jsou tady a překousnou ho.

Lod' se pod ním zdvihla, jako by ji nadzdvihla osamělá vlna.

Zdvihl oči od lana a podíval se na rovnou hladinu. Bylo to zvláštní, jak se někdy z ničeho nic tahle vlna objeví. Na dálku viděl, jak jeřáb na lodi Výzkumník Ellis zdvihl ponorku z podpěr a přenesl ji přes okraj lodi.

Jak dlouho to může trvat, než se ponorka dostane na dno? Půl hodiny? Má dost času na to zavěsit na lano další návnady. Ale tentokrát ho nepustí z ruky, a kdyby mu návnadu zase chtěl nějaký žralok sežrat, ukáže mu, co proto. Mike si z poklopu vzal nový drátěný vlasce, opřel se o roubení a očko vlasce si držel před očima, aby do něj mohl navléci lanko.

Napoprvé se mu to nepodařilo. Stárumu, pomyslel si, za chvíli budu potřebovat brejle jako stará bába. Za zády uslyšel nejasný šplouchavý zvuk. Částečně ho zaregistroval, ale hlavně se soustředil na navlečení lanka do oka na vlasci. Lanko proklouzlo otvorem. "A je to," řekl Mike.

Znovu ten zvuk uslyšel, tentokrát blíže a navíc jakési škrábání.

Obrátil se. Vtom ucítil i zápach, známý zápach, ale nedokázal si vzpomenout, co to je.

A pak se mu náhle zatmělo před očima. Něco ho uchopilo za hrud' a hlavu, něco přilnavého a slizkého. Mikovy ruce po tom za tápaly, ale sklouzly, když ho ta věc začala svírat. Ucítil bolest, jako by se do něho zapíchlo tisíc jehel. Když ho to zdvihlo z paluby a ucítil, jak se vznáší ve vzduchu, uvědomil si, co se stalo.

Andy seděl u kontrolního panelu v dispečinku. Darling stál za ním, se sluchátky na hlavě, vedle něho Sharp.

Protože pouze dvě kamery byly v chodu, dvě ze čtyř obrazovek byly tmavé. Na jedné bylo vidět vnitřek ponorky: Eddie držel řídicí páku a díval se svým průzorem, Stephanie nastavovala objektiv na jednom ze svých fotoaparátů, St. John kontroloval chod mechanických ramen ponorky. Na čtvrtém monitoru bylo vidět scénérii kolem ponorky: jasnou záři lamp, spršku planktonu a rozpíjející se proužky červeně, jak proudy vody ve spirálách odnášely rybí krev z drátěné klece. Občas se před kamerou mihla rybka, rozčilená, že se drátěným pletivem nemůže protáhnout ke zdroji toho mučivého pokušení.

"Osm set padesát metrů," řekl Andy. "Už jsou skoro tam." Za chvíli spatřili zdvíhající se dno. Turbulence šroubu ponorky rozvířila bahno a vytvořila oblak, který zastínil objektivy kamery.

Kabina se posadila na dno a oblak se rozptýlil.

Najednou se nade dnem mihl stín, zmizel a znovu se objevil z opačné strany.

"Žralok," řekl Darling. "Se žralokem Liam nepočítal. Zřejmě se vrhnou na jeho návnadu." Obraz na monitoru se zachvěl, když se ponorka otřásla.

"Co je to?" zeptal se St. John.

"Žralok, pane doktore," řekl Andy do mikrofonu. "Jenom žralok. " "Udělejte něco!" řekl St. John.

Darling se usmál: "Jsme od vás osm set metrů, Liame. Co bychom asi tak mohli udělat?" Andy stiskl knoflík a potom zatáhl páku. Monitor vnější kamery jako by sledoval něco před ponorkou, pak se obrátil nahoru. Teď uviděli drátěnou klec.

"To je šestižábrovej žralok," řekl Darling. "Dost vzácnej." Žralok byl čokoládově hnědý s jasně zelenýma očima a šesti vlnicemi se průduchy. Byl malý, ani ne dvakrát tak velký jako klec,

zato houževnatý. Zahryzl se do spodního rohu klece a kroutil se nejdřív na jednu, pak na druhou stranu, jak se snažil pletivo roztrhnout. Menší ryby se zdržovali v povzdálí jako supi čekající na svou část kořisti.

"Proč ty ryby neutekly?" zeptal se Sharp. "Myslel jsem, že se ke žralokům nepřibližují." "Soustředil se na něco jiného a jich si nevšímá. To ryby poznají.

Vysílá elektromagnetický signály, kterým dokonale rozumějí. Jestli dostane vztek a vrhne se na klec, nebo jestli se tu objeví další žralok a začne žárlit, pak teprve uvidíš, jak pomažou pryč." Na druhém monitoru uviděli St. Johna, který se přesunul k ovládání jednoho z mechanických ramen a chopil se ho. V kontrolním panelu ponorky byla zasazena černobílá deseticentimetrová obrazovka, na které mohla posádka sledovat obraz snímáný vnější kamerou. St. John ji pozoroval jako chirurg při artroskopii. Zatáhl za jednu rukojeť a rameno kleslo, zatáhl za druhou a rameno se zdvihlo a zamířilo jehlou na klec.

"Ale ne!" řekl Darling. Zapnul mikrofon a řekl: "Nedělejte to, Liame. Vykašlete se na toho mizerného žraloka." Z reproduktoru se ozval St. Johnův hlas: "Proč bych měl toho žraloka nechat sežrat celou návnadu?" "Koukejte, on vám tu klec neodnese. Šestižaberní žralok na to nemá zuby. Bude na ni útočit, ohne ji, ale nezničí ji." "To tvrdíte vy!"

Darling vzdychl a hledal jiné argumenty. Potom řekl: "Tak já vám něco řeknu, Liame. To, že ho chcete zabít, je vaše věc, ale máte na palubě ještě další dva lidi, kteří s tím taky nemusejí souhlasit." Viděli, jak se Stephanie pohnula směrem k St. Johnovi a slyšeli ji říkat: "Jestli jednu ze zbraní vyplýváme na žraloka, doktore, máme už jen poloviční šanci." "Nebojte se, slečno Carrová," řekl St. John. "Ještě pořád nám toho zůstane dost." Na jednom z monitorů bylo vidět, jak St. John zmáčkl knoflík, a na druhém explozi bublin, když z harpuny vyletěl šíp a trefil žraloka přímo za žábry.

Několik sekund se zdálo, že si žralok bodnutí ani nevšiml. Pak

se jeho tělo náhle prohnulo, ocas a prsní ploutve mu zdřevěněly a tlama sebou trhla a rozevřela se. Ochrnutý a třesoucí se žralok jako by visel ve vodě, pak se jako stíhačka, která uhne z formace, naklonil doprava, překotil se, dopadl na bok ponorky a sklouzl do bahna.

Přiblížily se menší ryby, zvědavě kroužily kolem těla a pak se vrátily k potravě v drátěné kličce.

Na jednom z video monitorů bylo vidět Stephanie, jak přitiskla fotoaparát na sklo a zuřivě fotografovala. "Nepřivábí sem mrtvý žralok další?" zeptal se Sharp.

"Ne," řekl Darling. "V tom jsou žraloci zvláštní. Navzájem se zabíjejí, ale když jeden z nich pojde, drží se zpátky. Jako by v tom viděli předtuchu vlastní smrti." Darling se odmlčel a podíval se na monitor. "Někdo se prostě nedoveďe se smrtí vyrovnat," řekl, "a jinýmu jde k duhu."

Oliheň se nasytila, ale bílkoviny v potravě její hlad po tak dlouhém půstu neukojily, naopak ho vydráždily, volaly po další kořisti.

Proto bestie lovila dál.

Najednou její smysly zaplavily nové, rozporuplné signály, značící potravu: živá kořist, mrtvá kořist, světlo, pohyb, zvuk. Proto vyrážela tam a zpátky, zmatená, připravená k obraně i k útoku, vyhladovělá a agresivní.

Plavala nahoru, aby našla jejich zdroj, ale nikde nic. Klesla znovu dolů a pátrala po dně pod sebou.

Tyčinky v jejích očích zachytily záblesky bioluminiscence malých živočichů kolem, ale ty ona ignorovala. Najednou světla přibývalo. Projelo jí vzrušení, cítila příležitost k lovu a nebezpečí zároveň, nasála vodu, prohnala ji tělem a rychlost jejího pohybu podél dna se zvýšila.

Jak se přibližovala ke zdroji světla, bylo tu světlo stále ostřejší a nepříjemnější. Smysly jí radily stáhnout se do tmy, ale současně začala vnímat silná, ohromující znamení: nablízku byla hojná, čerstvě zabitá potrava.

Hlad ji poháněl kupředu. Zvedla se ze dna, aby se dostala na světlo a do tmy za ním. Tam, kde signály nebezpečí ustaly, se uklidnila a soustředila se na vůni kořisti pod sebou. Klesala.

Sharp zív, protáhl se a potřásl hlavou. Dělal mu potíže zůstat vzhůru. Už přes hodinu byli v pohotovosti a ani na jednom monitoru se nic nepohnulo. Uspávalo je to stejně jako dívat se na nehybný monoskop.

V ponorce dole se zatím Stephanie, St. John a Eddie téměř nehýbali a skoro nemluvíli. Stephanie už udělala pár fotek podivných živočichů rojících se kolem jejího okna, ale teď jenom klečela a dívala se.

St. John vzhledl ke kameře a řekl: "Kolik je hodin?" "Jste tam devadesát minut," řekl Andy do mikrofonu.

St. John kývl a dál se díval ven.

Vnější kamera se zaměřila jinam a teď bylo vidět tělo mrtvého žraloka ležícího v bahně břichem vzhůru. Chvilí předtím se do něj zapíchla sliznatka a pokoušela se do něj prokousat díru, ale jeho kůže byla na ni moc tvrdá, proto to vzdala a šla si hledat snadnější kořist. Dveře místnosti se otevřely a vešel Darling se dvěma šálky kávy.

Jeden podal Sharpovi a řekl: "Nemoh jsem najít mlíko, tak...

a krucifix!" "Co je?" řekl Sharp a podíval se jako Darling na monitor. "Ryby. Jsou pryč." Jak si Darling nasazoval sluchátka a šátral po spínači na mikrofonu, uvědomil si Sharp, co měl na mysli: tam, kde končila tma, nebyl jediný obyvatel hlubiny, nad mrtvým žralokem se nevznášela

jediná rybička, žádní malí mrchožravci nepolykali kousky mrtvého tuňáka, které se z drátové klece snesly na dno...

"Líame!" zakřičel Darling do mikrofonu. "Bacha!" Když uslyšel Darlingův hlas, St. John sebou trhl, rozhlédl se, ale nic neviděl. "Bacha na co?" Ozval se dutý zvuk, šramot, ne nepodobný zvuku lodi najíždějící na mělčinu. Ponorkou to škublo, něco ji vrhlo vzhůru a naklonila se dopředu. Vnitřní kamera jim na monitoru ukázala, jak to St.

Johna se Stephanie hodilo na Eddieho a všichni tři spadli na kontrolní panel. Vnější kamera neukazovala nic, jen bahno. Eddie zaklel, St. John uchopil držadla mechanických ramen a pokoušel se s nimi manipulovat. "Zaseklo se to v bahně!" zakřičel.

"Přidej otáčky," poradil Darling Eddiemu. "Tomu neřádkovi šroub neudělá nejlíp." Viděli, jak Eddie zatáhl za páku a zvýšil otáčky, a slyšeli motor ponorky zakvílet, pak zařvat, jak šel naplno.

Kabina se nadzvedla a mechanická ramena se uvolnila.

"Kamera!" řekl St. John.

Eddie se natáhl k ovládání vnější kamery, zatímco St. John, s prstem na spoušti, zvedl jedno z ramen.

Na monitoru bylo vidět, jak se kamera pomalu otáčí. Bahno zmizelo, viděli vodu, pak jakousi skvrnu na stěně kabiny, a pak...

"Krucinál, co je zas tohle?" řekl Sharp. Kamera ukázala množství růžově šedých kroužků, z nich se každý chvěl na vlastní stopce, všechny s viditelnými zuby, a uprostřed každého z nich čněl jantarově zbarvený dráp.

"Tohleto je zatraceně špatná zpráva, kamaráde!" řekl Darling a zakřičel do mikrofonu: "Střílejte, Líame!" Pak, když se kamera ulomila, obraz z monitoru zmizel.

Rozdrtila kameru bičem a odhodila ji pryč.

Pak se obrátila k rozervaným kusům potravy a jejich osm kratších chapadel drásalo a trhalo vše v jejím dosahu ve snaze najít další potravu pro klapající zobák. Ale nic dalšího už nenašla.

To ji znátl, protože cítila, že ve vodě kolem je potravy dost. Všechny smysly jí hlásily, že tu je, a její hlad rostl. Ale kde?

Vtom našla jakýsi velký tvrdý krunýř a spojila si ho s potravou nablízku.

Její chapadla se obtočila kolem krunýře a nestvůra se přichystala ten neznámý předmět zničit.

"Nic nevidím!" křičel St. John. "Kam to zmizelo?" "Střílejte, Líame!" křičel Darling. "Vystřel! Ten hajzl je tak velikej, že ho nemůžeš minout!" Viděli, jak St. John zmáčkl spoušť. "Nestřílejte to!" zaúpěl a dál mačkal spoušť. Nic.

Stephanie vykřikla: "Podívejte se!!!" Ukazovala ven z okna.

"Tamhle v bahně! Harpuna. Ono ji to utrhl!" Ponorkou to zatřáslo a kabina se převracela z boku na bok. St. John uklouzl a spadl na Stephanie; Eddie se držel ovládání. Obrazy za oknem se měnily jako sklíčka v kaleidoskopu: bahno, voda, světlo, tma.

Znovu se kabina otřásla a ozvaly se skřipavé zvuky.

Sharpovi se při pohledu na monitor udělalo špatně z vlastní bezmoci. "Musíme něco udělat!" řekl. "Jako třeba co?" zeptal se Darling. "Vytáhnout je nahoru. Zapnout naviják. Možná, že ji ten pohyb zaplaší." "Minimálně deset minut budeš navíjet jenom prověšený lano," řekl Darling, "a jim deset nestačí. To, co se má stát, se stane teď."

Hledala slabinu. Někde musela být. Každá kořist má svou slabinu.

Ten předmět nebyl ani z poloviny tak veliký jako ona, a i když byl pevný a těžký, nebojoval. Snadno ho svými biči

zvedla a otočila na druhou stranu, hledaje měkké místo, nějakou trhlinu. Pak ho uchopila do svých osmi chapadel a pevně sevřela. Otevřela zobák a její dlouhý jazyk začal ohledávat skořápku kořisti. Pomalu a důkladně hledal nějakou štěrbinu. "Co je to za zvuk?" zasyčel St. John. Znělo to, jako by někdo jezdil po trupu pilníkem.

Kabina teď byla vzhůru nohama, všichni tři klečeli na stropě a zapírali se rukama. "Hraje si s váma," řekl Darling do mikrofonu. "Jako kočka s klubkem. Když budete mít kliku, tak se unaví a dá pokoj." St. John naklonil hlavu, jako by něco poslouchal. "Chcíp nám motor," řekl.

"Hned, jak vás pustí, vytáhnem vás nahoru. Ještě chvíli vydržte." Sharp počkal, až Darling vypne mikrofon, a řekl: "Ty tomu věříš?" Darling se chvíli odmlčel, než řekl: "Ne. Ta svině si cestu dovnitř najde."

Jazyk se plazil po skořápce, ohledával její strukturu. Ale povrch předmětu se neměnil: tvrdý, bez chuti, mrtvý.

Pohyb jazyka se netrpělivě zrychlil. V mozku jí zabzučel signál a zase zmizel.

Jazyk se zastavil, kousek se vrátil a začal to místo ohledávat znovu, tentokrát pomaleji. Tady. Signál se ozval zas a - zůstal.

Struktura skořápky tu byla jiná, hladší, tenčí.

Slabší.

Stephanie musela ten zvuk uslyšet za sebou, protože ji viděli, jak se otočila a podívala do okénka. Vykřikla a prudce couvla zpátky.

St. John se podíval a vyjekl.

"Co je?" řekl Darling.

"Myslím, že..." řekl St. John, "jazyk." Andy změnil úhel pohledu vnitřní kamery a zaostřil okno. Teď už to viděli taky: jazyk.

Lízal sklo v kruzích, viděli jeho růžové maso. Pak se stáhl, změnil se v něco jako kornout a zaklepal na sklo. Ozval se zvuk, jako když někdo kladivem přitlouká hřebíky do koberce.

Potom jazyk zmizel a za oknem byla chvíli tma. Pak se ozvalo ohlušující zaskřípění.

St. John strhl z háku na přepážce baterku a posvítil do okna.

Viděli ho jen kus, protože byl větší než okno, o hodně větší. Jantarově zbarvený zobák ve tvaru srpů tlačil ostře zakončeným hrotem na sklo.

Stephanie se přitiskla ke stěně naproti, zatímco St. John klečel

bez hnutí a držel baterku, namířenou do okna. Eddie otočil obličej do kamery a řekl: "To je konec!" Pak se ozval praskot a ve zlomku sekundy viděli vodu, hrnoucí se dovnitř, a slyšeli dunění a křik... a pak monitor zhasl a bylo ticho.

Všichni bez hlesu zírali na tmavou obrazovku.

Jakmile Darling nastoupil do taxíku, sundal si kravatu a nacpal ji do kapsy saka. Bylo mu, jako by se dusil. Stáhl okénko a nechal si větrem ovívat obličej.

Nesnášel pohřby. Pohřby a nemocnice. Nejen proto, že tu byla spojitost s nemocemi a smrtí. Představovaly rovněž absolutní konec vlády nad věcmi. Byly dokladem toho, že v pravidle, kterým se celý život řídil, byla silná trhlina: že chytrý a opatrný člověk, díky své schopnosti předem si spočítat všechna rizika a nikdy nepřekročit jejich hranici, je schopen přežít. Nemocnice a pohřby byly důkazem toho, že ta hranice nebyla vždycky docela pevná.

Kromě toho věřil tomu, že pohřby nijak mrtvým nepomáhaly; byly jen pro živé.

Mike s ním vždycky souhlasil. Už před lety se dohodli, že pokud jeden z nich umře, ten druhý ho docela bez obřadu pohřbí do moře. No, Mike byl pohřben v moři, jak si přál, ale ne tak, jak to plánovali.

Byl to malý pohřeb, jenom rodina a Darling, s krátkým projevem portugalského kněze a několika písněmi. Žádné dotazy, žádná obvinění, žádná diskuse o tom, co se stalo. Vlastně to bylo naopak, Mikova vdova a její dva bratři a dvě sestry se snažili utěšit Darlinga.

Což mu samozřejmě spíš přitížilo.

Neřekl jim pravdu o tom, jak Mike zemřel. On a Sharp byli jediní, kdo tu pravdu znal, a nikdo na světě je nemohl podezírat, že ve skutečnosti tomu bylo jinak. Nebylo proč kreslit rodině

skutečný obraz jeho smrti, aby je pak pro zbytek života strašil ve snu. Proto Darling řekl, že Mike přepadl přes palubu a utopil se. Že se zřejmě udeřil do hlavy o schůdky pro plavce, ztratil vědomí a spadl do vody.

Tu pohádku řekli i úřadům a neměli ani nejmenší výčitky svědomí, že podali křivé svědectví. Masakru už bylo na videokazetách až dost, všichni zvrhlíci mohli být uspokojeni. Jedna oběť navíc už nic neznamenal. Když se Darling nedočekal z Korzára odpovědi na své volání, byl připraven Mika pořádně zpérovat za to, že usnul na hlídce. Půjčili si se Sharpem Hektorův zodiak a uháněli přes půl míle otevřeného oceánu k pohupující se lodi. Sharp byl pořád ještě v šoku, řídil člun jako náměšičný. Ale když zjistili, že Mike není na palubě, rychle se probral. Prvních patnáct minut si mysleli, že Mike opravdu spadl přes palubu. Spočítali si rychlost přílivu a následný pohyb lodí a rychlým a dobře ovladatelným zodiakem propátrali víc než čtvereční míli oceánu. Ale pak se rozhodli, že z výšky můstku Korzára uvidí víc, a vrátili se na loď. Jak se přiblížili k jejímu pravoboku, všimli si na trupu velikých odřenin.

A pak, když šplhali po roubení, ucítili pod rukama výmluvný sliz a jejich čich zaznamenal neméně výmluvný zápach.

Darling na palubě nebyl, když se to stalo, a asi by nemohl nic dělat, i kdyby tam byl. Ale za to, co se stalo, dával vinu sobě. I když věděl, že je to nesmysl, taky věděl, že něco pravdy na tom je. Mike nikdy neuměl rozhodovat sám, vždycky nechal na Whipovi, aby mu řekl, co je správné, nerad byl na lodi sám a Whip to věděl.

Nech toho, řekl si Darling. Nemá to cenu. Řidič taxíku měl zapnuté rádio a právě začaly odpolední zprávy, přinášející zvěsti o dalších pohromách řítících se na bermudské hospodářství. Týden po katastrofě ponorky se příliv turistů snížil o dalších padesát procent. Lidé útočili na vládu, aby se snažila netvora nějak zbavit, ale s konkrétním návrhem nepřišel nikdo. Vláda stále jednala s kalifornskými a novofundlandskými vědci, kteří se nemohli dohodnout. Všichni s nadějí

předvídali, že jednou ta oliheň prostě sama odejde.

Už nikdo nebyl ochoten se s bestií utkat - nikdo, kromě dr. Talleyho a Osborna Manninga. Napsali Darlingovi, pokušeli se mu telefonovat, posílali telegramy, vyzkoušeli snad všechno. Dokonce se ho snažili přesvědčit, že by jim měl se zabitím netvora pomoci, že i on sám nese svůj díl odpovědnosti za udržení rovnováhy v přírodě a že netvorovo zničení by konečně vrátilo věci do správných proporcí. Zvýšili svou nabídku v tom smyslu, že když s nimi Darling vyrazí na deset dní na moře, dostane sto tisíc dolarů na ruku. Jeho odpověď byla lakonická: K čemu je mrtvému sto tisíc? Nebylo těžké jejich lákavou nabídku odmítnout, protože, jak to viděl on, ani jeden z nich nebyl docela normální. Manning měl mozek zatěmněn touhou po pomstě a Talley touhou po důkazu, že jeho životní práce přece jen k něčemu byla. Slyšel, že dokonce požádali o pomoc námořnictvo. Podle Marcuse se Manning spojil s jedním americkým senátorem, který se spojil s ministrem obrany, a to požádalo kapitána Wallingforda o názor, jakým způsobem by se dala oliheň zničit. Dotaz Wallingforda dost znervóznil, zčásti proto, že jakýkoliv dotaz z Pentagonu považoval za kritiku své osoby, a zčásti proto, že byl zbábělec.

Nechtěl senátora odmítnout, protože člověk nikdy neví, jestli to bude právě on, kdo bude rozhodovat o tom, zda on, Wallingford, vymění stříbrného orla za stříbrnou hvězdu. A proto si svůj vztek a nejistotu vylil na Marcusovi, kterého se pokoušel učinit odpovědným za celé to fiasko. Ale šetření Sharpa očistilo a vinu svalilo na ty, kdo se nemohli bránit: na mrtvé. Na Liama St. Johna, který přišel s nápadem, který se teď zpětně jevil jako naprostá lehkomyšlnost, a na Eddieho, který s tím souhlasil. Když taxík zatočil na Cambridge Road, zprávy skončily a Darling si uvědomil, že slovo "oliheň" se v nich ani jednou neobjevilo.

Jeho jedinou starostí teď bylo najít způsob, jak si vydělat na živobytí. Rozhodl se, že přišel čas prodat starou zednářskou láhev.

Starožitník v Hamiltonu mu řekl, že není nezajímavá. Kdyby se pár sběratelů rozhodlo jít do dražby, mohl by za ni pár tisíc dolarů dostat. Věděl, že Charlotta psala před časem do Sotheby's, aby zjistila, zda je možno tam dát do dražby sbírku starých mincí zděděných po otci. Říkal si, že by měl prohledat dům. Co kdyby našel něco cenného, co by se dalo prodat. Dělal to nerad, bylo to jako prodávat kus vlastního života, ale neměl na vybranou.

Měl však přece jen ještě jednu naději: Volalo akvárium, že by s ním rádi prohovořili novou smlouvu externího pracovníka. Teď, když už St. John nebyl, mohli si dovolit rozhodovat podle toho, co je užitečné, a ne podle toho, co se komu hodí. To by mohlo vynést nějakou naftu.

Jenomže ani on, ani Charlotta naftu jíst nemohli.

Přes štěrkovou cestu vedoucí k Darlingovu domu byl řetěz, a tak zaplatil, vystoupil z taxíku, vyhákl řetěz a pustil ho na zem. Jak vykročil k domu, uviděl tam stát Danino auto. Co tady dělá tak brzo? Copak nepracuje? Alespoň někdo v téhle rodině by měl pracovat. Zašklebil se a pomyslel si: Výborně, teď jsi jen krůček od toho být úplný parazit.

Pak uslyšel hlas: "Kapitáne Darlingu?" Otočil se a spatřil Talleyho s Manningem, jak krácejí po cestě k němu. Manning byl vpředu, elegantní a bez poskvrnky na svém šedivém obleku s pruh ovanou kravatou a modré košili. V ruce držel kufřík. Talley za ním připadal Darlingovi dost nervózní a nesvůj.

"Co chcete?" zeptal se Darling.

"Chceme si s vámi promluvit," řekl Manning.

"Nemám, co bych vám řekl," Darling se otočil k domu.

"Promluvte si s námi, kapitáne," řekl Manning, "nebo pak budete muset mluvit se zákonem."

Darling se zastavil. "Se zákonem?" řekl. "S jakým zákonem? To nemáte na práci nic jiného než někomu vyhrožovat?"

"Nikomu nevyhrožuju, kapitáne. Taková je skutečnost." "Oukej. Řekněte, co máte na srdci, a běžte po svých." "Snad bychom mohli," Manning ukázal na dům, "jít do domu a o všem si promluvit jako..."

"Já nejsem civilizovaný člověk, pane Manningu. Já jsem nasranej rybář, kterej má po krk lidí, co mu říkaj..." "Jak chcete, kapitáne. Dr. Talley a já jsme vám už, jak se domníváme, udělali za vaši případnou pomoc dosti velkorysou nabídku. Ve světle nedávných událostí jsme však připraveni tuto nabídku ještě zvýšit."

"Panebože, člověče, copak vám pořád není jasný, do čeho se to chcete pustit? Copak nevíte..." "Ano, kapitáne, víme. Ale je pravda, že věříme, že tu oliheň můžeme zabít. Ne my dva, ne vy sám, ale my tři dohromady."

"Zabít? Možná, že ji uvidíte, ale bude to to poslední, co v životě vůbec uvidíte. Zabít? Ani náhodou! Nevím, jak by tu bestii mohl někdo dostat." "Kapitáne," řekl Talley, "dovolte mi..." "Buďte zticha, Herberto," vyštěkl Manning. "Slova ho nepřesvědčí."

Otočil se zpátky k Darlingovi. "Poslední nabídka. Když nás vezmete na lov té obři olihně, zaplatím vám dvě stě tisíc dolarů. Když ji nenajdeme, když mezitím odplavala jinam, když se nám ji nepodaří zabít, ty peníze vám zůstanou. Vaší jedinou povinností bude opravdu se snažit."

"Vy si pořád myslíte, že to peníze zvládnou," řekl Darling. "Ale nezvládnou. Běžte se někam opít, jestli vám to pomůže. Pomodlete se za své děti a ty peníze dejte jejich jménem na nějaký dobrý účely. To bude aspoň k něčemu." Manning se podíval na Talleyho a Darling viděl, jak Talley vzdychl a zavřel oči. "Je to vaše poslední slovo?" zeptal se Manning.

"První, poslední... říkejte tomu, jak chcete." "Je mi líto, kapitáne, ale nemám jinou možnost. Bez vás se neobejdeme. Jste jediný člověk, který má všechno, co potřebujeme: zkušenosti, znalosti a loď. Takže..." Manning zaváhal a pak pokračoval. "Tady to máte: Musím vám říct, že za deset dní ode dne uzavření dohody, to jest ode dneška, mi musíte doručit ověřený šek na dvanáct tisíc dolarů. Pokud tuto lhůtu překročíte, dostanete dalších třicet dnů na to, abyste ze svého domu odnesli veškerý svůj osobní majetek."

Darling se podíval na Manninga a v duchu si jeho slova nechal přehrát ještě jednou. Pak se podíval na Talleyho, který se díval na špičky svých bot. "Počkejte," řekl Darling. Určitě špatně slyšel, muselo jít o nějaké nedorozumění. "Abysme si to ujasnili. Já vám dám dvanáct tisíc dolarů za to, že vás nevezmu na moře, jinak mě vykopnete z mého domu?"

"Správně. Víte, kapitáne Darlingu, váš dům patří mně, nebo mi bude patřit velice brzy..." Darling se zasmál. "Jasně. Za chvíli mi řeknete, že jste můj pra-pra-pradědeček a že jste ho postavil v roce 1770."

Otočil se zpět k domu a řekl: "Vy jste teda musel kouřit hodně silnou trávu." "Kapitáne..." Manning vytáhl z kufříku manilové desky a jeden papír podal Darlingovi. "Přečtete si to."

Papír byl popsáný právníckým jazykem, bylo tam samé ježto a stran toho či onoho, a to jediné, čemu Darling rozuměl, bylo jméno domu, číslo popisné, převod něčeho nebo něčeho jiného na osobu pana Osborna Manninga a pár čísel. Snad tomu bude Charlotta rozumět líp. "Musím si na to vzít brejle." "To jistě. Ale já vám raději řeknu, co to znamená. Vaše žena si půjčovala peníze a dům zatížila hypotékou. Poslední splátku zaplatila před více než třemi měsíci a její věřitel ji již několikrát upomínal s tím, že je v nebezpečí prodlení. Koupil jsem ten úpis od něj. Za deset dní prohlásím hypotéku za propadlou." "Blbost," řekl Darling a zíral na papír. Nic takového nemohlo na tom papíře být, protože k tomu prostě dojít nemohlo. "Kus papíru nic neznamená. To Charlie nemohla udělat. Nikdy." "Udělal to, kapitáne." "Blbost!!!" řekl znovu Darling a otočil se k domu, svíraje papír v ruce.

Charlotta s Danou seděly v kuchyni u stolu.

Skleněné dveře se za Darlingem zabouchly a on vešel z předsíně dovnitř. "To byste nevěřily, co si ten..." Zmlkl, když uviděl jejich obličej. Obě měly uplakané oči a teď, když ho uviděly, začaly znovu vzlykat. "Ne," řekl. "Ne." A potom: "Proč?" "Protože jsme museli žít, William." "Žili jsme. Měli jsme na jídlo, měli jsme naftu." "Měli jsme jídlo, protože nám ho nosila Dana. Z čeho jsem měla platit elektřinu? Jak jsem si měla platit daně? Když se rozbil mrazák a všechny tvoje návnady shnily, za co jsem ho měla nechat spravit? A ta prasklina v nádrži... zůstali bychom bez vody. Už nám chtěli zrušit pojistku. A vypnout plyn." Charlotta si utřela oči a podívala se na něj. "Za co myslíš, že jsme asi celý ty měsíce žili?" "Ale... přece... byly ty věci, který jsme mohli prodat. Mince..." "Prodala jsem je. I ty tři starý láhve a bellarmínské džbán a..."

všechno. Nezbylo nic." "Zajdu do banky a promluví si s nimi. Derek by přece sakra..."

"To nebyla banka," řekla Dana. "Nedali by ti hypotéku. Nemáš stálý příjem. Nabídl jsem se, že to podepíšu s tebou. Ani to nechtěli." "Kdo nám teda ty prachy půjčil?" "Aram Agajanian," řekla Charlotta.

"Agajanian!" zakřičel Darling. "Ten prasák?" Aram Agajanian byl na Bermudách čerstvý přistěhovalec. Vydělal velké peníze na pornografii. Prodával filmy kanadským kabelovým televizním společnostem a na Bermudy se uchýlil před placením daní...

"Proč jsi šla rovnou za ním?" "Protože se nabídl. Dana udělala nějaké účty pro jednu z jeho společností, zeptala se ho na ručení půjček a... prostě se nabídl." "Kristepane," řekl Darling a otočil se k Daně, "to jsi musela vyvěšovat naše špinavé prádlo zrovna před tím arménským hajzlem?" "Mám říct, že mě to mrzí, tatínku? Dobře, mrzí mě to. Je mi to líto. Tak. Je ti teď líp?" Dana se snažila nevzlykat. "Ale fakt je, že se nabídl. Žádné podmínky, ani dokdy a jak musíme půjčku splatit. Řekl, že můžeme zaplatit, až zase budeme mít peníze. Nikdy by mě nenapadlo, že ten úpis prodá. Nechtěl to udělat." "Tak proč to udělal?" "Myslím, že mu pan Manning udělal nabídku, jaké nemohl odolat. Manning je majitelem spousty kabelových společností." "Jak se to dozvěděl Manning?" "Podle Agajianiana se to museli dozvědět od Carla Fritha." "Cože?! Je na tomhle ostrově vůbec někdo, kdo o mým srabu neví?" Darling se slyšel, jak křičí. "Jak ten se to dozvěděl?" "Pracoval v Agajanianově doku a musel něco zaslechnout." "Výborně... skvěle." "To teda určitě."

Darling si připadal zrazený a ztracený. Podíval se kolem sebe, jen tak, a dotkl se jedné ze zdí. "Dvě stě dvacet let." "Je to jenom dům, William," řekla Charlotta, "najdeme si jiné místo, kde budeme bydlet. Dana chce, abychom se nastěhovali k ní. Na chvíli. Je to jenom dům." "Ne, Charlie, není. Není to jenom dům. Jsou to víc než dvě století Darlingů. Je to naše rodina." Podíval se na ženu a dceru.

"Já ho zdědil, a jestli mám na tomhle světě nějakou povinnost, tak je to zajistit, aby se v budoucnosti dědil dál." "Nech to být, William. Jsme živí, jsme spolu. Na tom záleží." "To jistě," řekl Darling, otočil se a odešel.

Když se Darling vrátil na konec příjezdové cesty k domu, našel oba tak, jak je před chvílí opustil. Talley pořád nervózně přecházel sem a tam a Manning stál jako figurína z Bond Street.

Darling na ně kývl, aby šli za ním, a jak je vedl po cestě, říkal si, jak asi Manning v duchu září, a musel se ovládnout, aby na toho člověka nevyletěl.

Pokynul jim, aby si sedli ke stolu před domem.

"Takže vy víte jistě, že ta potvora tu pořád je," řekl Talleymu. "Ano." "Proč?" "Protože zatím se nic nezměnilo. Sezóna se nezměnila, proudy jsou stejné, nebyly tu žádné větší bouřky. Včera jsem dostal zprávu od Národního oceánského a meteorologického ústavu a oni se domnívají - je to vědecký odhad -, že Golský proud ještě asi měsíc neprodělá žádnou změnu." Talleymu se zvolna vracel jeho zápal a mizel stud z toho, že se podílel na Manningově vyděračství. "A Architeuthis zatím nachází potravu - ne běžnou, ale potravu. Nemá důvod, proč by odtud odešel." "Neměl ani důvod, proč sem chodit." "Neměl, ale už je tady. Kapitáne, především si musíme uvědomit, že Architeuthis není žádný démon. Je to něco, ne někdo. Živočich a žádný ďábel. Jeho život má svůj rytmus, přírodní rytmus. Myslím, že má hlad a je zmatený. Nenachází obvyklou kořist. Myslím, že ho dokážu vylákat navozením iluze normálního stavu." "A to má být jako co?" "To nechte na mně." "A vy si opravdu myslíte, že ho dostanete?" "Ano, myslím si to." "Předtím, než všechny pobije?" "Ano. Ano, přesně tak." "Jak?" Talley zaváhal. "Řeknu vám to... brzy." "Je to snad státní tajemství?" "Ne. Promiňte, nehrajeme si s vámi na schovávanou. Prostředek závisí na okolnostech, na tom, jak to zvíře zareaguje. Může..."

existuje možnost... chci, aby se zničilo samo." Darling se podíval na Manninga a viděl, jak se s kamenným obličejem dívá na zátoku, jako by ho detaily nudily.

"Jasně, doktore," řekl Darling. "Možná, že se vznese a odletí na Venuši, ale na to bych já nespolehl. Myslím, že mám právo na to..." "Ne, kapitáne," řekl Manning, kterého to najednou zase začalo zajímat. Na jeho rtech byl úsměv.

"Nemáte žádné právo. Máte povinnosti: řídit loď a pomoci nám." "No tak, Osborne..." řekl Talley, "nemyslím, že..."

"Proč ne? My přece nejsme civilizovaní lidé. Kapitán Darling to řekl sám a já ho proto respektuji. Slušnost je nesmysl a

stoi nás čas. Nejlepší je vědět, kde kdo stojí, a to hned od začátku." Darling ucítil za očima ostrou bolest, kterou, jak věděl, probudil vztek a pocit bezmoci. Obě ruce si při tisku ke spánkům, aby bolest zahnal. Dostal chuť Manninga udeřit, ale ten měl pravdu: Našel Darlingovu cenu a koupil si ho. Nemělo smysl předstírat, že je tomu jinak. Darling řekl: "Kdy chcete vyjet?" "Co nejdříve," řekl Manning, "jenom musíme naložit výstroj a výzbroj." "Já musím natankovat naftu a koupit jídlo. Zitra můžu vyrazit." "Naftu," řekl Manning, sáhl do kufříku a vytáhl svázaný balíček stodolarovek. "Bude pro začátek stačit deset tisíc?" "Mělo by." "Teď naše podmínky," Manning zaklapl kufřík. "Dr. Talley si je jist tím, že do sedmdesáti dvou hodin budeme schopni zaměřit a přivábit oliheň, tudíž vybavíte loď zásobami na tři dny. Pokud to zvíře zabijeme, cestou zpátky zničím úpis a vyplatím vám dvě stě tisíc. Čistý zisk, až dáte všechny věci kolem domu do pořádku, bude dělat přes sto tisíc." Postavil se. "Souhlasíte?" "Ne," řekl Darling. "Co myslíte tím, Ne'?" "Řeknu vám svoje podmínky," řekl Darling a podíval se na Manninga. "Spálíte ten úpis teď, tady přede mnou. Předtím, než vyplujeme z přístavu, mi dáte padesát tisíc v hotovosti, který zůstanou tady na břehu, u mý ženy. Zbytek bude na vázané vklad na její jméno v bance pro případ, že se nevrátíme." Manning zaváhal, pak znovu otevřel svůj kufřík a vytáhl úpis a zlatý zapalovač Dunhill. "Jste čestný muž, kapitáne," řekl, podržel úpis nad trávnikem a přiblížil k němu plamen. "Tolik o vás víme. Ale já také. Jakmile se na něčem dohodnu, držím slovo. Mohl byste mi věřit." "Tohle nemá s důvěrou co dělat," řekl Darling. Chci zajistit svou ženu."

Darling pozoroval Manninga a Talleyho, jak jdou po cestě nahoru a potom k parkovišti u Cambridge Beaches. Dal si svazek bankovek do kapsy a šel po pěšině dolů k lodi. Nastartoval motor, vylezl na můstek a už se chystal zařadit rychlost, když si uvědomil, že je stále přivázaná k přístavnímu kůlu. Najednou mu bylo, jako by dostal pěstí do žaludku, vydechl a opřel se o zábradlí. Tohle byl první důkaz, že Mike tu už není. Chvilí tak stál, dokud to v něm neopadlo, a pak šel dolů a odvázal lana.

Jak objížděl roh přístaviště na cestě k pumpě v docích, přemýšlel Darling o někom, koho by mohl vzít jako partáka. Neměl důvod myslet si, že by Talley nebo Manning věděli něco o řízení

lodi proti větru, zacházení s jejím vybavením nebo o spoustě dalších věcí, které s řízením lodi souvisejí.

Ne, řekl si, nevěděl o nikom. Měl přátele a známé, kteří to uměli a kteří by možná i jeli, ale on je o to požádat nechtěl. Nechtěl být zodpovědný za další smrt. Udělá to sám. No, úplně sám ne. Měl jednoho spojence, krabici v nákladním prostoru, a když bude muset, tak ho použije.

Dám vám jednu příležitost, pane Manningu, pomyslel si. A jestli ji zvoráte, tak tu bestii pošlu do pekla sám.

Darlingovi trvalo téměř tři hodiny, než natankoval sedm a půl tisíce litrů nafty a dva s půl tisíce litrů čerstvé vody do Korzárových nádrží a nakoupil šest pytlů potravin: čerstvé a sušené ovoce a zeleninu, nasolené hovězí, tuňáka v plechovce, cihly čedaru, bochníky chleba, dušené maso a rozmanité fazole.

Když se vrátil, na své místo v přístavišti, blížil se večer. Nepotřebné věci vynosil z lodi: rozbité pasti, kyslíkové lahve, části rozebraného kompresoru. Narazil na pumpu, na které Mike pracoval. Držel ji v rukou a myslel si, že z ní cítí Mikovu energii.

Jenom neblbni, řekl si a dal pumpu na břeh.

Charlotta byla v kuchyni a dělala to, co dělala vždycky, když to s nimi vypadalo bledě a když nevěděla, co dělat: vařila. Upekla celé jehněčí stehno a udělala tolik salátu, že by tím nasýtila celý regiment.

"Někoho čekáš?" zeptal se Darling, šel k ní a políbil ji na šíji.

"Po jednadvaceti letech," řekla, "by člověk čekal, že budu vědět, co uděláš." "Samotného mě to překvapilo. Až do dneška jsem si myslel, že na světě jsou jen dvě věci, na kterých mi záleží." Darling sáhl do ledničky pro pivo. "To bych chtěl vědět, co by mi asi řekl táta." "Řekl by, že jsi zatracený blázen." "Pochybuju. Na své kořeny si děsně potrpěl. Proto měli všichni tenhle dům rádi. Byly to jejich kořeny. Jsou to taky naše kořeny." "A co my?" Charlotta se otočila a měla v očích slzy. "Nejsme já a Dana lepší kořeny?" "Bez tohoto domu bysme nebyli, Charlie. Co bysme byli, kdybysme žili v bytě někde dole ve městě nebo zabrali Daně pokoj?"

Jenom pár staříků, co čeká, až zapadne slunce. A to my nejsme." Dole v chodbě zazvonil telefon, Darling ho zvedl, někomu na druhé straně řekl, aby mu vlezl na záda, a zavěsil. "Novinář," řekl. "Takže nebejt v seznamu je už taky na nic." "Volal Marcus," řekla Charlotta.

"Řeklas mu, co se děje?" "Ano. Myslela jsem, že možná přijde na to, jak tě ještě zastavit." "A přišel?" "Samozřejmě, že ne. Myslím si, že ty dokážeš všechno." "Je to hodnej kluk." "Není, je to jenom další zatracený blázen." Darling se jí podíval na záda. "Mám tě rád, Charlie," řekl, "neříkám to často, ale ty to víš." "Asi ne dost." "No..." Vzdychl a přál si, aby jí mohl říct něco útěšného.

"Možná, že nemáš rád sám sebe?" řekla Charlotta a šlehala omáčku na pěnu.

To byla ta nejpodivnější otázka, jakou kdy Darling slyšel. Co to znamenalo, mít rád sám sebe? Který člověk miloval sám sebe?

Žádná odpověď ho nenapadla, proto si sedl k televizi, aby se podíval na předpověď počasí.

Zatímco jedli, nechali televizi běžet a nechali na televizním hlasateli, aby mluvil za ně, protože oba cítili, že není, co by si teď řekli, a že jakýkoliv pokus o konverzaci by skončil slovy, kterých by později mohli litovat.

Po večeři vyšel Darling na trávnik a podíval se na zátoku. Pořád ještě bylo světlo - jemné fialové světlo, které je předzvěstí noci a viděl dvě volavky stojící jako stráž na mělčině vedle výběžku.

Možná, že doufaly, že si za soumraku pochutnají na nějaké parmici. Jemný třepotavý zvuk, jako když se otevře papírový vějíř, oznamoval příjezd hejna potěru skákajícího po skelné hladině.

Když byl ještě dítě, trávil večery pohledem na zátoku a byl u vytržení stejně, jako jsou jiné děti z rádia nebo z televize.

Ty zvuky a někdy i vzduchy vzrušovaly jeho fantazii stejně živě, jako kterékoliv jiné, vyrobené uměle. Loupeživé barracudy se prosekávaly hejnem makrel a voda se vařila krvavou pěnou. I žraloci sem přicházeli, někdy sami, jindy ve dvou třech, a hřbetními ploutvemi rozřezávali vodu, jak hledali svou kořist, aby vykonali jakýsi prvotní rituál plnění.

Krabi cupitali po plážovém písku, želvy vydechovaly jako maličké měchy; rozzlobení ptáci kidkadees se navzájem trestali ve vrcholcích stromu.

Zátoka byla životem i smrtí a dala mu pocit míru a bezpečí, který nedokázal vyjádřit. Neslo to s sebou ujištění, že všechno jde dál. V zátoce byl pořád život, a i když ho bylo málo, pořád bylo co milovat. Vršek úplňku vykoul nad korunami stromu na východě a vyslal šípy zlata, které dopadly na volavky a ozářily je jako dvě zlaté sochy.

"Charlie," zavolal Darling, "pojď se podívat." Slyšel v domě kroky, ale zastavily se na prahu. "Ne," řekla. "Proč ne?" zeptal se.

Neodpověděla. Místo toho si pomyslela; Ach, Williame, vypadáš jako starej Indián, co sedí na kopci a připravuje se na smrt!

PÁTÁ ČÁST

Darlinga probudil zvuk větru vanoucího mezi přesličníky za domem. Byla ještě tma, ale ani se nemusel dívat, jaké je venku počasí. Uši mu řekly, že vítr o síle asi patnácti až dvaceti uzlů za hodinu fouká ze severozápadu. V této roční době byl severozápadní vítr nestálý, a tak se buď zanedlouho stočí na jihozápad a pak se uklidní, nebo se obrátí na severovýchod a zesílí ve vichřici. Napůl doufal ve vichřici. Možná, že se z bouřlivé plavby udělá Manningovi a Talleymu špatně a rozhodnou se pro návrat.

To jistě, pomyslel si. Ti dva byli ve vleku sil, kterým rozuměli a určitě jim nedovedli vzdorovat, a nic menšího než hurikán je odradit nemohlo.

Charlotta ležela na boku stočená do klubička jako dítě a zhluboka oddechovala. Sklonil se a políbil ji na krk, vdechl její vůni a zadržel dech, jako by tu vzpomínku na ni chtěl odnést s sebou.

Zatímco se holil, uvařil si kávu a ohřál trochu jehněčího ze včerejška, obloha na východě vybledla a kidkadees se shromažďovali na stromech, aby ohlásili nový den. Stál na trávníku a díval se na nebe. Pořád foukal ostrý vítr a nízká mračna se sunula k jihovýchodu. Ale pás vysokých řasovitých oblaků se přemísťoval na sever a signalizoval, že vítr se brzy stočí na jih. V poledne se už voda na mělčině nebude čerit a vysoké vlny na moři opadnou.

Loď napínala lana, která ji držela u mola, a lehce se pohupovala. Už chtěl vylézt na palubu, když mu něco řeklo, že v kajutě někdo je. Nevěděl přesně, jak na to přišel, proto se zastavil a poslouchal. Vedle běžných zvuků skřípání lan a šplouchání vody narážející na trup slyšel někoho oddychovat. Nějaký zatracený novinář, pomyslel si, chytrák, kterej si myslí, že "ne" znamená "zkus to ještě jednou" a že má Bohem dané právo narušovat lidské soukromí.

Přešel lodní lávku, vstoupil na ocelovou palubu a řekl: "Než napočítám do tří, tak se sebereš a vystřeliš odtud, jinak si piš, že cestu domů jen tak nenajdeš." Vstoupil do kajuty a řekl: "Jedna..." a uviděl Marcuse Sharpa, jak se posadil, vyskočil a praštil se o horní pryčnu do hlavy. Sharp zív, rukou si třel bolavé místo na hlavě, pak se usmál a řekl: "Dobrý ráno, Whipe..." "No to mě podrž," řekl Darling. "Čemu vděčím za to potěšení?" "Myslel jsem, že budeš potřebovat pomoc." "Pár přátelských rukou by se mi hodil, to je jistý, ale co tomu říká Strejček Sam?" "Když se to tak vezme, tak ten mě sem vlastně poslal. Vědci z celé země - z celého světa - chtějí, aby se americké námořnictvo vydalo na lov té olihně, jenomže to odmítlo s tím, že na to nejsou finanční prostředky. Podle mě se spíš nechtějí pouštět do něčeho, o čem nemají páru, a neholdají tudíž riskovat, že by se mohli ztrapnit. Takže honili Wallingforda, jako že zrovna ten by mohl něco vymyslet. Když jsem mu řekl, že ty jdeš do toho, tak si řekl, že by to vypadalo dobře, kdyby se toho námořnictvo zúčastnilo taky, že by se jako vyvěsila vlajka - tedy já. Já mám ukázat, že Wallingford pro to něco udělal." Sharp se odmlčel. "Pokoušel jsem se ti zavolat. Myslel jsem, že ti to nebude... Doufám, že ti to nevadí." "To víš, že ne. Ale Marcusi, koukej, chci, abys hned věděl, do čeho jdeš. Tihle lidi..." "Já tu bestii viděl. Tedy skoro." "Tak dobře. Ty výbušnínám rozumíš, co?" "Mám za sebou rok výcviku." "Dobrý. Bude se nám hodit." Darling se usmál. "No a zatím, první věc, do který se pustíme, bude, že si uděláme kafe."

V šest třicet se odpoutali od mola a pomalu přepluli zátoku do městského doku, kde už vedle pronajaté dodávky vrchovatě naložené bednami čekali Manning s Talleyem. Talley měl na sobě větrovku, khaki kalhoty a nízké gumové holínky. Manning vypadal, jako by právě vypadl z katalogu: jachtařské boty, nařasené kalhoty, běžové tričko s nápisem na prsou a šušťákovou bundu pro špatné počasí.

"Na co tolik krámů?" zeptal se Darling na můstku, zatímco Sharp uvazoval loď k molu. "Chcete si postavit mrakodrap?" Ani jeden z nich mu neodpověděl a Darling si uvědomil, že mezi nimi vládne jakési napětí. To je divný, říkal si, co teď? Dostali, co chtěli, a jeden by si mohl myslet, že teď všechno půjde jako na drátkách.

Vyložili dohromady dvaadvacet beden a pod Talleyho dohledem je složili na palubu. Některé museli uložit do kajuty, aby byly chráněny před nepřízní počasí, ale většina z nich zůstala na zadní palubě. Když byly bedny na palubě, Manning vytáhl z auta ještě jednu, podlouhlou. Podle toho, jak ji nesl, poznal Darling, že je pěkně těžká, a navíc, protože ji nesl velmi opatrně, i drahocenná.

"Co je v tom?" zeptal se Darling.

"Nic zvláštního," řekl Manning a zmizel v kajutě. Neříkej, pomyslel si Darling. No, však se uvidí.

Dodávka z místní televizní stanice objela roh na konci ulice a zastavila na kraji mola.

"Kapitáne Darlingu," zavolal reportér. "Věnujete nám dvě minuty? Je to pro ZBM." "Ne," řekl Darling z můstku.

"Ne víc než dvě minuty," reportér se ohlédl, aby se ujistil, že kameraman za ním je připraven a kamera jede.

"Jedete na lov netvora. Řekněte nám..." "Ne, nejedeme. Žádný normální člověk by nic takového neudělal." Ohlédl se na zád a řekl: "Odvaž ji, Marcusi." A když viděl, že lana jsou na palubě, zařadil rychlost a pomalu projížděl mezi tucty člunů zakotvených v přístavu. Počkal, až budou z doslechu mola, a řekl: "Pane Manningu, můžete na chvíli?"

Manning vylezl po žebříku na můstek a netrpělivě řekl: "Co je?" "Co je v té bedně?" "Řekl jsem vám všechno, co potřebujete vědět." "Aha," řekl Darling, "rozumím." Padesát metrů přímo před nimi přetínal jejich směr dvacetimetrový škuner a po každém jeho boku kotvil patnáctimetrový rybářský člun. "No tak jo..." sáhl po Manningově ruce a přitáhl ji

na kormidlo. "Tak, tady to máte." Pak se otočil a zamířil k žebříku.

"Co to děláte?" zakřičel Manning.

"Jdu si zdřímnout." "Cože?" "Je to vaše představení, tak si ho řiďte." "Vraťte se sem!" zakřičel Manning a podíval se dopředu. Škuner byl od nich jen třicet metrů a pořád se blížil. Nebylo kam stočit loď, všude kotvily čluny. Darling začal slézat po žebříku: "Zavolejte mě, až tam budu," řekl.

Manning zatáhl za páku plynu a zatočil kormidlem, ale loď se nezastavila, jen vybočila z dráhy a namířila si to přímo na zád' škuneru. Strhl páku dozadu, loď sebou trhla do zpátečního chodu a směřovala na zád' rybářského člunu. "Co vlastně chcete?" Darling řekl: ";Chcete to tady celý řídit, tak si to řiďte!" "Ne!" protestoval Manning. "Já... pomoc!" Trhl pákou vpřed a příd' znovu mířila na škuner. Darling ještě chvíli čekal, až Manning v panice zdvihl ruce do výšky a zapotácel se. Pak udělal dva skoky po žebříku, přešel po palubě a uchopil kormidlo. Otočil jím, přidal plyn a namířil loď mezi příd' škuneru a zád' rybářského člunu. Projel tou mezerou jako krejčí nůžkami a minul obě lodi jen o pár centimetrů. "Divný, co?" řekl Darling, když byli v bezpečí. "Tohle si za prachy nekoupíte." Manning byl rozzloben na nejvyšší míru. "Nic takového nebylo nut... " "Naopak, bylo to sakra nutný," řekl Darling. "Koukejte, pane Manningu, jednou jsme tady, tak musíme pracovat společně.

Nemůžeme si každé hrát na svým písečku. Talley ví všechno o tý olihni, ale vůbec nezná oceán. Marcus oceán zná, ale zas neví nic o tý bestii. Já znám tak trochu obojí a vy víte kulový hovno o všem kromě toho, jak vydělávat prachy.

Takže: co je v tý krabici?" Manning zaváhal: "Puška." "Jak jste ji sem dostal? Na Bermudách nejsou zbraně moc oblíbené." "Je kompletně rozebraná. Jednotlivé její části jsem různě rozložil po Talleyho bednách. Ze jde o pušku by poznal jen zbrojař." "Co je to za pušku?" "Finská útočná puška. Valmet. Obvykle se do ní používají standardní náboje NATO, sedm šedesát pět milimetrů." "Obvykle? Nechal jste ji upravit?" "Náboje. V zásobnících je každý třetí náboj fosforová svítilící střela, ostatní jsou naplněny kyanidovými broky." "A vy myslíte, že tím tu mrchu zabijete." "Tak jsme se dohodli. Talley ji najde, ověří svá vědecká pozorování, nebo jak tomu říká, a já ji pak zabiju." "Musíte to být vy."

"Ano." Darling chvíli přemýšlel a pak řekl: "Vy si fakt myslíte, že tím něco uděláte pro své děti?" "S nimi to už nemá nic společného. To už je jenom moje věc. Je to prostě něco, co musím udělat." "Rozumím," řekl Darling a vzdychl. "Dobře, pane Manningu, ale nechte si poradit: udělejte to hned napoprvé, protože já vám dávám jenom jednu šanci. Pak to беру do ruky já." "A uděláte co?" "Vyhodím ho do vzduchu. Nebo se o to aspoň pokusím." "To je fěr," řekl Manning.

"Chcete kávu?" "Jo. Černou." Manning šel k žebříku a řekl: "Řeknu vašemu partákovi, aby vám ji přinesl." "Ten parták, pane Manningu," řekl Darling, "je poručík vašeho U. S. námořnictva. Neříkejte mu, požádejte ho. A řekněte ,prosím!'" Manning otevřel ústa a zase je zavřel. "Promiňte," řekl a sešel dolů. Na konci zátoky zamířil Darling na sever. Když objel výběžek a zamířil ke kanálu, ohlédl se k pobřeží. Mezi dvěma norfolkskými borovicemi stála Charlotta v noční košili vlající ve větru. Zamával na ni, ona mu odpověděla, pak se otočila a šla po trávníku k domu.

Sharp přinesl Darlingovi kávu a postavil se na můstku vedle něj.

Dívali se na severozápad, na místo, kde se moře svažovalo do hloubky, tam, kde kotvila Ellis Explorer. Chvilí oba mlčeli a pak Darling řekl: "Ta holka se ti líbila." "Jo. Dokonce jsem myslel... no, na tom nezáleží." "To víš, že záleží."

Talley vylezl na můstek a stoupl si k jedné jeho straně. Vypadal podrážděně, nervózně.

"Jste často na moři, doktore?" zeptal se Darling.

"Před lety, občas, jsem lovil chobotnice. Ale s tímhle se to nedá srovnat. Na tohle jsem čekal celý život, na příležitost najít obří oliheň. Je to můj drak." "Teď je to drak, co?" "Já na ni tak myslím. Proto jsem svou knihu nazval Poslední drak. Člověk potřebuje draky, vždycky je potřeboval, aby si nějak vysvětlil to, co nezná. Viděl jste staré mapy. Staří Římané, když kreslili neznámé území, psali tam ,Hic sunt leones', - ,Zde jsou lvi', a pozdější námořníci psali ,Zde jsou draci', a tím se řeklo všechno. Já jsem svůj život strávil čtením a psaním o drakovi. Víte, jaké je to zadostiučinění konečně se k jednomu přiblížit?" "Já mám pocit, doktore," řekl Darling, "že jsou draci, který je lepší nechat na pokoji."

"Pro vědce nikoliv!" Talley najednou ukázal dopředu a křikl:

"Podívejte se!" Půl tuctu létajících ryb odskočilo od přídě lodi a zase šplouchlo do vody. Talleyho obličej se rozzářil údivem.

Narazili na pás sargasových řas, trsů žluté vegetace, vzájemně nepropojených a přitom zřejmě seřazených jeden za druhým jako mravenci, které pluly směrem k obzoru.

"To to vždycky udělá takovou přímou čáru?" zeptal se Talley.

"Vypadá to tak. Je to záhada, zrovna jako ty jikry, co jsme viděli. Nemůžu přijít na to, co to vlastně je, kde se to vzalo a kam to má namířeno." "A co? Jak to vypadalo?" Darling popsal obrovské rosolovité obdélníky s dírami uprostřed a řekl, že to vypadalo, jako by se otáčely ke slunci. Talley se vyptával, vyzvídal na Darlingovi podrobnosti a s každou otázkou se ho zmocňovalo větší vzrušení. "Je to vak s vajíčky," řekl nakonec. "Ještě to nikdy nikdo neviděl, alespoň za posledních sto let ne. Myslíte, že byste mohl najít další?" "Nevím. Nikdy předtím jsem žádné neviděl a teď hned dva... Pokoušeli jsme se jeden vylovit, ale rozpad se nám." "To je normální. Jakmile se matrix, jejich ochranný obal, rozpadne, živočichové uvnitř zahynou." "Jakéj živočich může v takovém vaku žít?" Talley se podíval na moře a pak se pomalu otočil na Darlinga: "Co byste řekl vy, kapitáne?" "Já? Jak to můžu..." Darling zmlkl a řekl: "Kristova noho! Mimina tý potvory? V tom rosolu?" "Stovky," řekl Talley, "možná tisíce." "Ale pochcípou, ne?" řekl Sharp.

"Normálně ano. Většina z nich." Darling řekl: "Něco je sežere." "Ano," přisvědčil Talley. "Tedy, pokud tam dole na tu práci ještě něco zbylo." "Četl jste Homéra?" zeptal se Talley, když z jedné ze svých beden vytáhl dvanácticentimetrový hák z nerezavějící oceli a podal ho Darlingovi. "Slepého básníka Homéra." "Nemůžu říct, že bych ho kdy četl," zapíchl hrot háku do makrely a hodil rybu na hromadu dalších.

"To je ten chlápek, co napsal Iliadu," řekl Sharp. Přidělal k okům háků poutka a na ně přivazoval metr osmdesát dlouhé titanové vlasce.

"Přesně ten," řekl Talley. "Jsou lidé, a já k nim také patřím, kteří tvrdí, že Homér o obří olihni mluvil už před třemi tisíci

lety. Říkal jí Skylla a popisoval ji takhle: Má dvanáct noh bez lýtek, s chodidly zmraženými a šest dlouhých krků neuvěřitelné délky, na každém krku sedí ohybná hlava a v jejím jícnu se tmějí tři řady zubů, hustých a nespočetných. A černá zhoubá z nich zírá... Neslyšels plavce, jenž by se chlubil, že proplul živ a zdrav mimo: každých ze šesti krků uchvátí Skyllé vždy jednoho ze silných lodí." "Jako živá, nemyslíte?" usmál se Talley.

"Se mi zdá," řekl Darling a přicvaknul vlasce k jednomu z Talleyho deštníkovitě složených zařízení, "že ten váš Homér měl pěkně bujnou fantazii." Odtáhl přístroj přes palubu a složil ho vedle dvou ostatních.

"Vůbec ne," řekl Talley. "Jen si představte, že jste námořníkem v té době, co žil on, to jest v časech, kdy draci a nestvůry byli odpovědi na všechno. A představte si, že spatříte Architeuthise. Jak byste to pak doma popsal? Nebo dokonce v novověku, vemte si, že jste voják za první světové války, a jeden z nich zaútočí na vaši loď. Jak byste popsal obludu, která se vynořila z vody a chtěla vaši loď utrhnout kormidlo?" "To se stalo?" Darling přicvakl držák toho deštníkově vypadajícího zařízení ke kabelu připevněnému k nylonovému lanu.

"Několikrát. U Havaje." "Proč vlastně oliheň útočí na lodě?" "To nikdo neví," řekl Talley. "To je právě to fantastické..." "Vedle nich se ozvala ohlušující střelba z pušky, třicet ran tak rychle za sebou, že to znělo jako trhající se látka. Otočili se uviděli Manninga stojícího se svou puškou na zádi. Za lodí plavalo peří s krvavými kusy rozstříleného buřňáka.

"Co to bylo?" zeptal se Talley.

"Malý trénink, Herberto," řekl Manning, vyndal z pušky prázdný zásobník a na jeho místo zasunul nový.

Trvalo jim hodinu, než to všechno ponořili. Talley to nazval první fází celé operace. Na tisíc metrů dlouhém a dva centimetry silném laně bylo v různých výškách zavěšeno šest deštníkovitě vypadajících zařízení, každé z deseti návnadami na titanových vlascích. Drát se prakticky nedal přetřhnout a háky, každý deset centimetrů v průměru, nešlo ohnout - byly tak velké, že jediným jiným živočichem, který by se mohl nechat na některý zlákat, byl žralok. Jestli se chytí žralok, říkali si, jeho zápas o život bude nejlepší návnadou. A když se na něj chytí Architeuthis, zamotá se svými chapadly - tak si to aspoň představoval Talley - do dalších háků a jeho pohyb bude ochromen.

"Kolik tak může ta bestie vážit?" zeptal se Darling, když jim Talley vyložil svůj plán.

"To bohužel nejde přesně určit. Vážil jsem maso mršin, má prakticky stejnou váhu jako voda. Tudíž je pravděpodobné, že skutečně velká oliheň by mohla vážit pět až deset tun." "Deset tun? Na tuhle loď se mi nikdy deset tun masa nevejde, navíc tohle maso nevypadá, že by na ni chtělo. Ještě tak vléct to za lodí, ale..."

"To po vás nikdo nechce. Vytáhneme ji na hladinu, Osborn ji zabije a já si pak uříznu vzorky." "A čím, tím vašim perořízkem?" Všiml jsem si, že dole máte motorovou pilu. Funguje?" "Jste sakra ctižádostivej, doktore, to se musí nechat," řekl Darling. "Jenomže co když to zvíře zrovna nebude chtít tancovat tak, jak vy budete pískat?" "Je to zvíře, kapitáne," řekl Talley. "Jenom zvíře. Na to nezapomínejte." Když bylo lano dole, Darling a Sharp přivázali tři metry dvacet veliké bóje do řady za sebou, připevnili je na konec lana a hodili je přes palubu.

"Co teď?" zeptal se Sharp.

"Nemá cenu vytáhnout to dřív než za pár hodin," řekl Darling.

"Jdem se najíst." Po obědě Talley vybalil pár svých beden, připravil a zapojil monitor videa a vyzkoušel dvě kamery, zatímco Manning seděl na pryčce a četl časopis. Darling naznačil Sharpovi, aby šel za ním na palubu. Proud unášel loď společně s bóje, ale přece jen trochu rychleji, takže bóje teď byly asi padesát metrů za lodí.

"Doktor má v jednom pravdu," řekl Darling a díval se na bóje.

"Až za tenhle nesmysl někdo zatahá, může nám být jasný, že se chytnul." "Já si nemyslím, že ho Talley chce zabít."

"Ne, ten chlap jeden zatracenej ho chce jen vidět a prostudovat si ho. Takhle je to s vědci vždycky. Nikdy nevědí, kdy je lepší do přírody nešťourat." "Možná, že se na laně umlácí." "Jasně, Marcusi," usmál se Darling, "ale jenom pro případ, že by ta bestie mohla mít jinej nápad, tak se připravíme. Podej mi lodní hák." "Na co?" "Uděláme si malou pojistku." Darling slezl otvorem do podpalubí a zmizel v nákladovém prostoru.

Když Sharp našel hák a přinesl ho na záď, Darling stál uprostřed lodi vedle poklopu a otevíral kartonovou krabici velkou asi jako dvě krabice od bot.

"Co to je?" zeptal se Sharp.

Darling sáhl do krabice a vytáhl něco, co vypadalo jako šiška salámu, asi osm centimetrů v průměru, zabalené v tmavočerveném igelitu. Ukázal to Sharpovi a usmál se. "Semtex," řekl. "Semtex!" žasl Sharp. "Bože můj, Whipe, to je přece teroristická výbušnina!" O semtexu už slyšel, ale ještě nikdy ho neviděl. Výbušnina vyráběná v Československu, pro své vlastnosti mezi nejprotřelejšími teroristy jedna z nejoblíbenějších třaskavin, vyhledávaná především pro svou mimořádnou sílu, tvárnost a hlavně spolehlivost. Náhodně by ji odpálil jen hlupák. Kazetový přehrávač, který vyhodil do vzduchu letadlo Pan Am 103, byl plný semtexu. "Kdes to sehnal?" "Kdyby lidi věděli, co s nima lítá po světě, nikdy by nevystřčili nos z baráku. Přišlo to se zásilkou kompresoru, který jsem si objednal z Německa. Muselo se to tam dostat omylem při balení.

Buhví, kam to bylo určený. Já jsem nejdřív nevěděl, co to je, a celník taky ne, ale já si řek, proč mám vyhazovat něco, co se jednou může hodit, a tak jsem mu řek, že je to tmel. Bylo mu to fuk.

Teprve nedávno jsem v jedné knize viděl obrázek semtexu, a řek jsem si, sakra, tohle přece mám někde v garáži."

Darling otočil konec salámu k Sharpovi. Mělo to barvu vaječného koňaku. "Máme toho tolik, že bysme mohli odpálit kus Bermud a poslat ho vzduchem na Haiti. Ale je tu malej problém." "A to?" "Nemáme rozbušky. Mike je asi vyložil z lodi a pak je zapomněl dát zpátky. Mike nemá..." Darling se odmlčel, vzdychl a pak se opravil, "... neměl rád na palubě věci, který by nás mohly potopit." "Můžeme si jednu vyrobit," řekl Sharp.

"Co k tomu potřebuješ?" "Benzín... normální motorovej benzín." "Dole v podpalubí je plechovka pro přídavnej motor."

"Glycerín. Nemáš prášek na nádobí?" "V kuchyňce, pod umyvadlem. To je všechno?" "Ne, potřebuju spoušť, něco, čím to zapálit. Nejlepší by byl fosfor. Možná, že jestli máš zápalky, šlo by..." "Žádný problém. Manning má pár set fosforovejch svítících nábojů. Kolik?" "Jenom jeden. Stačí malej kousek. Ale Whipe... já jsem tohle nikdy předtím

nedělal. Četl jsem o tom, ale sám jsem to nikdy nedělal." "Já taky nikdy nehonil desetitunovou oliheň," řekl Darling.

"Ani to jako bomba nevypadá," řekl Sharp, když byli hotovi.

"Spiš jako laciná rachejtla." "Nebo řezníkův kanadské žertík," řekl Darling. "Myslíš, že to bude fungovat?" "Radši by mělo, co říkáš?" "Můžu tě utěšit, Marcusi: Jestli to fungovat nebude, tak už tě stejně nebude mít kdo sprdnout."

Smíchali benzín a mýdlové vločky do husté pasty, kterou pak jako kus gumy vtlačili do jednoho konce semtexového kolíku. Potom Sharp otevřel jednu z Manningových nábojnic. Ruce měl v pánvi s vodou, protože fosfor se zapaluje ve styku se vzduchem, a když odstranil olověnou kulku, nalil směs fosforu, střelného prachu a vody do malé trubičky od prášku, kterou zalepil a zatlačil do pasty.

Pak vzali vodovzdornou lepicí pásku, aby vynález připevnili na konec třímetrového lodního háku. Darling hák zvedl a zatřásl s ním, aby se ujistil, že bomba pevně drží na svém místě. "Co když to spolkně dřív, než se lahvička rozbije?" zeptal se.

"Nevybuchne to," řekl Sharp. "Když se k fosforu nedostane vzduch, nezapálí se. Jestli se nezapálí, neroznítí se ani rozbuška. Bude k ničemu."

"Takže mám zařadit, aby se do toho zakousla." "Nemusíš u toho bejt dlouho, Whipe. Pak rychle někam skoč, nebo..."

"Dobře, dobře. Když budem mít kliku, vyjde Talleyho plán a my to potřebovat nebudem." Darling se odmlčel. "Když budeme mít ale opravdu kliku, tak na ni vůbec nenarazíme." Vylezl na můstek, šel dopředu ke kormidlu, otočil loď na jih a začal hledat bóje. Sestrojení bomby a její následné připevnění na držák k zábradlí tak, aby hák stál rovně a bezpečně, jim trvalo alespoň hodinu. O bóje se nebál, nebylo, proč se o ně starat.

Prekvapilo ho, že je hned neviděl. Loď od nich nemohla uplavat víc než půl míle a v tak jasný den, jako byl tehle, musely být ty růžové míče vidět víc než na míli daleko. No nic, přesně věděl, kde je vypustil, všiml si, u kterého pobřeží to bylo. Asi je tu proud větší, než si myslel, a jsou teď mezi vlnami. Za minutu je uvidí.

Ale neviděl je ani za minutu, ani později. Po pěti minutách plavby k jihu bezpečně poznal místo, kde je zanechal.

Byly pryč.

Vzal si dalekohled a zamířil ho na pruh sargasových řas. Jestli bóje odplavaly s přílivem, nebudou od řas daleko, a tak pruh sledoval až k obzoru. Nic. Slyšel za sebou kroky a pan Manning řekl: "Ztratil jste je?" "Ne," odpověděl Darling, "jenom jsem je ještě nenašel." "Zatraceně! Kdybyste neztrácel tolik času..." Darling zvedl ruku, najednou pozorný.

Něco uslyšel, nebo ucítil, něco vytušil.

Zjistil, že to chvění cítí v nohou. Bylo to slabé a vzdálené, podivně dunivé chvění. Něco jako vzdálený výbuch "Co to sakra?!..." Teď to Darling poznal, i když tomu nemohl uvěřit. Ramenem odstrčil Manninga a podíval se do bezedné modři.

Potom se jedna objevila, jediná neporušená, a spěchala k povrchu jako raketa. S hlasitým mlaskavým prasknutím rozrazila hladinu, vyletěla dva metry do výše, postříkala je vodou a dopadla zpátky na hladinu. Pak se jen tiše kolébala. Za ní visely cáry zbývajících bójí. Talley se Sharpem uslyšeli hluk a vyšli z kajuty. Když Darling sešel dolů, Sharp už kotvici vytahoval bóje na palubu. Darling bóje uvolnil a odhodil stranou, pak připojil lano k navijákovi a začal ho navíjet. "Je to ona?" zeptal se Manning. "Je to oliheň?" Lano se rozkmitalo a stříkalo kolem kapky vody. Darling se ho dotýkal konečky prstů. "Nevím, pane Manningu, ale jedno vám řeknu: Když něco má takovou sílu, že tohle silonové lano roztáhne jako žvejkačku, potopí tři na něm připevněné bóje, přičemž každá z nich má na hladině udržet nejmíň půl tuny, a potopí je tak hluboko, že dvě z nich prasknou - tak to je pěkně velké neřádky." Darling se naklonil přes bok a řekl:

"Těžko říct, jestli tam ještě je, nebo ne." "Jestli se chytla na hák, tak tam je. Nemůže ani přetřhnout to ocelové lano, ani utrhnout háky." "Něříkejte hop, doktore, zvlášť když si hrajete s něčím takhle velkým." Pak se Darling otočil k Sharpovi a řekl: "Marcusi, sežeň nůž a nějakým kamenem ho nabrus, ať je jako břitva... Pak sem přijď a stoupni si vedle mě." Sharp zmizel v kajutě. Talley šel za ním, aby si připravil videokameru.

"Nůž, kapitáne?" zeptal se Manning. "Na co?" "Jestli je to opravdickej netvor, jestli je jenom z poloviny tak velikej, jak říká doktor - a jestli je v něm ještě třeba jen jiskřička života - tak lano přerážnu a ať si jde ten parchant po svých." "Na to zapomeňte. Nejdřív ho zastřelím." "To se uvidí." "To tedy ano," řekl Manning a zamířil do kajuty. Talley rozložil na můstku stativ a připevnil k němu kameru, zatímco Manning se postavil u zábradlí. V rukou držel pušku se zásobníkem na třicet ran. Darling pod nimi navíjel lano a Sharp ho skládal do umělohmotného barelu.

Když byl barel z poloviny plný, Darling se natáhl a sáhl si na lano. Pak naviják zastavil, chytil lano a zatáhl za něj.

"Je pryč," řekl. "Jestli tam vůbec někdy byla. Teď je pryč, na tomhle laně je jen tohle lano."

"To není možné!" řekl Talley.

"To budem vědět za chvíli," řekl Darling a znovu spustil naviják.

"V tom případě nespolkla hák." "Myslíte, že ty bóje stáhla dolů jen tak, pro srandu králíkům?" První deštníkové zařízení vyjelo na hladinu a Sharp je vytáhl na palubu. Návnady byly netknuté. O chvíli později se objevilo druhé, pak třetí. Návnad se nic ani nedotklo. Když se na dohled objevilo čtvrté zařízení, Sharp zdvihl ruku a Darling zpomalil naviják.

"Bože," řekl Sharp a natáhl se po vynálezu, "tohle vypadá, jako by přes něj přejel vlak." Jejich důmyslné zařízení bylo zpřerážené, dráty byly namotané kolem lana. Mezi lano a dráty byly vpleteny pruhy bílých svalových vláken. Dvě z návnad byly celé, stále připevněné k hákům, ale zbylé dvě byly pryč. Z háků nezbylo nic jiného než pár desítek centimetrů pokrouceného kovu.

Talley spustil kameru a všechno filmoval.

Darling ukázal jeden z háků na kameru. "Prej se nemůže ohnout, co? Nemůže je urvat, co? No, doktůrku, ta věc dole to neohnula, ona to ukousla!" Sharp odtrhl několik vláken z drátů a na prstech mu zůstal ostrý zápach. Zašklebil se a otřel si ruce do kalhot.

"Je to Architeuthis," řekl Talley. "Cítíte čpavek? Nechal nám navštívku." Vypnul kameru.

"Copak nic jiného po čpavku nesmrdí?" zeptal se Darling.

"Ne tak, jako Architeuthis, kapitáne. Je to jeho podpis a taky hlavní důvod, proč o něm vůbec něco víme. Ještě nikdo ho nespatriil živého, alespoň ne v tomto století. Jeden sice zabil několik lidí v roce 1940, ale to byla tma a nikdo ho neviděl. Ale našly se jeho mršiny, v šedesátých letech byly vyvrženy u Nového Foundlandu.

Důvodem, proč se nepotopily - nejsou jako ryby, nemají vzduchové měchýře, je to, že jejich tělo je plné amoniových jontů a jejich hmotnost je menší než hmotnost mořské vody. Přesně je to jedna celá nula jedna, proti jedna celá nula dvě, pokud vás to zajímá.

Viděl jsem ty mršiny, kapitáne, a ty nejen že čpavkem zapáchaly, ty ho byly plné." Talley se podíval na Manninga a usmál se. "Je to on, Osborne. Je tady, je to jisté. Našli jsme ho." Poslouchejte, doktore," řekl Darling, "vy jste buď blázen, nebo jste nám někter všechno. Na hák oliheň chytit nedokážete. Ponorkou taky ne. Tak na co ji, kristepane, chcete vlastně chytit?" Talley řekl: "Všechny živé bytosti se řídí dvěma prvotními instinkty, že ano? Jeden z nich je hlad. Který je ten druhý?" Darling se podíval na Sharpa, který pokrčil rameny a řekl: "Co já vím. Sex?" "Ano," řekl Talley, "sex. Chci tu oliheň chytit na sex."

Talley spočítal do celního prohlášení všechny bedny a připojil podrobný popis jejich obsahu. Teď si prohlášení znovu pročítal a s pomocí Sharpa a Darlinga bedny třídil a řadil je v přesném pořadí na zadní palubu.

Manning stál stranou a díval se na vodu. Darling si říkal, že z toho člověka už zbylo jen holé jádro, ze kterého jedna po druhé spadly všechny slupky společenských zábran a zbyla jen touha vraždit. Darling kdysi znal lidi, jako byl Manning, lidi, kterým už bylo prostě všechno jedno. Na lodi nemohlo být nic nebezpečnějšího.

Když byl Talley s uspořádáním beden spokojen, pokynul Darlingovi a Sharpovi, aby přistoupili k dlouhé hliníkové bedně velikosti rakve, s uzamčenými zámky jako na kufří. Odemkl je a zvedl víko. "Jen řekněte," řekl pyšně, "viděli jste někdy něco víc sexy?" V pěnové gumě leželo zabaleno něco, co Darlingovi připadalo jako metr osmdesát dlouhá kuželka, vyrobená z některé z těch nových umělých hmot a natřená na světle červeně. Po celém jejím povrchu byla našita malá poutka a z nich visely stovky nerezových háčků. Na jejím horním konci byl připevněn deseticentimetrový kroužek z nerez.

Talley uchopil kuželku za kroužek a podal Darlingovi. Nemohla vážit víc než pět kilo, a když na ni Darling zatíkal, ozval se dutý zvuk.

"Já určitě ne," řekl Darling a podal to Sharpovi. "Je to geniální, snadné a jednoduché," řekl Talley "Jasně," řekl Sharp, "ale je geniální?" Talley vzal tu věc od Sharpa, uchopil ji za oba konce a držel ji před sebou. "Představte si," řekl, "že tohle je tělo, hlava a trup, neboli, jak my říkáme, plášť Architeuthise. Obvykle tělo obřích olihní - ať už jde o jakýkoliv druh - dux, japonica či sanctipauli představuje asi třetinu jejich celkové délky. Tudíž před sebou bychom mohli mít trup živočicha, jehož délka by spolu s chapadly a biči byla asi šest sedm metrů.

"Mimino," řekl Sharp. "Prek." "To není jisté. V každém případě to není důležité, chtíč velikost partnera nerozeznává. A i když ten náš bude, jak spočítám, asi čtyřikrát až pětkrát tak velký, pudově se bude chtít spářit. Jde-li o samce, bude tu chtít nechat spermiu, je-li to samice, bude si chtít nechat oplodnit vajíčka." "Proč by, sakra, měl vůbec chtít si něco začínat s kusem umělé hmoty?" řekl Darling.

"Proto říkám, že je to geniální." Talley odšrouboval ocelový kroužek. "Několik let jsem strávil výrobou chemikálie, která by dokonale zastoupila látku podněcující Architeuthise k páření. Po čase se mi podařilo opatřit si vzorky tkání dvou uhynulých kusů. Vyříl jsem vaječníky velké samici, kterou moře vyvrhlo u Nového Skotska a před dvěma lety jsem slyšel, že na pobřeží Cape Codu byla nalezena část pláště samce. Než jsem tam dorazil, ptáci a krabi ho silně poničili, ale část zasypanou pískem jsem našel téměř netknoutou. Získal jsem celý spermatický vak. Byl přes metr dlouhý. Měsíce jsem oba vzorky studoval pod mikroskopem za pomoci spektrografu a počítače. Nakonec se mi podařilo syntetizovat chemickou spoušť." "A víte to jistě?" zeptal se Darling. "Už jste to někdy vyzkoušel?" "V terénu? Ne. Ale v laboratoři ano. Z vědeckého hlediska je to zcela jasné. Nebudu vás nudit vědeckými podrobnostmi, ale podobně, jako hárající fenka vylučuje pižmo, kterým láká psy, a jako člověk reaguje na testosteron, feromony a jiné hormonální signály, obři olihně reagují na chemikálie vylučované jinými jedinci jejich druhu v době, které se u savců říká estrus." "Vstříhl prst do otvoru po ocelovém kruhu." "Když se lahvička té tekutiny nalije do tohoto otvoru a smíchá se s mořskou vodou, dírkami u háčků vyteče ven a vytvoří pachovou stopu, která poplave na míle daleko. Architeuthis se bude domnívat, že jiná oliheň je připravena k páření a takovému silnému volání přírody prostě neodolá." "A to nepozná, že jde o podfuk?" zeptal se Sharp.

"Ne. Tam dole u dna je tma, tudíž na oči příliš nespolehá. Víme, že dokáže měnit barvu, ale nevíme, jestli je rozezná. Pro všechny případy jsem loutku nabarvil načerveno. Víme, že červená je barva vzrušení. A tvar loutky je správný. Pověsíme vedle ní chemická světla, takže v případě, že oliheň přece jen vnímá očima, budou vrhat tolik světla, aby ji to přesvědčilo." Talley se odmlčel. "Možná, že jsme se zbytečně moc namáhali," řekl. "Tekutina by pravděpodobně účinkovala, i kdybych ji nechal vytékat z normální láhve. Ale to, že jsme loutce dali správný tvar i barvu, rozhodně nemůže uškodit. Když hrajete karty s neznámým, je dobře mít v ruce co nejvíc trumfů." "Oukej," řekl Darling. "Takže teď připlave a dá týhle věci co proto. A co pak?" "To zvíře má osm chapadel a dva biče, které všechny obtočí kolem loutky. Přitáhne ji k sobě." Talley přejel rukou po háčcích, až zacinkaly. "Všechny tyhle háčky se mu zatnou do těla - ne tolik, aby ho poplašily, a už vůbec ne, aby mu způsobily bolest. Ale až bude chtít odplavat, nepůjde to. Pak ho vytáhnem na hladinu, abych si ho mohl vyfotografovat, a aby ho Osborn mohl zabít. Pak si uříznu vzorky." Talley se podíval na Sharpa a Darlinga a usmál se.

"No, jedna věc je jistá," řekl Darling. "Až tu oliheň vytáhnem nahoru, bude na nás pěkně naštvaná." "Nemyslím. Podle mého soudu ji nebude zajímat nic jiného, než starost o vlastní přežití. Rychlá změna teploty vody ji může ochromit a změna tlaku zabít dřív, než se dostane k hladině. Může být tak vyčerpaná, že nebude schopna ani dýchat. Ale v každém případě," řekl Talley a obrátil se k Manningovi, "to pak už bude na Osbornovi." Manning odpověděl zdvořilým

pokývnutím a ukázal pušku.

"Víte, čeho se bojím?" řekl Darling. "Jste si moc jistý sami

sebou. Už jsem totiž viděl vybuchnout hodně skvělých plánů." Otočil se k Sharpovi. "Zaplaťpánbůh, že máme tu bombu, Marcusi." "Žádné výbušniny nebudete potřebovat, kapitáne," řekl Talley, "uvidíte." "Budu jenom rád. Ale z toho, co jsem viděl, je mi jasné, že tohle zvíře se nesmí podceňovat."

Sharp viděl párek racků kroužit na zádi a čekat, až jim nabídnou chleba nebo ryby z návnad, aby pak odletěli jinam. Při tom, jak je sledoval, zachytil jeho zrak v dálce něco na hladině. Jako by tam do výšky stříkala voda. Nejdřív se domníval, že to je dílo lovcích ptáku, ale na ty to přece jenom nevypadalo. Gejzíry byly příliš vysoké a připomínaly spíš sprchu. Pak to zjistil.

"Koukej, Whipe," řekl, "velryby." "Prima," řekl Darling, "aspoň že ještě nějaký žijou." "To jsou kytovci dlouhoploutví?" "Ne. Vorvani. Dlouhoploutví se takhle nebláckají, jsou pořád v pohybu. Vorvani se, nevím proč, vždycky za soumraku scházejí.

Možná, aby se zase všichni viděli." Talley se podíval na velryby, pak přiložil ruce k ústům a zavolal:

"Běžte pryč!!" Darling se zasmál. "Co máte proti velrybám, doktore?" zeptal se.

"Nic. Jenom nechci, aby zaplašily Architeuthise. Ony totiž požírají olivně." "O to bych se nebál," řekl Darling. "Nevím o ničem, co kdy Bůh stvořil, že by to tuhle bestii mohlo zaplašit. Velryby nejsou blbý jako my - vědí, kdy mají samy zmizet." Talley zašel do kabiny, a když se vrátil, velryby se potopily a moře se nad nimi zavělo.

Talley držel v ruce dvoudecilitrovou lahvičku čiré tekutiny. Na jeho pokyn Darling se Sharpem loutku postavili a naplnili mořskou vodou. Potom Talley odšrouboval víčko a podal jim ji. "Děláte to pro vědu," řekl.

Darling zaváhal, pak pokrčil rameny a řekl: "Ale co... k nadřazený olivní člověk nečuchá každé den." Přidržel si Talleyho zápěstí, přiblížil nos k lahvičce - a měl pocit, že mu nos hoří plamenem. Oči se mu zaplavily slzami a zdvihl se mu žaludek.

Darling se zapotácel a dostal záchvat kašle.

Talley se zasmál a řekl: "Co myslíte, že v tom je?" "Co?" dusil se Darling, "hnus! Čpavek, síra... pak to, co si dávají feťáci, aby si prohnali srdíčko - amylnitrat - a něco, já nevím, něco čistě špatného." "Špatného?" řekl Talley, "myslíte špatného jako zlého? Nic takového jako zlé zvíře neexistuje." "To říkáte vy, doktore. Já si začínám myslet něco jiného." Talley vyprázdnil lahvičku v loutce a pevně přišrouboval kroužek. Přicvakli kroužek ke kabelu, potom vzal Darling jeden konec prkna, Sharp druhý, celé zařízení přehodili přes zábradlí a spustili do vody. Chvilí plavalo na hladině, pak z něj vyprchal vzduch a zmizelo v roji bublinek.

Darling a Sharp ovládali dva ruční navijáky přidělané z každé strany k zádi. Oba dva současně spouštěli do moře nejdříve kabely, pak lana. Každých tři a půl metru se zastavili, aby Talley mohl připoutat k lanu kabel od kamery.

Trvalo jim víc než tři hodiny, než dali dohromady Talleyho vynález, který byl mistrovskou ukázkou toho, jak lze věci dělat složité.

Skládal se ze stovek metrů lana, desítek metrů kabelů a videokamery schopné snímat při špatném osvětlení a uložené do plexisklové schránky velikosti křišťálové koule jasnovidce. Talley si neuvědomil, že předměty zavěšené na dlouhých lanech se nekontrolovatelně otáčejí. Chybně se domníval, že kamera zůstane namířena na loutku, takže Darling musel dojít pro motorovou pilu a najít prkno, které seřízl a přivázal mezi kameru a loutku jako vzpěru.

"Jak dlouho může ta kamera běžet?" zeptal se Darling, když Talley zapojil šňůru od kamery k bateriím.

"Kazeta je na sto dvacet minut," řekl Talley, "a lithiová baterie po tu dobu vystačí pro kameru i světla. My ji ovšem nenecháme běžet pořád. Časový spínač ji každých pět minut zapne na jednu minutu. Případně ji mohu spustit přímo odtud, kdykoliv budete chtít." Už se stmívalo, když byli hotovi. Vítr utichl a moře vypadalo jako zvlněná ocelová louka. Pak padla tma, hvězdy nad klidným mořem zářily stříbrným světlem a vycházející měsíc nakreslil od východního obzoru k zádi lodi zlatou pěšinku. Zezadu jim svítilo teplé světlo z kabiny. V devět hodin prošlo konečně jejich rukama přes devět set metrů obou lan. Přestali spouštět, obtočili lana kolem navijáku a přivázali je na železnou tyč, ke které se připevňovaly vlečené předměty a která procházela palubou do kýlu.

"Chcete něco k jídlu, pane Manningu?" zeptal se Darling, když se Sharpem zamířili do kajuty.

Manning zavrtěl hlavou a dál se díval na vodu.

Talley seděl v kajutě a seřizoval videopřehrávač a monitor. Na monitoru se ukázala loutka a všichni viděli, jak se kýve ze strany na stranu, a ze stovek děr v její kůži vytékají tenoučké pramínky oné tekutiny a ztrácejí se v temnotě.

Darling si všiml, že Talley se potí a že se mu, když manipuluje ovládacími knoflíky, třese ruka.

"Už to na vás sedlo?" zeptal se. "Někdy je lepší, když se člověku ten největší sen radši nesplní." "Já se nebojím, kapitáne," řekl Talley ostře. "Jsem tak vzrušený.

Na tuhle chvíli jsem čekal třicet let. Ne. Já se nebojím." "Já teda jo," řekl Darling a vešel do kormidelní budky. Podíval se okny na klidné noční moře. Kolem nebyla další světla, žádné rybářské čluny, žádné projíždějící lodě. Byli sami.

Přeběhl mu mráz po zádech, ale otřásl se a rychle ho zahnal.

Podíval se na hloubkoměr. Přístroj zaznamenával hloubku do grafu na papír a Darling si přečetl její hodnotu. Dno bylo tisíc metrů pod nimi, tudíž, pokud se Sharpem přeměřili lano správně, loutka s kamerou byla zavěšena čtyřicet metrů nad ním. Zamířil dolů do kajuty, pak se zastavil, zapnul přístroj na hledání ryb a nastavil ho na tisíc metrů. Když se obrazovka zahřála, objevilo se dno jako jedna rovná čára. Jinak byla obrazovka prázdná.

"Ten smrad vyplaší všechno až k Azorám," řekl Darling, když vešel dolů do kajuty. "Mezi námi a dnem není ani jeden ostnozubec, ani jeden žralok." "Ne," řekl Talley. "To je jasné. Vědí, že udělají nejlépe, když se tomuhle místu vyhnou."

Vypnul kameru a zapojil časový spínač.

Darling přešel ke dveřím a stiskl vypínač. Halogenové lampy

připevněné na můstku se rozsvítily a zadní paluba se zalila světlem. Oknem pak Darling viděl, že Manning se ani

nepohnul, jako by si ostrého světla vůbec nevšiml. Seděl na poklopu uprostřed lodi, měl shrbená ramena a pušku na klíně. Sharp podal Darlingovi sendvič. Kývl na Manninga a zeptal se „ho: "Mám mu jeden vzít?" "Toho jídlo nezajímá," řekl Darling. "Ten chlap se žere sám." "Osborn je smolař," řekl Talley a natáhl se pro chleba se sýrem. "Ztratil smysl života. Před třemi týdny to byl muž, který má moc a umí ji použít. Uzavřeli jsme spolu dohodu, zaručující mu možnost pomsty. Ale ta představa ho teď úplně zachvátila." "Máte mu to za zlé?" zeptal se Sharp. "Samozřejmě. Je to nerozum." "Horší než to," řekl Darling. "Je nebezpečnější." "To přejde. Vystřelí si na Architeuthise a bude zase to, co byl vždycky - vítěz." "Takhle to vypadá, že je všechno lehký, co?" "U zvířat se dá předvídat, co provedou, kapitáne." "Včetně Architeuthise?" "Jistě. Je naprogramovaný jako každý stroj. Když jednou znáte kódy, víte přesně, co udělá."

V deset třicet časový spínač už podvanácté spustil chod kamery.

Všichni se pokaždé seběhli k monitoru a dívali se na houpající se loutku, jak z ní vybíhají pentle tekutiny. Proti proudu se objevili malí korýši, kteří se jako ohnivé mouchy přehnali po obrazovce, zanechávající na ní fosforeskující stopu. Dole po proudu nebylo nic, jen tma.

Loď volně plula po klidném moři. I když byla k vlnám bokem, nehoupala se nijak zběsile, ale jenom lehce, jako dětská kolébka. Světla v kajutě měla příjemně oranžový tón a dodávala všem pocit bezpečí.

"Co když dneska nepřijde?" řekl Darling Talleymu.

"Tak přijde ráno nebo odpoledne. Ale přijde." "Tak bysme se měli vyspat." "Jen spíte, jestli můžete." "Raději bych spal. A vy taky." Sharp sešel do kajuty. Talley si počkal na příští spuštění kamery, pak se opřel o opěradlo lavice a zavřel oči. Darling vyšel ven. Manning byl stále na poklopu, ale seděl celý nachýlený, spal. Darling zkontroloval lana: mířila kolmo dolů, ani se nepohnula. Pak se podíval směrem k pevnině. Na obzoru proti černému moři žhnula rudá zář a nebyl problém poznat světla obrovského hotelu Southampton Princess ani pátrající paprsek majáku na Gibbs Hillu. Byli deset mil od pobřeží, nicméně Darlinga uklidňovalo, že domov byl na dohled. Myslel na Charlottu, která teď byla v jejich domě a v jejich posteli a najednou ho zachvátil obrovský pocit osamělosti.

Když se vrátil dovnitř, monitor opět svítil a osvětloval Talleyho tvář šedivým světlem.

Darling vyšplhal do kormidelní budky a jen tak klidně stál, poslouchal zvuky noci. Generátor předl, pero na hloubkoměru zaznamenávalo pohyb člunu po tisícimetrové čáře, přístroj na hledání ryb hučel a na jeho obrazovce nebylo pořád nic jiného než prázdné dno. Slyšel šplouchání vody omývajících boky lodi a oddechování Talleyho. Sešel do kajuty a lehl si na jednu z pryčů. Toužil po spánku, po chvíli, kdy bude moci vypnout mozek, ale i když byl velice unaven, věděl, že jen tak se poddat únavě a pro tu chvíli všechno pustit z hlavy se mu nepodaří. Od doby, kdy ještě jako chlapec vyjel na moře poprvé, kdykoli spal na lodi, jedna půlka jeho mozku byla vždycky na stráž, hlídala změny větru i sebemenší změny v rytmu oceánu.

Strážný v jeho hlavě byl na hlídce už v dobrých časech, kdy se loď plavila nad zdánlivě nevyčerpatelným zdrojem hojnosti, kdy probuzení uprostřed noci znamenalo spíše příslib něčeho vítaného než hrozbu. A strážný bděl i v nedávných špatných dobách, kdy noc byla předzvěstí marných nadějí.

A Darling věděl, že tento strážný ho nezklame ani teď, kdy poprvé ve svém životě doufal, že moře pod ním zůstane prázdnotou, neživou pustinou.

Jeho dech se zpomalil, mozek částečně podlehl únavě. Strážný bděl na ztracené vartě.

Obří oliheň roztáhla plášť, nasála vodu a prudce ji vytlačila trychtýřem pod břichem. Obrovská masa jejího těla hnala nočním tichem tlakovou vlnu před sebou a nechávala pusto a prázdno za sebou. Kupředu ji hnala ten nejzákladnější z impulsu. Řítla se jedním směrem, pak se zastavila a spěchala na druhou stranu, její čidla byla připravena zachytit co možná největší množství rozptýlených signálů, které ji vzrušovaly k nepříčetnosti. Chemické látky v jejím těle zmateně pracovaly a chromatofory měnily její zabarvení ze světlešedého na růžové, pak světle červené až temně rudé, což byl příznak jejího vnitřního rozpoložení od úzkosti po vášeň.

Přicházející signály byly částečně cizí a částečně důvěrně známé, ale její mozek vnímal pouze ty, jimž nemohl odolat. Proto spěchala, stoupala vzhůru a opět klesala ke dnu, kymácela se ze strany na stranu jako letadlo, které se vymklo kontrole, nebo jako obrovský dravec, jemuž se zatemnil mozek.

Vtom zachytila celý proud signálů. Signály silné, jasné a pravdivé.

Soustředila se jen na ně a přestala vnímat všechno ostatní.

Darling se probudil, aniž věděl proč. Chvilí tiše ležel, naslouchal a soustředil se. Slyšel známé zvuky: bzukot ledničky, škrábání pera do grafu hloubkoměru, Talleyho oddechování. Viděl to, co důvěrně znal: tmu, do které svítil kompas v kormidelní budce. Něco se ale změnilo v pohybu lodi. Byl v něm jakýsi odpor, jako by se už loď nenechala volně unášet proudem, neopak se mu bránila. Skulil se z pryčů, přešel ke dveřím, otevřel je a vyšel ven. Jakmile se podíval přes palubu, věděl, co ho probudilo: Loď plula špatným směrem.

Něco ji táhlo zpátky.

Podíval se na zád' a viděl, jak se malé vlnky o ni třísť a rozstříkují se do všech stran. Lana pořád mířila kolmo dolů, ale silně se chvěla a i z dálky slyšel, jak namáhaná vlákna skřípou.

Tak, pomyslel si. Už je to tady.

Vstrčil hlavu dovnitř a zakřičel: "Marcusi!" Talley se na lavici posadil a řekl: "Co je?" "Zapněte monitor, doktore," řekl Darling a pak znovu zavolal:

"Marcusi, honem!" "Proč?" Talley byl silně rozespalý. "Co...?" "Protože jsme tu mrchu chytli, proto. A teď nás táhne zpátky." Darling se natáhl přes Talleyho a zapnul monitor. Obrazovka zablikala a pak se rozzářila.

Obraz byl nedefinovatelný, mrak bublin a stínů, světlo prořezávající tmu - výjev chaosu a násilí.

"Loutka!" řekl Talley. "Kde je?" "Drží ji," řekl Darling, "a snaží se s ní utéct." Objevil se Sharp a Darling mu naznačil, aby s ním šel ven. Manning stál na zádi, promočen tříšticími se vlnami a díval se na chvějící se lana. "Je to...?" zeptal se.

"Buď je to ta bestie, nebo jsme chytli samotného čerta." Darling poslal Sharpa k navijáku na levoboku, sám si stoupl ke druhému a společně začali navíjet lana. Minutu nebo dvě s lanem ani nepohnuli, tíha na navijácích byla příliš velká a jejich bubny pod lanem prokluzovaly. Lod' pořád plula dozadu a vlny stříkaly na palubu, jak se do nich žád' zakusovala...

Najednou napětí v lanech povolilo a lod' se zastavila.

"Už to netáhne," řekl Sharp. "Myslíš, že se utrhla?" "Možná. Nebo se jenom otáčí. Nevím. Navíjej." Navíjeli současně, každou vteřinu vytáhli třicet centimetrů lana, za minutu osmáct metrů. Svaly na rukou bolely, pak začaly pálit a Darling si každou chvíli musel vyměnit ruku na klíce.

"Whipe, ta se musela utrhnout," řekl Sharp, když jim k nohám padla značka čtyř set metrů. "Musela." "Já bych neřek, " odporoval Darling. Položil ruku na lano a snažil se z něj vyčist, co se dělo pod nimi. Lano bylo zatíženo, ale nepracovalo, tah v něm byl, ale ne živelný. "Vypadá to, že tam je, ale netáhne. Možná jenom odpočívá." "Nebo umřela," řekl Sharp plný naděje.

"Navíjej, Marcusi." Z kajuty vyšel Talley. "Na monitoru není nic vidět. Je v tom zmatek." "Stejně nechte kameru zapnutou," řekl Darling.

"To se rozumí samo sebou." Talley se postavil za ně a opřel se o pažení kajuty. Vyndal z krabice další video kameru a rychle do ní vsunul kazetu a baterie. Najednou Sharp řekl: "Whipe, koukej!" A ukázal na lana. Už nemířila vertikálně dolů, ale začala se od lodě vzdalovat. Navijáky se ale ještě stále nezasekly a lana se navíjela dál.

"Vynořuje se!" zakřičel Darling a pomyslel si, že je to, jako když se billfish chce utrhout. Táhne, pak se zastaví, sbírá sílu a teď začne řádit. Podíval se na Manninga a řekl: "Připravte si pušku. Na tohle jste tak dlouho čekal." Pak se otočil k Talleymu. "Jestli chcete nějaké snímky, tak je udělejte hned, protože ta bestie tu dlouho nebude." Pak několik dalších minut nikdo nepromluvil. Darlingovi to připomínalo falešný klid v centru hurikánu. Darling se Sharpem otáčeli klikami navijáku a lana proudila na palubu, pak se objevil konec a velké ocelové spony zarachotily o ocelové roubení. Za nimi následovaly kabely. "Sto metrů, Marcusi," řekl Darling, "ještě pár minut." Skřípající napnuté kabely odbočily jinam, ne docela horizontálně, ale z vody se stále vynořovaly další metry. Oliheň se teď zřejmě blížila k hladině, jenom nemohli s určitostí říci, jak hluboko a daleko od lodi může být.

Dívali se na vodu za zádi, snažili se prodloužit si stříbrné čáry kabelu pod vodou, vidět za hranici halogenovými reflektory ozářeného prostoru.

"Ukaž se hajzle!" zakřičel Darling a najednou si uvědomil, že jeho strach se změnil. Teď necítil hrůzu nebo neblahé tušení nadcházejícího neštěstí, ale elektrizující strach ze setkání s protivníkem strašnějším, než si kdy byl schopen představit. Jako elektrický náboj, zdravý strach, pomyslel si, smíšený s loveckou horečkou. Pak se navijáky zasekly, proklouzly a kabel, který právě vytáhli na palubu, se opět vymotal z klubka a vrátil se do moře. "Co to dělá?" zeptal se Sharp. "Zase nás táhne!" zakřičel Darling, chytil kliku navijáku a nalehl na ni, ale naviják se nedal, cívka se protáčela a kabel se vracel do vody. "Ne!" zaječel Manning. "Zastavte ho!" "Nemůžu!" křikl Darling. "Nic ho nezastaví." "Chcete říct, že nechcete. Máte strach. Já vám to ukážu." Manning odhodil pušku a sáhl do svítku kabelů.

"Nechte toho!" zakřičel Darling a vykročil k Manningovi, ale dřív, než se mu podařilo ho zastavit, přehodil Manning kabel přes železnou tyč, která procházela kýlem, otočil ho kolem ní a zavázal.

"Tak," řekl Manning. Kabel pořád utíkal do moře a drnčelo ocelové pažení. Manning se otočil čelem k zádi, zdvihl pušku a čekal, až se oliheň objeví. Ale jak se otáčel, uklouzl a v tu chvíli se pohyb netvora zrychlil, smotky kabelů vyskočily do vzduchu a spadly do moře. Jak se Manning snažil udržet rovnováhu, noha se mu dostala do smyčky, kabel se zatáhl kolem jeho stehna a zdvihl ho z paluby jako loutku. Na zlomek sekundy visel nad palubou, nasvícen reflektory. Nevydal žádný zvuk a puška mu vypadla z rukou.

Potom obrovská síla zatáhla za kabely a Manning, jehož noha pevně držela na smyčce, odletěl dozadu, ruce roztažené, jako by chtěl udělat holubičku.

Na okamžik mu světlo ozářilo obličej a Darling v něm nespatrił ani zlomek hrůzy, agónie či protestu - jenom překvapení, jako by Manningovým posledním pocitem bylo ohromení nad tím, že osud má tu drzost překazit mu plány. Puška dopadla na palubu a vystřelila kulku, která přes roubení směřovala nad jejich hlavy. Darlingovi se zdálo, že Manningova noha se oddělila od těla, protože viděl něco spadnout do moře, ale žádné žbluňknutí slyšet nebylo, protože všechny zvuky přehlušilo zadrnčení kabelu o kovovou tyč.

Najednou se kabel zdvihl do vodorovné polohy a lod' to znovu

začalo táhnout zpátky. Vlny se přelily přes palubu a všechny promáčely na kůži.

Vtom Darling viděl, že kabely se zvedly už nad horizontální úroveň a zakřičel: "Je nahoře!" "Kde?" zaječel Talley.

"Kde?" Potom uslyšeli silné šplouchnutí a zvuk, jaký vydává kovářský měch, a ucítili pronikavý zápach. Sprška vody, která padala na jejich hlavy, se pojednou změnila v dešť černého inkoustu.

Darling padl na kolena a už se chtěl znovu postavit, když asi padesát metrů za zádi spatřil krátké stříbrné zablesknutí a instinktivně věděl co to je: Kabel praskl a roluje se zpátky k nim.

Zakřičel: "K zemi!" "Cože?" zeptal se Talley.

Darling se na něj vrhl a strhl ho k palubě. Když dopadli, uslyšeli zezadu ránu, jako když v tunelu vystřelí velkorážní pistole, vzápětí následovanou vysokým svistotem. Jeden kabel se jim přehnal nad hlavou a rozbil okna vzadu v kajutě. Druhý letěl těsně za ním a oni slyšeli, jak se Talleyho kamera rozbíjí o ocelové roubení. Lod' se nadzdvihla a znovu se uklidnila.

"Pane Bože..." vydechl Talley.

Darling se z něj skulil a postavil se. Podíval se na zád', do tmy.

Nikde ani známky po tom, že by se tam kdy něco dělo, žádné víření vody, klid. Zbylo jen jemné šeptání větru nad tichým mořem.

Když se Talley zvedl z paluby, byl v obličejí bílý jako křída a třásl se tak, že skoro nemohl stát. "Nikdy jsem nemyslel..." začal, ale hlas se mu zadrhl.

"Nechte to být," řekl Darling. Vytahovali se Sharpem na palubu zamotaná lana a kabely, které plavaly všude kolem lodě.

"Měl jste pravdu," řekl Talley. "Celou tu dobu jste měl pravdu.

Neměli jsme šanci tu..."

"Poslouchejte, doktore..." Darling se podíval na Talleyho a říkal si, že ten člověk je v tak zoufalém stavu, že se každou chvíli složí na zem. "Až budem doma, můžu si v klidu sypat popel na hlavu. Pro pana Manninga uděláme, co bude v našich silách. Ale teď právě chci udělat jen jedno - a to pěkně rychle odtud vypadnout. Jděte dovnitř a lehněte si"

"Ano" řekl Talley, "dobře." A vešel do kajuty.

Když byla všechna lana na palubě, nahnul se Sharp přes zád' a řekl: "Doufám, že se nic nenamotalo na šroub." "Chceš to snad jít zkontrolovat?" zeptal se Darling a šel na příď. "Já ne." Pak dodal: "Talley měl v jednom pravdu. Ta bestie šla po loutce. Ale teď, kdo ví? Já jenom vím, že až mu dojde, že jsme ho tahali za nos, chci být hodně daleko odtud." V kajutě seděl Talley u stolu. Přehrál si kazetu na začátek, a teď si ji znovu pouštěl.

"Co chcete najít?" zeptal se Darling.

"Cokoliv," řekl Talley. "Chci ho vidět." Darling přešel ke kormidelní budce a řekl Sharpovi přes rameno: "Zkontroluj tlak oleje, Marcusi" Sharp zdvihl poklop, kterým se lezlo k motoru a slezl dolů. Najednou vyskočil Talley ze židle a zvolal: "Kristepane na nebi!!" Oči měl vytřeštěné na obrazovku a naslepo hledal ovládání přehrávače. Sharp s Darlingem se natlačili za něj a Talley stiskl tlačítko "pauza".

Na monitoru byla vidět jen pěna a množství bublin. Talley stiskl "vpřed po sekvencích" a obraz poskočil. "Tady je loutka," ukázal dobře zřetelný předmět. Na černobílé obrazovce měl tmavošedou barvu. Na dalším obrázku loutka zmizela, aby se později objevila v horní části obrazovky. Talley ukázal do spodního rohu a řekl:

"Teď se dívejte." Zespoda obrazovky se ve staccatovém rytmu, tak jak se obraz po jednotlivých sekvencích posunoval, zvedal šedivý hrbol, a zdálo se, že roste, až zakryl celou obrazovku. Obrázky se střídaly a šedivý stín stále stoupal. A pak se na dolním okraji objevilo něco bílého, nahoře kulatého. Pohybovalo se to vzhůru, jako by to chtělo zakrýt celou obrazovku.

Ta věc se zřejmě od kamery vzdálila, protože obraz se postupně rozšířil a ukázalo se, že je to pravidelný, špinavě bílý kruh, v jehož středu byl další pravidelný kruh, tentokrát černější než eben.

"Kristova noho," řekl Sharp, "to je oko?" Talley přikývl.

"Jak je to asi velký?" zeptal se Darling.

"Nevím," řekl Talley. "Není s čím to srovnat. Ale jestli byla ohnisková vzdálenost kamery kolem dvou metrů a oko zaplňuje celou obrazovku, tak musí být asi... takové." Roztáhl ruce asi půl metru od sebe. Chvilí se na své ruce díval, jako by tomu nemohl uvěřit. Potom, téměř šeptem, řekl: "To zvíře musí být třicet metrů velké, možná víc." Podíval se na Darlinga. "Tenhle kus může mít pětadvacet metrů." "Až přijedem domů," řekl Darling, "všichni si pěkně kleknem a budeme děkovat pánubohu, že jsme se k tý bestii nedostali blíž." Pak se obrátil a vyšel dva schody do kormidelní budky.

Rozednívalo se. Obloha na východě dostala šedomodrou barvu a vycházející slunce nakreslilo růžovou čáru na obzor. Darling stiskl startér a čekal, až uslyší zvonek ze strojovny a bručivé zakašlání, značící, že motor naskočil. Ale ozvalo se jen cvaknutí a jinak nic.

Znovu stiskl startér. Tentokrát nebylo slyšet vůbec nic. Několikrát v duchu zaklel a pak udeřil dlaní do kormidla, protože jakmile zjistil, že motor nenaskočí, hned věděl proč. Neslyšel hukot dynama: Ticho mu řeklo, že někdy během noci se dynamo zastavilo. Automaticky se zapnuly baterie, ale protože celé dlouhé hodiny musely napájet proudem reflektory, ledničku, hloubkoměr a přístroj k vyhledávání ryb, vybily se. Trochu proudu pořád ještě dodávaly, ale k nahození velkého dieselového motoru to nestačilo.

Když se trochu uklidnil, přemýšlel, kterou z nabitých kompresorových baterií bude snažší k hlavnímu motoru přenést. Vybral jednu a pak si v duchu přehrál celý proces její demontáže z držáků, přenesení do strojovny a její připevnění vedle motoru.

Byla to tvrdá práce, ale dala se vydržet.

Když na cestě do strojovny vycházel z kajuty, napadlo ho, že by měl všechny přístroje vypnout, aby šetřil elektřinou. Veškerá síla nové baterie se musí zaměřit na nahození motoru. Otočil vypínačem na hloubkoměru a pero se přestalo pohybovat. Tlačítko přístroje k vyhledávání ryb bylo dál. Jak se po něm natahoval, zavádil očima o obrazovku.

Už nebyla prázdná. Na chvíli si pomyslel: Prima, život se vrací.

Pak se podíval pozorněji a zjistil, že takový obraz ještě nikdy neviděl. Na obrazovce nebyly maličké tečky, značící malé ryby, či šmouhy signalizující hejna větších. Na obrazovce byla jediná obrovská masa něčeho živého. Něčeho, co se blížilo k hladině. A velice rychle.

Dříve na impulsy zuřivě reagovala výbušnými záchvaty ničení, které ji nakonec uklidnily. Jenomže tentokrát záchvat zuřivosti neustupoval, naopak sílil. A měl svůj cíl. A proto stoupala. Aby rozsávala nejen zkázu, ale hlavně smrt. Tři sta metrů, odhadoval Darling, když se díval na stupnici přístroje pro hledání ryb. Netvor teď byl v hloubce tří set metrů a řítil se nahoru rychlostí torpéda. Měli nanejvýš pět minut, pravděpodobně ještě méně.

Skočil do kajuty. "Vezmi lodní hák, Marcusi," řekl. "Zkontroluj rozbušky, jestli jsou v pořádku." "Co se děje?" zeptal se Talley.

"Ten hajzl jde zase po nás," řekl Darling, "a mně se vybila baterie." Pak zmizel dole ve strojovně.

Protínala vodu jako torpédo. Kdo by ji při tom pozoroval, mohl by si myslet, že to je útek, protože plavala nazpět, ale ona neprchala. Příroda ji uzpůsobila tak, že pozpátku se pohybovala větší rychlostí a účinností. Útočila - její trojhranný ocas byl šípem vedoucím ji k cíli.

Od konců bičů až po ocasní ploutev byla delší než třicet pět metrů a vážila přes dvanáct tun. Ovšem o své velikosti, ani o tom, že je nejmocnějším živočichem v moři, neměla potuchy.

Biče i chapadla měla přitisknuty k trupu, aby dosáhla větší rychlosti.

Chemické látky v těle se znovu rozbouřily, barva se mnohokrát změnila a její smysly se pokoušely rozšifrovat rozporuplné zprávy, které v uplynulé době přijala. Nejprve to neodolatelné lákání k páření, potom rozčarování, když chtěla kopulovat a nemohla, další, když ta věc dál vylučovala pachový podnět k páření, úzkost, když ji chtěla setřást a nešlo to, protože se na ni přilepila jako parazit, a konečně zuřivý vztek, když pochopila, že předmět její vášně je pro ni hrozbou, a svými chapadly a zobákem útočnicka zničila. Ted' zůstal jenom vztek, zlý, zuřivý vztek. Její barva dostala temně rudý, hrozný odstín. Sharp vyšel na můstek, vzal lodní hák a zkontroloval bombu. Pasta z glycerínu a benzínu ztuhla, ale pořád ještě byla vlhká. Rovnoměrně ji rozetřel po výbušnině. Pak vmáčkl skleněnou lahvičku do pasty hlouběji, tak, aby nemohla vypadnout, i když bude hák v pohybu.

Zařízení bylo jednoduché, neexistoval důvod, proč by nemělo fungovat. Jakmile se k fosforu dostane vzduch, ten se vznítí a dojde k řetězové reakci, která semtex odpálí. Ted' je pouze třeba zařídit, aby netvor lahvičku rozkousl, případně ji rozdrtil bičem.

Stačilo jen nakrmit třicetimetřovou obludu výbušninou a zmizet včas, než je to všechno roztrhá na kousky. Nic víc.

Sharpovi se najednou udělalo špatně. Podíval se na klidnou hladinu, od které se odrážely paprsky vycházejícího slunce. Všude vládl klid. Jak může Whip vědět, že se to zvíře blíží k hladině? Jak si tím může být jistý? Možná, že to, co viděl na obrazovce, byla velryba.

Nech toho, řekl si. Přestaň si vymýšlet a připrav se. Vyjde to.

Musí. Darling se plazil strojovnou a před sebou tlačil těžkou dvanáctivoltovou baterii. Klouby měl celé od krve a nohy mu ochromila křeč. Když se mu zdálo, že baterie je dost blízko, aby k ní dosáhly kabely, odpojil je od té vybité, kterou se ani nenamáhal odmontovat. Bylo mu jedno, jestli se nová baterie utrhne a bude poskakovat po podpalubí. Jen co naskočí motor, nebude ji potřebovat.

Pečlivě se přesvědčil, že kabely připevňuje k odpovídajícím pólům kladný ke kladnému, záporný k zápornému.

Pak vyskočil a vyběhl po žebříku nahoru.

Kořist byla přímo nad ní.

Viděla ji na vlastní oči, cítila ji smysly svého těla. Nezastavovala se, nepátrala po známkách života nebo po vůni potravy. Ale protože tuhle kořist neznala, instinkt jí doporučoval opatrnost, radil jí nejprve si ji prohlédnout. Proto stejně, jako když žralok obeplouvá neznámé předměty a velryba dešifruje odrazy vlastních ultrazvukových signálů, podplavala oliheň jednou kořist a prozkoumala ji očima. Jejím pohybem se vytvořila tlaková vlna, která zdvihla hladinu. Pak se najednou ozval hluk a kořist se dala do pohybu.

Hluk i pohyb si vysvětlila jako projev zbabělosti. Rychle obrátila trychtýř v těle, otočila se a zaútočila. Když Darling ucítil, jak se mu loď pod nohama zvedla, zadržel dech, stiskl knoflík a za sekundu se ozval rachot velkého dieselového motoru. Nečekal, až se zahřeje - spustil ho na plný plyn. Loď nejprve poskočila dopředu, pak se náhle zastavila, jako by ji držela kotva. Převážila se dozadu, příd' se zvedla nad hladinu a Darlinga to vrhlo na pažení. Potom loď dopadla zpět a zabořila se přídí do vody. Ale z místa se nehnula.

Zvuk motoru přešel z řevu do naříkavého zavytí. Potom začal vynechávat; dvakrát zakašlal a zmlkl. Loď nehybně stála.

Kristepane, ta bestie nám zničila šroub, pomyslel si Darling:

buď ho rozdrtila, nebo ohnula a poškodila. Najednou se do něj dala zima. Sešel dolů do kabiny a prošel na zadní palubu.

U středního poklopu stál Talley a němě se díval do moře. Když uviděl Darlinga, zeptal se: "Kde je? Myslel jsem, že jste říkal..." "Rovnou pod náma," řekl Darling. "Dává nám zabrat." Došel až k zábradlí a podíval se do vody. Kousek pod schůdkem vyplaval kus chapadla. Talley, stojící vedle Darlinga, řekl: "Zřejmě se snažila utrhout lodní šroub." "Ted' ztratila kus chapadla," řekl Darling. "Možná, že ji to odradí." "Neodradí," řekl Talley. "Spíš ji to víc rozzuří." Darling se podíval na můstek a viděl Sharpa, jak stojí u zábradlí s Manningovou puškou v ruce. Když vystupoval po žebříku nahoru, slyšel, jak Talley říká: "Kapitáne..." "Co je?" "Promiňte mi to," řekl Talley. "Byla to moje chyba." "Nechte to být. Ted' nemá cenu brečet nad rozlitym mlíkem.

Je to jen ztráta času a toho my máme zatraceně málo. Oblečte si záchrannou vestu." "Potápíme se?" "Ještě ne." Lodní hák stál v držáku. Darling ho vzal a potěžkal ho.

"Já to udělám," řekl Sharp a ukázal na bombu na konci háku.

"Ne, Marcusi," řekl Darling a pokusil se o úsměv. "Kapitán má přednost." Oba se podívali na hladinu, právě když slunce vyskočilo nad obzor; jeho barva přešla z pomerančové ve zlatou, zatímco moře se ze šedivého změnilo v ocelově modré.

* * *

Zmítala se v temnotě, zmatená a šílená bolestí. Z pahýlu chybějícího chapadla jí vytékala zelená tekutina. Nebyla ochromena - síly jí neubýlo. Věděla jen, že to, co pokládala za kořist, je něco víc. Je to nepřítel. Darling se Sharpem stáli na přídí a dívali se na moře, když najednou se za jejich zády rozlehl Talleyho výkřik: "Ne!" Obrátili se a ztuhli.

Něco prolézalo přes okraj lodě. Na okamžik to vypadalo, jako když se k nim pomalu plazí obrovský purpurový slímák. Pak se předeek zkroutil dozadu, rostl a mohutněl, až byl přes metr široký a dva a půl metru vysoký a zastínil sluneční

paprsky. Jeho povrch byl pokryt chvějícími se kroužky, které připomínaly hladová ústa; z každého z nich trčel blýskavý jantarový dráp.

"Střilej, Marcusi!" vykřikl Darling. "Střilej!" Ale Sharp stál s ústy otevřenými úžasem jako v hypnóze a puška mu nečinně spočívala v rukou. Pak Talley zaslechl něco pod nimi, obrátil se doleva a vykřikl. Uprostřed lodi se na palubu šplhalo další chapadlo.

Výkřik Sharpa probudil, obrátil se a vypálil tři výstřely. Jeden šel příliš vysoko, druhý zasáhl pažení a odrazil se od něj, třetí mířil přesně do chapadla. To nijak nezareagovalo; nezačalo krváčet, kroutit se nebo ustupovat. Vypadalo to, jako by kulku jenom zhltilo. Obě chapadla postupovala po palubě dál a dál a svíjela se jako dva hadi; byly to hromady purpurového masa, ve kterých pulsoval každý atom, jako by měl svůj vlastní cíl. Bylo zřejmé, že chapadla vycítla na palubě život, protože se náhle začala pohybovat kupředu v kruhovitých výsečích jako pavouk, který pátrá po kořisti. Talley stál naprosto ohromen. Nehýbal se, nedal se na útěk, jenom ztuhle stál na místě.

"Doktore," zakřičel Darling, "utečte!" Když se obě chapadla vydrápala na záď, na okamžik znehybněla a záď lodi něco stlačilo dolů. Chvilu to vypadalo, jako by se oceán za lodí zdvihl do výšky, jako by za nimi vyrostla obrovská hora. Slyšeli mlaskavý zvuk a hrozný rachot.

"Ježíšikriste!" vydechl Darling. "Leze na palubu!" Ustoupil zpátky; lodní hák držel v úrovni prsou jako kopí.

Nejprve spatřil chapadla, sedm zmítajících se končetin, které se zachytily okraje lodi, a stlačily ho dolů jako gymnasta, který se chce vyšvihnout na bradla, aby se trup mohl vyhoupnout.

Pak uviděli oko, bíložluté a neuvěřitelně velké; vypadalo to, jako by pod sluncem vyšel měsíc. Jeho střed tvořilo bezedné černé kolo.

Záď lodi klesala víc a víc, až se zábradlí dostalo na úroveň hladiny. Voda se přelila přes palubu a začala vnikat do podpalubí. Udělá to, pomyslel si Darling. Ta svině nás potopí. A pak si nás vyzobe jednoho po druhém. Objevilo se druhé oko, a když se netvor obrátil jejich směrem, zdálo se, že upírá pohled přímo na ně. Mezi očima se chvěla kroutící se chapadla, uprostřed kterých, jako střed terče, cvakal více než půl metru dlouhý ostrý zobák a domáhal se potravu. Vydával přitom zvuk, jako by vichřice vyvracela les, jako by se ve větru lámaly kmeny stromů.

Najednou se Talley vzpamatoval. Otočil se, rozběhl se k žebříku a začal šplhat nahoru. Byl uprostřed, když si ho netvor všiml.

Jedno z chapadel se stáhlo dozadu, vztyčilo se a ve snaze ho chytit, se vymrštilo vpřed. Talley ho uviděl, a jak se snažil uhnout, nohy mu uklouzly a on zůstal viset na žebříku a rukama se držel příčky. Chapadlo se kolem žebříku ovinulo, vyrvalo ho ze šroubů a drželo nad můstkem; Talley se na něm houpal jako loutka. "Pusťte se, doktore!" zakřičel na něj Darling, když se zdvihlo další chapadlo a vrhlo se na Talleyho.

Talley se pustil a spadl; nohama narazil do vnějšího okraje můstku, okamžik se tam kymácel, mával rukama a snažil se chytit zábradlí. Oči měl vypoulené, ústa otevřená. Potom se, jako ve zpomaleném filmu, zřítel do moře. Chapadlo žebřík rozdrtilo a hodilo do vody.

Sharp do netvora střílel, dokud nevyprázdnil zásobník. Svítící střely vnikaly do jeho šinoucího se těla a mizely v něm. Objevil se ocas, kterým se netvor odstrčil od hladiny a záď lodi se ještě víc potopila. Příklad se zdvihla do vzduchu a z podpalubí byl slyšet zvuk nářadí, židlí a nádobí narážejícího do trupu.

"Skákej, Marcusi!" řekl Darling.

"Běž ty. Nech mě..." "Skákej, sakra!" Sharp se podíval na Darlinga, chtěl něco říci, ale nebylo co. Skočil do vody.

Darling se obrátil směrem k zádi. Sotva se udržel na nohou, paluba pod ním se nakláněla. Přikřičel se a jednou nohou se zapřel o zábradlí. Bestie trhala loď na kusy. Její biče švihaly vzduchem, obtáčely se kolem jednotlivých předmětů a všechno - kotouče lana, poklop, stěžeň - drtily a házely do moře. Když nasávala do těla vodu a trychtýřem ji vytlačovala, vydávala zvuk jako chrochtající prase.

A pak najednou zuřit přestala, jako by si na něco vzpomněla, a její obrovská hlava, podobná klubku zmijí, se obrátila k Darlingovi. Biče se vymrštily, každý se chytil jednoho kovového sloupku můstku. Darling viděl, jak se objem chapadel zvětšuje, když se v nich napínají svaly. Biče se napjaly a oliheň se vrhla dopředu.

Darling, jednu nohu zapřenou o zábradlí, druhou na palubě, se vši mocí snažil udržet rovnováhu. Zdvihl lodní hák nad hlavu jako harpunu a snažil se odhadnout, jak daleko od něj je zobák.

Vypadalo to, jako by na něj netvor padal. Chapadla se natáhla k němu. Darling se soustředil na klapající zobák a zaútočil.

Zvíře mu vytrhlo hák z rukou a Darling narazil do kovového zábradlí. Viděl, jak jedno chapadlo hák zdvihlo do vzduchu a odhodilo do moře.

V hlavě se mu honilo jen jedno: teď umřu. Chapadla se pro něj natáhla. Uhnul, nohy mu uklouzly, spadl z můstku a dopadl na nakloněnou zadní palubu. Ocítl se po pás ve vodě. Začal se brodit k zábradlí. Kdyby se mu podařilo dostat se přes palubu, pryč od lodi, možná by se mohl ukrýt mezi troskami, možná by o něj bestie ztratila zájem, možná...

Vtom se netvor objevil za kajutou a tyčil se nad ním, jeho biče se kývaly jako tančící kobry. Sedm dlouhých chapadel a dokonce i osmý kratší pahýl se pro něj natáhl, aby ho nacpaly do jantarového zobáku.

Obrátil se a snažil se dostat se na druhou stranu lodi. Jedno chapadlo plesklo do vody vedle něj; uhnul stranou, skrčil se

a udržel rovnováhu. Kolik kroků ještě musí udělat? Pět? Deset? To se mu nikdy nepodaří. Ale snažil se dál, protože nic jiného mu nezbyvalo a protože cosi v hloubi jeho duše se odmítalo vzdát. Zastavila ho nějaká překážka. Snažil se ji odstrčit, ale byla moc těžká, nedokázal s ní ani hnout. Podíval se na ni, jestli by ji nemohl podplavat. Byl to těžký poklop ze střední části člunu, vznášející se na vodě. Na něm ležela motorová pila.

Darling nezaváhal, neuvažoval, nepřemýšlel. Uchopil pilu a zatáhl za šňůru startéru. Chytla na první pokus a malý motor se rozběhl, běžel a přitom vydával hrozivý zvuk. Stiskl knoflík a uviděl, jak se čepel rozběhla a rozsávala kolem

kapky oleje.

"Oukej," řekl, obrátil se a ocitl se netvorovi tváří v tvář.

Zdálo se, že ten se na okamžik zastavil, pak s chrochtáním vypustil vzduch a vrhl se na něj.

Darling znovu stiskl knoflík a zvuk pily se změnil v ostré ječení.

Jedno svíjející se chapadlo se mu mihlo před obličejem a Darling na něj zaútočil pilou. Zuby se do masa zahryzly a Darlinga zaplavil zápach čpavku. Motor namáhavě vrčel, zdálo se, že zpomaluje jako při řezání mokrého dřeva, a Darling si říkal: Ne!

Nezastavuj se! Teď ne!

Zvuk motoru se znovu změnil, zabral na vyšší obrátky a zuby se zase zahryzly hlouběji; kousky masa odlétávaly Darlingovi do obličeje.

Chapadlo se zachvělo a oddělilo se od trupu. Zvíře vydalo strašlivý skřek, plný vzteku a bolesti.

Vrhlo se na něj další chapadlo a pak ještě jedno; sekal do nich pilou. Jakmile se jich zuby dotkly, ucukla, stáhla se a pak, jako by poháněna šíleným mozkiem, opět zaútočila. Kolem Darlinga litaly kousky masa a po něm tekla zelená sliz a černý inkoust.

Najednou ucítil, jak se pod vodou něco dotklo jeho nohy, plazilo se to po ní vzhůru a sevřelo ho v pase.

Chytil ho jeden z bičů. Otočil se a pokoušel se ho objevit, chtěl na něj zaútočit pilou dřív, než ho sevře pevně, ale v klubku svíjejících se chapadel nebyl schopen ho odlišit.

Bič se obtočil a začal ho svírat jako kraja. Darling ucítil bodavou bolest, jak se mu drápy přísavky začaly do těla. Cítil, jak se mu nohy odlepují od paluby, protože ho bič zdvihl a věděl, že jakmile se ocitne ve vzduchu, bude to znamenat jeho konec.

Obrátil se celým tělem tak, že se ocitl přímo proti klapajícimu zobáku. Zatímco ho bič sevřel a téměř mu vyrazil dech, naklonil se Darling k zobáku, pilu v rukou před sebou. Zobák se rozevřel a Darling v něm na okamžik uviděl růžový chvějící se jazyk posetý zubatými výběžky. Vypadal jako obrovská růžová rašple.

"Tumáš!" zakřičel a nacpal pilu hluboko do otevřeného zobáku.

Pila se zadržela, protože zuby nedokázaly proniknout kostnatým zobákem, a sklouzla dolů. Když ji Darling znovu zdvihl, jedno z chapadel se mu mihlo před obličejem, omotalo se mu kolem rukou, pilu mu vyrvalo a odhodilo.

Teď, pomyslel si Darling, teď už jsem opravdu mrtvej.

Bič ho sevřel ještě víc a Darling cítil, že mlha zastírající mu oči signalizuje, že upadá do bezvědomí. Cítil, jak se vznáší ve vzduchu, viděl, jak se na něj natahuje zobák, cítil odporný zápach.

Viděl jedno oko, tmavé, prázdné, nemilosrdné.

Pak se najednou zdálo, že ve vzduchu se ocitl sám netvor, jako by ho nadzvedla jakási obrovská síla pod ním. Ozval se zvuk, který Darling předtím nikdy neslyšel, ohlušující, omračující rachot, a něco obrovského, modročerného se vymrštilo z moře, oliheň v tlamě.

Bič, který ho svíral, se křečovitě zkroutil a Darling cítil, jak letí vzduchem a pak padá do prázdna.

"Přitáhněte ho!" zakřičel Sharp.

Talley se natáhl do vody a snažil se chytit Darlinga za opasek.

Nahmatal ho, přitáhl k sobě a spolu se Sharpem ho vytáhli nahoru na převrácený plovoucí poklop. Byl téměř celý pod vodou, ale dřevo bylo pevné a silné a poklop dost velký, aby je unesl všechny tři.

Darling měl roztrhanou košili a jeho hrudník i břicho byly posety pramínky krve od toho, jak se mu drápy začaly do kůže.

Sharp nahmatal na Darlingově krku tepnu. Puls byl pravidelný. "Jestli nemá nějaké vnitřní zranění," řekl, "bude v pořádku." V temné mlze slyšel Darling slovo "v pořádku" a cítil, že se vynořuje ke světlu. Otevřel oči.

"Jak se cítíš, Whipe?" "Jako by přes mě přejel nákladák. Nákladák plný nožů." Sharp Darlinga nadzdvihl a podepřel mu záda. "Podívej," řekl.

Darling se podíval kolem sebe. Z houpání poklopu se mu zvedal žaludek, zakroutil hlavou, aby nevolnost zahnal.

Loď byla pryč. Netvor byl pryč.

"Co to bylo?" zeptal se Darling. "Co to udělalo?" "Vorvaň," řekl Sharp. "Dal si oliheň jako jednohubku. Překous ji těsně za hlavičkou." Náhle se ve vodě něco pohnulo a Darling sebou trhl. "To nic není," řekl Talley. "Jenom život, příroda." Hladina byla pokryta olihním masem. Byly to obrovské kusy a na každý něco útočilo. Rozruch kolem plovoucího poklopu působil jako zvonec svolávající k obědu živočichy z mělčiny i hlubiny. Mezi zbytky olihně se mihla hřbetní ploutev žraloka. Hlavu vystrčila želva, rozhlédla se a znovu se potopila. Hladinu čeřily makrely, jak se rojily kolem čerstvé bezmocné oběti.

"Moc pěkný," řekl Darling a zase si lehl. "Takovejhle život mám rád."

"Nevím, kde jsme, ani kam plavem," řekl Sharp. "Nevidím zem."

Nevidím nic." Darling si naslinil prst a zdvihl ho. "Domů," řekl. "To je severovýchodní vítr. Plaveme domů."

54

Vzniklo to v hlubině a několik týdnů to tam zůstalo přichyceno k přečnívající skále na svahu hory. Potom se to uvolnilo, tak jak to příroda naplánovala, a čpavkové iony to nadnášely směrem k hladině. Kdysi to mohla na jeho cestě vzhůru spolknout nějaká ryba, protože to byl výživný zdroj potravy.

Nic to však nenapadlo, nic nenarušilo jeho celistvost tak, aby tam vznikla mořská voda a zabila drobná stvoření uvnitř, a tak to bezpečně vyplavalo na hladinu a koupalo se ve slunečních paprscích důležitých pro jeho přežití. Vznášelo se to na klidné hladině, lhostejné k větru a počasí, tak tenké, že to bylo téměř průhledné. Ale jeho rosolovitý povrch byl

podivuhodně pevný. Bylo to oválné, uprostřed to mělo díru, a podle zakódovaných genetických informací se to na slunci obracelo a ukazovalo se vyživujícím slunečním paprskům přicházejícím ze vzdálenosti stopadesáti miliónů kilometrů.

Bylo to zranitelné. Mohla se tím nakrmit želva, kolem plující žralok to mohl roztrhnout. Příroda to zařídila tak, že mnozí její členové zemřou a stanou se potravou jiných a udrží tak rovnováhu potravinového řetězce.

Ale protože rovnováha přírody byla narušena, rosolovitý ovál se kroutil po celé dny a noci tak dlouho, dokud se jeho cyklus nedokončil. Nakonec, když dozrál, rozpadl se, a do moře se z něj uvolnily tisíce malých váčků, z nichž každý obsahoval kompletního jedince. Když jednotliví živočichové vycítili, že nastal čas, aby začali žít, vysvobodili se z váčků a pustili se do hledání potravy .

Tito živočichové byli kanibalové a požírali se navzájem. Bylo jich však tolik a tak rychle se rozptýlili v obrovském prostoru oceánu, že většina z nich zůstala naživu a ponořila se do příjemného prostředí chladné hlubiny.

Téměř všichni měli skončit jako potrava jiných živočichů dříve, než dosáhnou bezpečí puklin ve svazích sopky či dna; přežít měl nanejvýš jeden ze sta.

Ale dravci mizeli a těch několik osamělých lovců, co dobře plnilo svou úlohu, nemohlo nahradit velká společenství, která kdysi fungovala jako přírodní regulátory. Hejna makrel, houfy malých bílých olihní, hejna tuňáků a barracudy, ti všichni zmizeli.

A tak, když tito živočichové překonali vzdálenost tisíce metrů a našli si mezi útesy útočiště, téměř deset procent - možná sto jedinců, možná dvě, tři sta - zůstalo naživu.

Vznášeli se, každý sám, protože byli naprosto soběstační, nasávali vodu do svých těl a vydačovali ji z trychtýřů na břichu. Jejich těla budou pomalu dospívat a ještě rok nebo o něco déle se budou muset obávat jiných dravců. Ale přijde čas, kdy vycítí svou jedinečnost, svou nadřazenost, a potom se nezaleknou ničeho.

Vznášeli se ve vodě a čekali.